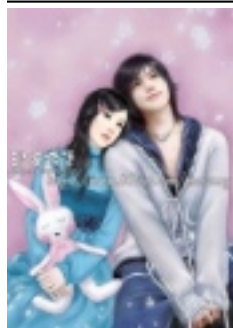

Âm mưu của hoa mỹ nam

Contents

Âm mưu của hoa mỹ nam	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02 Phần 1	11
4. Chương 02 Phần 2	16
5. Chương 03 Phần 1	20
6. Chương 03 Phần 2	25
7. Chương 04 Phần 1	29
8. Chương 04 Phần 2	33
9. Chương 05 Phần 1	37
10. Chương 05 Phần 2	42
11. Chương 06 Phần 1	46
12. Chương 06 Phần 2	50
13. Chương 07 Phần 1	54
14. Chương 07 Phần 2	58
15. Chương 08 Phần 1	62
16. Chương 08 Phần 2	66
17. Chương 09	71
18. Chương 10 (hết)	78

Âm mưu của hoa mỹ nam

Giới thiệu

Cô cảm thấy chính mình gần đây hình như . . là lạ! Tuy rằng phản ứng của cô chậm một chút, đầu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-muu-cua-hoa-my-nam>

1. Chương 01 Phần 1

Tiết tử

Cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm, hồ nước thanh lệ bao quanh là những dãy núi, quả thật là cảnh đẹp không sao tả xiết, hôm nay quả thật là một ngày đẹp trời để ra ngoài tản bộ.

Già trẻ lớn bé kết thành từng nhóm, có nhóm ngồi vây quanh trên bãi cỏ, cũng có những nhóm tựa sát ven hồ, mọi người đều tranh thủ thời gian rảnh rỗi sau bữa trưa mà thoải mái hưởng thụ phong cảnh thiên nhiên.

Bên kia hồ có hai chàng trai cùng với hai cô gái, giữa một nam một nữ không biết là có tranh cãi gì, cãi nhau ầm ĩ cả lên, cảnh tượng sôi động càng lúc càng nghiêm trọng, chàng trai thậm chí ra tay cốc đầu cô gái một cái rồi chạy đi. Sự việc sau đó chắc hẳn ai cũng biết, cô gái hiển nhiên là گیر nắm đấm đuổi theo.

“Thực không hiểu Lam Lam và Cao nhị ca rốt cuộc là có thù oán gì, mỗi lần ra ngoài đều không có lần nào là không cãi nhau, cái trò đem đối phương chính đến oa oa kêu khóc thật chơi mãi không chán, vì sao lại không có ngày nào có thể chung sống hòa bình a!” Cô gái ở lại có gương mặt giống với cô gái vừa rồi, bất đắc dĩ nói.

Cô xoay người, đi đến bên cạnh người trẻ tuổi đang loay hoay làm việc ở kia, ngồi xổm xuống. “Cao đại ca, em đến giúp anh.”

Kỳ thật cô tuyệt đối không rõ nên làm như thế nào để cuốn được một sợi dây câu, còn có nên làm thế nào để buộc nó trên cần câu, song cùng với việc nhìn đôi nam nữ ầm ĩ lớn tiếng, càng cãi càng khiến ọi người chú ý kia, không bằng cứ ở bên cạnh Cao đại ca còn tốt hơn, ừm, có vẻ sẽ không mất mặt như vậy.

Cao đại ca chính là người thân duy nhất của cô trừ bỏ mẹ và Lam Lam ra, đương nhiên rồi! Cao nhị ca còn đang cãi nhau với em gái cô kia cũng như vậy.

“Được rồi, em đi trước chuẩn bị đồ ăn của chúng ta đi, em không phải sợ giỏ sandwich trong xe bị lắc lư mà rơi ra ngoài sao? Mau đi xem đi.” Bàn tay to lớn cố gắng muốn giúp đỡ đôi tay nhỏ bé của cô, không phải là sợ cô càng sửa càng loạn, mà là lo bàn tay nhỏ bé sẽ bị lưỡi câu đâm bị thương.

“Vâng.” Cô gái thực nghe lời lùi sang một bên, trước tiên lấy cơm dã ngoại đã được chuẩn bị trước lấy ra khỏi giỏ, thật cẩn thận để trên bãi cỏ, sau đó lấy đến sandwich mà mình tự làm từ sáng sớm ra.

Đây là sandwich vị cá của Lam Lam, thịt kho tàu của Cao nhị ca, còn có sandwich gà cùng chân giò hun khói của Cao đại ca, sau đó là của cô.

Chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa đâu vào đó, người thanh niên cũng đã giải quyết ổn thỏa xong mọi chuyện, đi đến vị trí cách nơi ăn cơm dã ngoại không xa rồi ngồi xuống, bắt đầu quăng mồi câu, tập trung tinh thần vào trong hồ, chuyên tâm câu cá.

Thấy thế, cô gái một tay cầm một cái sandwich, đến bên cạnh người thanh niên, cũng ngồi xuống.

“Cao đại ca, của anh.” Cô đưa sandwich tới trước mặt người thanh niên, thấy anh nhếch môi mang ý cười rồi lắc đầu.

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

Không cần sao? Cô biết vậy, cẩn thận để sandwich vào túi nilon, đặt trên đùi mình, rồi lại lấy ỉnh một cái sandwich khác, ăn từng miếng từng miếng.

Mười phút trôi qua, cô nhìn dây câu chẳng hề nhúc nhích, lại quay đầu nhìn về phía đôi nam nữ cãi nhau ầm ĩ chẳng biết đã đi đâu rồi, cuối cùng lại đem tầm mắt trở về trên mặt Cao đại ca đang chuyên chú câu cá.

Gió lạnh từ từ thổi tới, cô nhắm mắt lại hưởng thụ, nhưng câu cá thật sự rất nhàm chán, dần dần, trên gương mặt của cô xuất hiện ử rừ.

Cũng khó trách được, sáng sớm nay cô đã rời giường vội vàng chuẩn bị đồ ăn cho tất cả mọi người, bây giờ đương nhiên là mệt mỏi.

ong đôi mắt đen của chàng trai ngồi bên cạnh mang theo ý cười, lặng lẽ chăm chú nhìn cô cái đang buồn ngủ, không ngừng ‘gật gù’ bên cạnh, “Mệt mỗi sao?”

“Ừm.” Cô gái thành thực gật gù đầu, không nhin được dụi dụi hai mắt. “Cao đại ca chăm chú nhìn hồ nước lâu như thế, cũng không thấy mệt mỗi sao?”

“Câu cá quan trọng nhất là phải kiên nhẫn.” Anh cười, không dấu vết lấy sandwich còn đặt trên đùi cô để lên đùi mình, tránh cho cô thật sự không cẩn thận ngủ mất, làm cho bữa cơm trưa của mình rơi xuống hồ mất!

Cái đầu nhỏ lắc lắc một chút, không nhin được hắt xì một cái.

“Con cá nhỏ sẽ quan sát mỗi câu, sẽ không dễ dàng cắn câu như vậy đâu, cho nó một chút thời gian để thích ứng hoàn cảnh này, chờ cho nó đã quên mất phòng bị, nó sẽ cắn câu, hơn nữa lúc nó mắc câu, liền phải tung lưới ra bắt, tất cả cần phải trả giá bằng kiên nhẫn.” Bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn không chút phòng bị kia, giúp cô vén lên những sợi tóc dài che mắt, anh ý vị sâu xa nói: “Cho con cá nhỏ thời gian phòng bị, chờ nó thích ứng xong, chờ đến thời cơ thích hợp, đó chính là lúc thu lưới.”

Cái đầu nhỏ nửa hiểu nửa không cũng gật gù, rốt cục không kiềm chế được buồn ngủ nồng đậm, cái đầu cứ như vậy dựa vào cánh tay của chàng trai... ngủ.

Chàng trai nhìn khuôn mặt toàn tâm tin tưởng của cô gái lúc ngủ, trong tròng mắt đen lấy biến hóa ra tình ý thật sâu đậm, thật lâu không tiêu tan.

Anh có rất rất nhiều kiên nhẫn để quảng lưới bắt cá, anh sẽ cho con cá nhỏ này thật nhiều thời gian để thích ứng với mình, chờ đến khi cô không thể không có anh, đó chính là lúc thời cơ thích hợp nhất, chính là giờ khắc để thu lưới!

Chương 1

Căn phòng nhỏ rộng chưa đến mười mét vuông... Không, hẳn là sửa chữa để làm phòng làm việc, các túi lớn túi nhỏ vãi vốc quần áo chất đống, trong một góc căn phòng, tiếng máy may ‘da da’ không ngừng phát ra, giờ phút này chính là do sự điều khiển của nữ chủ nhân, từ một đồng vải bố đã làm thành một con thỏ bông thật đáng yêu, còn khâu thêm những đường chỉ sắc xanh nhạt lên mặt trên.

“Chị à, hôm nay là thứ bảy, chị không phải nói muốn đưa cơm cho cái tên hỗn đản đại đầu heo kia tặng ca sao? Sao còn chưa đi à?”

Cô gái đang vui đầu trước máy may dường như hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của người vừa bước vào phòng làm việc, tiếp tục ‘da da’ sử dụng máy móc.

“Chị, đã gần mười hai giờ rồi...” Ông Thiên Lam ngừng lại một chút, nhìn thấy chị mình thì ra là đang “vội vàng”, khóe miệng lập tức mang ý cười lắc đầu.

Cô rất hiểu chị mình, khi chị ấy đã chuyên chú làm một chuyện gì đó thì sẽ rất khó để phân tâm chú ý đến cái khác, bao gồm cả tiếng nói của em gái là cô đây, cũng có thể làm như mất điếc tai ngơ. Hoặc là nói, chị cô một lần chỉ có thể chú ý ở một việc, không thể xử lý nhiều chuyện.

Đây không phải là lỗi của chị, chỉ có thể nói là di chứng của cơn sốt cao lúc chị ấy còn nhỏ, may mắn chỉ là phương thức suy nghĩ chậm hơn một chút xíu, tuy rằng so với người bình thường cần nhiều thời gian hơn một chút, nhưng lại khiến cho chị ấy có thể ghi nhớ chuyên khoa một cách dễ dàng.

Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, hơn nữa khí chất điềm đạm cùng với cá tính dịu dàng, mà không phải chỉ có mình cô thấy như vậy, chị của cô lúc đi học được nam sinh theo đuổi không phải là ít, cũng như vậy, thực dễ dàng trở thành đối tượng để nam sinh ăn vụng đậu hũ, mà cho tới nay, đều là cô phụ trách nhiệm vụ bảo vệ chị, tuyệt đối không để ai có cơ hội khi dễ chị mình!

Chẳng qua là dù cho có bảo vệ đến đâu, cũng sẽ có cá lọt lưới xuất hiện! Tức nhất là cái tên hỗn đản đại đầu heo kia cứ nhiên ngày nào cũng muốn chị cô đứng giờ mang thức ăn giúp hắn.

Ông Thiên Lam nhìn nhìn kim đồng hồ, nếu cô không làm tròn trách nhiệm nhắc nhở chị ấy thời gian một chút, chỉ sợ sau này người tự trách lại sẽ là chị ấy thôi.

Aiz! Tuy rằng cô căn bản không nghĩ tới tên hỗn đản kia có đói bụng hay không, nhưng chị cô lại thực để ý. Ông Thiên Lam đi tới góc phòng, vừa nhìn thấy phích cắm, ánh mắt liền sáng ngời.

Đúng rồi!

“Khách” Một tiếng sau, âm thanh ‘da da’ trong phòng lập tức dừng lại.

Phát hiện máy may không thể hoạt động, Ông Thiên Hồng mờ mịt ngẩng đầu. “Lam Lam, em đứng ở đây từ khi nào thế? AAA? Là em tắt máy may của chị sao?”

Ông Thiên Hồng vừa tức, vừa buồn cười nhìn em gái một tay đang cầm phích cắm, một bên đem công việc còn chưa làm xong xếp lại cẩn thận, “Em có việc gì bảo chị dừng lại là được rồi, làm gì phải rút phích cắm a?”

“Không có biện pháp khác nha! Em đã gọi vài lần, chị cũng không để ý đến em, tốt nhất là nên làm thế này!”

“Phải không?” Ông Thiên Hồng chớp mắt mấy cái, sau đó áy náy nói: “Thực xin lỗi, Lam Lam, chị không biết em đến tìm chị.”

Cô cũng biết khuyết điểm của mình, ít nhiều thì Lam Lam trước giờ vẫn luôn vô cùng kiên nhẫn với cô, luôn bao dung cùng với chiều cố cho cô.

“Không sao a, em chỉ đến nhắc chị, đã mười một rưỡi rồi, không phải chị muốn đi đưa cơm cho tên đại đầu heo kia sao?”

Đầu heo? Một lúc lâu sau, con người Ông Thiên Hồng đang mơ mơ màng màng mới nổi lên biến hóa. “Đúng a! Chị làm sao có thể quên đưa cơm a!”

Cô hoang mang rối loạn khẩn trương đứng lên, “Cám ơn em Lam Lam. Chị thật sự gay go rồi, vốn tưởng còn nhiều thời gian nên mới sửa lại bao lô nhỏ mà Cao nhị ca nhờ chị trang trí lại, nào biết đâu chăm chú làm lại quên cả thời gian.”

Ông Thiên Hồng trong lòng thật sốt ruột, nếu bởi vậy mà làm cho người trong lòng nhớ thương của cô bị đói, hoặc là vì cô chậm trễ, bỏ qua cơm trưa không ăn, cô sẽ thực tự trách cùng lo lắng.

Không được, nhất định phải nhanh một chút!

“Chị à, chị cứ từ từ sẽ đến, công ty của đầu heo không xa lắm, không cần chạy. Chị ra khỏi cửa phải cẩn thận một chút, lên xuống xe nào phải nhớ rõ thì từ từ sẽ đến...”

Lời còn chưa nói xong, bóng người kia đã sớm biến mất không thấy, Ông Thiên Lam cũng chỉ có thể cười cười đem lời còn chưa nói xong nuốt lại.

Cúi đầu lại bắt gặp khối vải đang nằm bên cạnh máy may kia, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng, khóe miệng cũng lạnh lùng cười. “Vừa muốn chị ta đưa cơm, vừa muốn chị ấy hỗ trợ khâu này nọ, khốn kiếp! Một người đàn ông đường hoàng, lại muốn đi khâu cái gì mà con thỏ? Thực ghê tởm!”

Cô và chị tuy rằng là chị em sinh đôi, nhưng tính cách thật đúng là “trống đánh xuôi, kèn thổi ngược” – một người mềm mại, một người cứng rắn mạnh mẽ.

Cái mưu kế ti bỉ của tên kia kì thực cô đã sớm nhận ra rõ ràng, miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ lừa gạt chị cô, chốc lát khen chị ấy có tài năng, thông minh; chốc lại lại muốn chị ấy chuẩn bị ba bữa ăn cho hắn, hừ! Đừng tưởng cô không biết tên kia luôn nhờ chị cô làm này làm kia, tặng đồ cũng là lấy cớ, có mà thuận tiện chọc ghẹo mới là sự thật.

Nhưng mà Ông Thiên Hồng là chị gái bảo bối mà cô nâng niu trong lòng bàn tay, chứ không phải người để cái tên yêu quái kia có thể thét to đến, thét to đi, mặc hắn trêu đùa!

Hừ! Muốn con thỏ sao? Cô ngày mai nhất định đem con thỏ bông này đến đóng đinh ở cửa công ty hắn, trên đó còn ghi chú rõ là “con thỏ nhỏ phần hồng mà Cao Khoát yêu thích nhất”, để xem ngày mai hắn con mặt mũi nào mà đối mặt với khách hàng!

Đồng hồ điểm mười hai giờ ba lăm phút, người đàn ông nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường hồi lâu, kim giây từng bước từng bước nhảy lên, hàng lông mày cũng theo đó nhăn lại càng nhanh.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở ngoài cửa, sau đó cánh cửa nhanh chóng bị người mở ra, ánh mắt lo lắng của người đàn ông rốt cục mới thu lại.

“Thực xin lỗi, Cao đại ca, em đến muộn.”

Bên ngoài cánh cửa, xuất hiện một khuôn mặt đầy lo lắng cũng áy náy. “Đều tại em quên chú ý đến thời gian, lúc rời nhà đi đã gần 12 giờ, không nghĩ tới thời gian chờ xe cũng rất lâu. Cao đại ca, anh nhất định là rất đói bụng đúng không?”

Cô vẻ mặt áy náy nhìn đồng hồ... Cao đại ca đã chờ cô nửa tiếng, mình thật có lỗi a.

“Không sao.” Con người đen đánh giá khuôn mặt bối rối của cô, chỉ là muốn xác định cô tới muộn không phải là vì có việc gì ngoài ý muốn.

Hết lần này đến lần khác nghiệm chứng là cô lông tóc vô thương xong, đôi môi của Cao Dương lúc này mới hơi hơi nhếch lên, loại bỏ áy náy của cô nói: “Anh còn lo rằng em đến điểm đỗ xe thì đã quên mất phải xuống ở điểm nào, kết quả là đi bao nhiêu điểm cũng không biết trở về như thế nào.”

“Cao đại ca đừng coi em vẫn là trẻ con được không? Em đương nhiên biết đường đến công ty anh, cho dù thật sự đi quá bến, cũng có thể đi xe trở về.” Ưông Thiên Hồng khuôn mặt tỏ vẻ bất mãn, bàn tay nhỏ bé tự nhiên cũng không quên đem túi đồ ăn đã chuẩn bị tốt lấy ra.

“Em hôm nay mang cái gì đến?”

“Em làm cá chua ngọt, thịt băm xào, còn có bắp cải chua ngọt, đều là món Cao đại ca thích ăn nhất.” Thực tự nhiên, Ưông Thiên Hồng đi đến gần bàn tay đang vươn ra của Cao Dương, cũng không phải là đưa đồ ăn cho anh, mà là đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, tùy ý để Cao Dương kéo cô qua ghế da, đặt móng ngồi xuống vị trí của anh.

Hai người ngồi chung một cái ghế thật có chút chật chội, nhưng cô dường như đã thành thói quen, chẳng những không cảm thấy không thoải mái, còn rất quen thuộc dựa sát vào anh, rồi mở túi thức ăn ra.

“Chuẩn bị nhiều như vậy, không phải là em sáng sớm tinh mơ đã dậy rửa rau, nấu cơm, lại không hảo hảo ngủ cho tốt chứ?” ông khẩu khí nhàn nhạt của anh có thương tiếc.

Ưông Thiên Hồng lắc đầu. “Em rất thích chuẩn bị cơm trưa cho Cao đại ca, không cảm thấy phiền toái chút nào, chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?” Bất kì động tác nhỏ nào của Ưông Thiên Hồng đều không trốn được ánh mắt của anh, giờ phút này anh biết, trong lòng cô gái nhỏ này có tâm sự!

“Vừa rồi em chuyên tâm vội vã muốn đưa cơm lên cho anh, ngay trước cửa thang máy dưới lầu, có một bà bà hình như đang tìm tầng trệt...” Kỳ thật cô cũng không rõ lắm, đối phương đến tột cùng có phải muốn hỏi đường hay không, “Em đã quên bà ấy hỏi mình cái gì, khi đó vừa vặn lúc thang máy mở ra, em liền vội vã mang thức ăn lên, cho nên không kịp giúp bà, chỉ nói bà ấy đi hỏi lễ tân...” Cô cắn môi, biểu tình có chút bất an.

Cô lo lắng vị bà bà kia đã tìm được tầng trệt hay chưa... Kỳ thật cô có thể giúp bà ấy, như là đưa bà lão đến chỗ lễ tân? Đi hỏi, thậm chí là đưa bà trực tiếp đi đến tầng trệt, những việc đó cô đều có thể làm được, nhưng cô lại lựa chọn để cho bà ấy tự đi tìm...

“Lễ tân ở đại lâu? Nhân viên ở đó sẽ giúp bà ấy tìm được tầng trệt.” Anh nhẹ nhàng cười nói, thuận tay lấy đĩa.

Anh đã hiểu cô gái này rốt cuộc là phiền não cái gì, lại càng thấy rõ hơn vào thời điểm phải lựa chọn, người Thiên Hồng có vẻ là quan tâm... là anh!

Đáng tiếc chính là... Chỉ quan tâm bụng anh mà thôi, aiz!

“Em thực thấy có lỗi vì không giúp bà bà, bà ấy thoát nhìn lúc đó thực vội, nhưng là... Em cũng biết khuyết điểm của mình, nhờ đâu sau khi giúp bà bà, lại gặp được một việc gì khác muốn đi làm, em, em khả năng sẽ quên đưa cơm cho Cao đại ca, nói như vậy, anh sẽ đói bụng; Cao đại ca đã bận việc như vậy, em không muốn anh bị đói...”

“Thiên Hồng, anh hiểu.”

Bàn tay to lớn quen thuộc ôn nhu xoa đầu cô, cũng như trước kia trấn an sự tự trách của cô. Cô ngẩng đầu, nhìn Cao Dương đang cười một cách cực độ ôn nhu.

“Lát nữa anh sẽ nói trợ lý ần gọi điện thoại hỏi lễ tân ở dưới lầu xem có phải bà bà kia đã đến hỏi hay không, còn có bà bà đã tìm được nơi muốn đi chưa, vậy là được rồi chứ?”

“Cám ơn anh, Cao đại ca.” Ưông Thiên Hồng từ đáy lòng cảm thấy cao hứng - ông trời cho cô một người anh trai tốt như vậy.

Đem cảm tạ trong ánh mắt cô thu hết vào trong đáy mắt, Cao Dương lộ ra nụ cười của “đại ca ca” đã làm hết phận sự. “Tốt lắm, hiện tại có phải là nên cùng anh ăn cơm trưa hay không?”

Cách tay dài vươn ra, túi đồ ăn ở đầu bàn bên kia đã bị anh kéo lại đây. Đúng như anh đoán, bên trong còn có một bữa ăn bị quên.

Vì lo lắng cô sau khi đưa cơm trưa một hồi như vậy, đến cơm của mình ngược lại lại không ăn đúng giờ, Cao Dương liền yêu cầu cô khi đưa cơm phải đưa “Hai người”, nhưng cô gái nhỏ này luôn chỉ nhớ mang đồ ăn cho anh, lại luôn quên cơm trưa của chính mình.

“Cao đại ca, vì sao không cho em nói với Lam Lam, kỳ thật em còn giúp anh đưa cơm mà không chỉ là Cao nhị ca a?” Lam Lam luôn nghĩ cô chỉ đưa cơm cho đầu heo, nga! Không, là Cao nhị ca.

“Em mà nói, Thiên Lam sẽ lo lắng em giữa trưa chạy nhiều nơi như vậy sẽ quá bận bịu, sẽ sợ em mệt, đến lúc đó Cao đại ca rất có thể sẽ phải tự mình nghĩ biện pháp làm đầy bụng, không tiện mời em giúp đỡ.” Cao Dương cười đến có chút kỳ dị, nhưng Ưông Thiên Hồng không chút cảm nhận thấy.

“Nga!” Có đạo lý.

“Còn có vấn đề gì sao?” Đem đĩa nhét vào trong tay cô, sau đó thúc giục cô nhanh chóng ăn cơm.

Không thành vấn đề, được, thời gian dùng cơm cuối cùng cũng bắt đầu lúc mười hai giờ năm mươi.

2. Chương 01 Phần 2

Sau khi ăn xong, Cao Dương nhắc tới một việc. “Anh nghe Thiên Lam nói, túi vải mà em tự tay làm rất được ưa thích, hiện tại đã có không ít đơn đặt hàng, cho nên anh tính tìm người giúp em làm một trang web chuyên kinh doanh túi vải, như vậy khách hàng về sau không cần viết thư hay gọi điện thoại tới tìm em đặt hàng, mà chỉ cần trực tiếp đăng ký trên trang web. Song chỉ có điều em phải đến ngân hàng lập một tài khoản mới, chuyên để quản lý tiền thu được qua trang web đó.”

“Vâng, đều nghe Cao đại ca.” Ưông Thiên Hồng đối với anh là trăm phần trăm tin tưởng.

Từ ngày cô quan biết Cao đại ca, anh đã chăm sóc cô và Lam Lam rất nhiều, nhất là lúc mẹ của cô về quê chăm sóc dì và bà nội sinh bệnh, anh đối với hai chị em cô vừa là người thân vừa là đại ca ca có trách nhiệm, vô cùng thương yêu chiều chuộng các cô, chuyện gì cũng đều vì bọn cô mà suy nghĩ.

Tóm lại, những lời Cao đại ca nói đều là vì muốn tốt cho cô, đều là đúng đắn!

Đi ngân hàng mở tài khoản kỳ thật cũng không khó, Ưông Thiên Hồng tin chính mình có thể làm được... cô đã lớn như vậy rồi, có tay có chân, không thể cái gì cũng để người khác phải làm giúp!

Cho nên khéo léo từ chối Cao Dương giúp đỡ, cô quyết định tự mình đến ngân hàng, thuận tiện đem tiền lần trước bán được vài cái túi cho vào trong tài khoản.

Nhưng em gái Ông Thiên Lam của cô lại cố tình không yên tâm như vậy, kiên trì muốn cùng cô đến ngân hàng, chỉ sợ Ông Thiên Hồng trên đường xảy ra chuyện gì.

Song sự thật chứng minh, bản khoản của em gái cô là đúng!

Mắt thấy ba gã trên người đều mặc một chiếc áo khoác dày và tối màu, trên mặt đeo khẩu trang như kẻ bắt cóc, ngay trước mặt cô dùng súng để khống chế các bảo vệ của ngân hàng, Ông Thiên Hồng khó tin mình cứ nhiên gặp cướp!

“Mọi người hết thấy không được rồi đi!”

Kẻ bắt cóc thuần thực kéo cửa cuống bằng sắt xuống, cầm bắt luận kẻ nào ra vào, tên còn lại cầm súng chỉ vào kết sắt. Muốn nhân viên lấy hết tất cả tiền của ngân hàng để vào bao tải.

Ông Thiên Hồng được em gái che chở, cùng một đám người hốt hoảng thối lui đến một góc tường ngồi xổm xuống.

Tên cướp lại lấy súng chỉ vào các khách đang có mặt trong ngân hàng, mệnh lệnh nói: “Mọi người các người, mau đem tất cả tiền và đồ trang sức trong người giao ra đây.”

Tầm mắt Ông Thiên Hồng dừng lại ở túi xách trong lòng... tuy rằng bên trong chỉ có chưa được hai vạn tiền mặt, nhưng cũng là số tiền mà cô tích góp nửa năm, tất cả đều là dựa vào mỗi đường kim mũi chỉ của cô mà kiếm ra, cô có bao nhiêu quý trọng ý nghĩa của số tiền này, cô không muốn không công đưa cho người khác. “Lam Lam, chị không muốn giao tiền cho bọn họ.”

“Chị, lúc này đây an toàn là quan trọng nhất, chị mau mang tiền giao cho bọn chúng đi.”

“Nhưng là...” Ông Thiên Hồng vẫn do dự... cô không phải tham tài, chỉ là luyến tiếc.

“Các người đang khe khẽ nói nhỏ cái gì?” Một tên cướp tính tình hung hăng đẩy Ông Thiên Hồng một cái.

Ông Thiên Hồng nhu nhược như một đứa trẻ bị người ta hung hăng đẩy ngã, Ông Thiên Lam thấy thế, một cỗ tức giận nổi lên làm cho cô đứng dậy mắng kẻ bắt cóc, nổi lên tranh chấp.

Thấy em gái không để ý nguy hiểm như vậy, Ông Thiên Hồng nhất thời cảm thấy mình thật không biết tốt xấu, chỉ vì chút tiền như vậy, nếu hại Lam Lam bị thương thì phải làm sao bây giờ? Đối phương chính là bọn cướp hung tàn a!

Cổ chịu đựng đau đớn, cô cố gắng đứng lên, cầm lấy túi tiền đưa đến, “Người không cần làm Lam Lam bị thương, ta đưa tiền cho người là được!”

Ông Thiên Hồng muốn bù lại sai lầm của chính mình, lại bị kẻ bắt cóc vươn tay tát một cái, cái tát kia lực đạo cực lớn, làm cô lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Trước mắt xuất hiện choáng váng làm cô hoa mắt, sau đó xảy ra chuyện gì Ông Thiên Hồng cũng không rõ lắm, chỉ biết là bên cạnh phát ra tiếng hô nóng nảy rất lớn...

“Người ra tay nặng như vậy làm cái gì? Chị của ta cũng không có chọc giận người...”

Không được! Lam Lam, em không được cãi nhau cũng chúng! Bọn chúng có súng!

“Lại âm ỉ! Có tin ta thưởng cho người một viên đạn không!”

Không được! Không được làm tổn thương Lam Lam!

Chờ khi Ông Thiên Hồng lấy lại ý thức, cảnh tượng nhìn thấy thật khiến cho người ta khiếp sợ, khẩu súng lục màu đen kia chính là đang để trên trán em gái cô.

Ông Thiên Hồng sợ tới mức động cũng không dám động, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm em gái đang bị bắt làm con tin!

Không biết trôi qua bao lâu, tiếng còi cảnh sát từ xa truyền lại gần, toàn bộ hình ảnh trong ngân hàng cũng được camera quay lại phát tin ra ngoài, sau đó truyền đi toàn bộ phương tiện thông tin đại chúng.

Cảnh sát và bọn cướp giằng co trong một khoảng thời gian, Ông Thiên Lam cũng ít nhiều tỉnh táo, chọn thời cơ thích hợp phối hợp với ám thị của cảnh sát, thừa dịp tên cướp không chú ý, hung hăng cắn hăm một ngụm, thoát khỏi kiềm chế.

Lúc này Ông Thiên Hồng cũng tận dụng thời cơ, cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, cầm lấy túi xách của mình mãnh liệt đánh lên mặt tên cướp.

Nghĩ đến những tên này dám đánh Lam Lam, cô liền tức giận khó nén.... cô thật sự rất tức giận, tức giận những người xấu đó, cũng tức giận chính mình ngu muội làm hại Lam Lam bị đánh, còn bị người ta bắt làm con tin.

Kinh ngạc nhất chắc hẳn phải là bọn cướp, không hiểu sau bị người ta cắn một ngụm, còn chưa kịp đau đớn phản ứng lại, ngay sau đó lại bị một người đứng ngay trước mặt, mãnh liệt đánh hẳn không ngừng, kẻ làm cướp cũng nháy mắt thất thần.

Mà thất thần trong nháy mắt này cũng đủ để cảnh sát tiến đến đoạt súng, vì thế trận giằng co đến đây tuyên bố kết thúc.

Đầu gối, cánh tay Ông Thiên Hồng đều đau, hai má vẫn cảm thấy sâu sắc cảm giác nóng nóng tê dại, cô vốn định xông lên phía trước xem em gái mình, lại bị người ta giành trước...

Cao Khoát không biết là từ nơi nào vọt ra, là người đầu tiên đi đến bên cạnh Ông Thiên Lam xem xét.

Tuy rằng không biết Cao đại ca vì sao lại ở đây, bất quá nhìn thấy người quen, Ông Thiên Hồng cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người cô suy yếu ngồi xuống đất, muốn cầm lấy túi xách của mình, lúc này mới chú ý đến tay mình đang run nhè nhẹ.

Ôm chặt túi xách mất mà lấy lại được, cô vẫn không kiềm được thân mình phát run... thì ra cô vẫn rất sợ hãi, sợ vạn nhất người xấu nổ súng với Lam Lam, sợ vạn nhất không được nhìn thấy Cao đại ca nữa thì phải làm sao bây giờ...

“Thiên Hồng!”

Có người gọi cô sao?

“Thiên Hồng, em làm sao vậy?”

Tiếng nói trầm thấp dễ nghe quen thuộc từ sau lưng truyền đến, Ông Thiên Hồng quay đầu nhìn về phía người vừa nói. Di? Là vì trong lòng cô nghĩ đến Cao đại ca, cho nên anh liền xuất hiện sao?

Trên gương mặt vẫn lưu lại dấu vết sưng đỏ biểu hiện rõ cách đây không lâu cô từng bị người đánh, khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện vừa kinh vừa sợ kia làm cho người ta không khỏi đau lòng. “Không có việc gì, Thiên Hồng.”

Những lời này Cao Dương dùng để an ủi cô gái nhỏ trước mặt này, cũng chính là tự nhủ với mình.

Dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang tràn ra của cô, hàm dưới Cao Dương càng siết chặt, trong con ngươi đen hiện lên một tia lửa... nhưng anh cũng không để cho cô gái nhỏ sắc mặt đang tái nhợt kia nhìn thấy biểu tình này của mình.

“Cao đại ca!” Cái mũi đã hồng toàn bộ của Ông Thiên Hồng hít hít một chút, xác nhận người trước mắt không phải do cô tưởng tượng ra, cô cũng không biết vì sao thế nhưng lại có cảm giác xúc động muốn nhào vào lòng anh.

Mà Cao Dương cũng thật sự dang tay, để cho Ông Thiên Hồng nhích lại gần, đem cô gái nhỏ nhút vào trong lòng, cánh tay cường hân thu lại càng nhanh, lực đạo mãnh mẽ kia như muốn hoàn toàn tiêu trừ bất an khó chịu trong lòng anh. “Không có việc gì, có Cao đại ca ở đây, không sợ, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi được không?” Biết cô bị kinh hách rất lớn, anh nhẹ giọng dỗ dành.

Trong vòng ôm ấm áp của Cao Dương, Ưông Thiên Hồng rốt cục cũng thể hiện toàn bộ sợ hãi của mình, bởi vì cô biết, Cao Dương sẽ vĩnh viễn bảo vệ cô, vì thế nước mắt càng thêm không khống chế được chảy xuống. “Cao đại ca, bọn họ... Đánh Lam lam...”

Cô gái bé nhỏ trong ngực cũng không biết tiếng khóc của mình làm cho ánh mắt người đàn ông nháy mắt trở nên âm trầm, ánh mắt sắc lạnh cực độ nhìn chằm chằm những tên cười đang bị cảnh sát áp tải vào trong xe. “Anh biết, đừng khóc.”

“Nếu không phải do em do dự, không muốn giao tiền ra, Lam Lam sẽ không vì em mà cùng bọn chúng tranh chấp, còn bị người xấu tát một cái, em thực tức giận chính mình ngu ngốc cùng vô dụng...”

“Hừ, không có việc gì, Thiên Lam hiện tại tốt lắm, có Cao Khoát chăm sóc, em không cần nghĩ nhiều, nghe lời Cao đại ca, chúng ta về nhà trước được không?” Anh cúi đầu dỗ cô, ánh mắt lại khôi phục thành ánh mắt của “ca ca” ôn nhu lại đáng tin cậy.

“Được, chúng ta về nhà.”

Ưông Thiên Hồng để anh ôm trong ngực, ngồi trên xe của Cao Dương. Mà ngay trước khi đóng cửa xe, Cao Dương đột nhiên mở miệng, “Thiên Hồng, chờ anh một chút.”

Thấy cô ngoan ngoãn gật đầu, Cao Dương yên tâm đi về phía xe cảnh sát, không biết là anh nói gì với cảnh sát, còn lấy ra danh thiếp đưa cho họ.

Sau đó, anh trở lại trên xe.

“Cao đại ca anh nói gì với cảnh sát đó?”

“Chỉ là hỏi một chút xem có việc gì có thể giúp được hay không mà thôi.” Ánh mắt Cao Dương buồn bã, khóe mắt lại loàn ra một độ cong không rõ có phải cười hay không.

Đúng a! Anh phải bằng mọi giá dựa vào mối quan hệ cùng thủ đoạn của mình, dùng hết khả năng có thể hỗ trợ chị em Ưông gia không cáo đối phương có ý định dả thương người, giết người, anh tuyệt đối sẽ phải làm cho ba tên cướp kia cảm thấy hối hận vì dám làm người phụ nữ của anh bị thương!

Buổi tối ngày trước bão, cửa sổ bị gió mạnh thổi trúng ào ào rung động, cùng với âm thanh tí tách to dần của cơn mưa, thật sự là quấy nhiễu người ta vào ban đêm.

Song chỉ có điều cứ việc mưa sa gió dạt bao nhiêu ngoài cửa, cũng không chút nào ảnh hưởng đến người trong phòng nghỉ ngơi.

Trước bàn công tác dài màu nâu thẫm thỉnh thoảng truyền đến tiếng lật xem văn kiện, người đàn ông không bị tiếng mưa gió ngoài trời ảnh hưởng đến đang chuyên tâm bắt đầu đọc văn kiện tư liệu mà tòa án gửi đến.

Đột nhiên, cửa đột nhiên bị người ta mở toang, vọt vào trong phòng là một tên bị ướt đầm từ đầu đến cuối.

Cao Dương đem tập giấy đóng lại, gỡ mắt kính xuống, liếc mắt nhìn cái tên nào đó đang phát ra tạp âm ngoài cửa một cái, lông mày khẽ khê cau lại, trên tức nói: “Làm sao? Cậu chạy tới bơi lội sao?”

Nhìn một thân ướt sũng của Cao Khoát, không cần phải nói anh đều đoán ra, cái tên em trai ngốc của mình tám phần là vì em gái của Ưông gia suy nghĩ phá rối, làm ra hành vi ngu xuẩn.

Quả nhiên!

“Ai mà ở trong cái loại thời tiết này đi bơi lội, còn không phải tại cái cô gái kia...” Cao Khoát bỗng dưng cầm khẩu, dường như không muốn nhiều lời.

“Có liên quan đến Thiên Lam sao?” Cao Dương lười biếng ngồi dậy, lực chú ý chuyển qua tên em trai phiền chán ngu ngốc không thôi của mình, cười nhạt một tiếng, “Đừng có nói cho anh biết cậu lại nháo cái gì rồi, cậu không có đi làm việc mà anh nói sao?”

Thật không biết có phải năm đó mẹ của anh đã đem hết chất dinh dưỡng ình không, bằng không làm sao có thể sinh ra một đứa em trai tứ chi phát triển, ý nghĩ đơn giản như vậy a?

Anh đã sớm nói đùa em trai mình phải hảo hảo nhìn thẳng vào mối quan hệ của nó và Thiên Lam, vốn tưởng rằng em trai mình cuối cùng cũng ngộ đạo, có thể lợi dụng thời cơ vừa rồi làm ột quan hệ của hai người hòa hảo như lúc ban đầu, không nghĩ tới đồ con lợn đi tới đâu thì vẫn đều là lợn, không cứu được!

“Ai nói em không có, em đã sớm nói là muốn cùng cô ấy ngưng chiến, còn không phải tại cái tên gọi là Joseph kia, Ông Thiên Lam cứ nhiên lựa chọn để hấn đưa về nhà mà không phải em!” Mỗi lời của Cao Khoát đều có ghen tuông bay tứ tung, nhưng nhìn cái khuôn mặt kia dường như từ đầu đến cuối cũng không biết nguyên nhân mình ghen.

Liếc mắt nhìn đùa em trai vẫn đang mù mịt trong đám sương đường như không tìm được đường ra, trong mắt Cao Dương xuất hiện thần thái không kiến nhẫn hiem có.

Cho nó thời gian mười mấy năm, cái tên ngốc này vẫn không tìm được điểm mấu chốt, tính nhẫn nại của anh đã sớm dùng hết, quyết định phải đánh nó một đòn cảnh tỉnh. “A Khoát, cậu đến bây giờ vẫn còn không hiểu sao? Cậu đã thích Thiên Lam lâu rồi.”

Một đòn này đánh xuống, Cao Khoát hoảng sợ trừng lớn mắt, mở lớn miệng, cả người choáng váng.

Cao Dương căn bản chẳng muốn liếc mắt nhìn cái bản mặt ngu xuẩn kia cái nào, mang theo tư liệu, ung dung thanh thần mà vòng qua cái-gì-đó giống như cây cột đang đứng tại chỗ, về mặt không thể chấp nhận đả kích kia, tiến thẳng về phòng mình.

Khổ như vậy, đều là Cao Khoát tự tìm!

Hướng chi an bài tỉ mỉ của anh, tuyệt đối không thể tha thứ cho đùa em này làm sai... xem ra đây là lúc nên giúp Cao Khoát và Thiên Lam thành một đôi.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, để cho Ông Thiên Lam thay anh chặn đi mọi tình địch muốn ra tay với cá nhỏ của anh, không cho cá nhỏ kia khả năng chạy ra khỏi lòng bàn tay của anh, nay cá nhỏ đã trưởng thành rồi, đây là thời điểm tách cả người luôn ở bên cạnh để cô dựa dẫm đi, như vậy ngày anh thu lưới sẽ tiếng dần từng bước.

Cầm lấy điện thoại trong phòng ngủ, anh nhấn dãy số thường dùng của một tổ công tác. “Trợ lí Trần, tôi là Cao Dương, trẻ như vậy gọi cho anh thực ngược ngùng, nếu anh không tiện nói chuyện...”

“Tốt lắm, tôi chỉ là thông báo cho anh, tôi đã xem qua đơn xin tạm rời cương vị của anh, cũng đồng ý cho anh tạm thời rời cương vị công tác, hi vọng chuyến đi Australia lần này sẽ có thể giúp cho bác nhà vui vẻ, song chỉ có điều trước khi rời đi, anh phải thay tôi tìm được một người có năng lực, một nữ trợ lí năng lực không thua anh đến đây giúp tôi. Đúng, nhất định phải là nữ, bằng cấp cũng có chút yêu cầu, mặt khác tôi còn muốn cô ấy...”

Cái gì tên là oan gia, Lam Lam cùng Cao nhị ca chính là ví dụ tốt nhất.

Ông Thiên Hồng thật đúng là không biết, thì ra Cao nhị ca thích Lam Lam, mà Lam Lam cũng thích Cao nhị ca, hay người này âm ỉ nhau mười mấy năm, hiện tại cứ nhiên lại trở thành mối tình của đôi hàng xóm oan gia a?!

Dường như bắt đầu từ lúc cùng nhau xuống miền nam chăm sóc cô Thất bị chấn thương cột sống, quan hệ của Lam Lam và Cao nhị ca không hiểu sao đột nhiên thay đổi tốt hơn, xem ra về sau sẽ không phải nhìn thấy em gái mình mặt mày sa sầm âm ỉ với Cao nhị ca nữa, ưm... đây là một chuyện tốt.

Song dường như cũng có rất nhiều thay đổi không giống như trước kia! Biết nói như thế nào đây! Ông Thiên Hồng trong thang máy nhìn con số tăng từ tầng trệt lên, có một loại cảm xúc không biết tên hiện lên trên mặt.

Gần đây trong nhà đột nhiên trở nên thật im lặng... bởi vì buổi tối Lam Lam thường cùng Cao nhị ca ra ngoài hẹn hò, làm hại cô không khỏi có chút không quen, tuy rằng mỗi lần cô đều cười tiễn Lam Lam ra ngoài, muốn Lam Lam không cần lo lắng cho cô, nhưng đối mặt với căn phòng trống rỗng, cô đột nhiên cảm thấy thật mong có người có thể ở cùng cô...

Tầm mắt dừng lại ở hai túi đồ ăn đang cầm trên tay, ngực của cô đột nhiên cảm thấy căng buồn...

Trong khoảng thời gian cô xuống niềng nam, việc trợ lý Trần tạm thời rời cương vị, trợ lý mới tới là Hàn tiểu thư mặc dù chưa có chạm mặt chào hỏi qua, nhưng cô cũng đã vụng trộm nhìn vài lần, thật là xinh đẹp, thật có năng lực, cũng có nữ tính và tự tin.

Cô có một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như mỗi lần nhìn thấy Hàn tiểu thư, cô đều có một loại cảm giác xúc động muốn chạy trốn, cảm thấy mình tự biết xấu hổ, giống như mình không xứng cùng Hàn tiểu thư ở trong văn phòng cùng nhau hô hấp...

Đinh một tiếng, đến tầng trệt, cũng đánh gãy suy nghĩ của cô.

Ông Thiên Hồng chào hỏi những người quen thuộc đang làm việc bên trong, cuối cùng dừng ở trước một cánh cửa màu nâu thẫm, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói từ bên trong phát ra vừa lười biếng, lại rất mê người.

Đẩy cửa ra, cô đi vào nhìn đồng văn kiện trước người Cao Dương, buông túi đồ ăn, tươi cười, “Cao đại ca, ăn cơm a!”

Cao Dương chậm rãi buông tư liệu trong tay, ánh mắt lộ ra một tia ý cười ấm áp, “Lại đây.”

Cao đại ca lúc cười thật sự rất đẹp, Ông Thiên Hồng đỏ mặt, cô ngại ngần đưa tay nắm lấy bàn tay đang vươn ra của anh, một phen bị kéo đến ngồi trên đùi anh, để mặc hai tay anh vòng qua eo mình.

“Em hôm nay tới muộn một chút.” Anh hít lấy hương thơm của cô, dùng chiếc đũa phân biệt lấy một miếng thịt bò vừa mềm vừa thơm đưa đến miệng của hai người.

Từ sau khi giải quyết đũa em ngu ngốc của mình xong, cô gái nhỏ này liền không cần phải tốn công đưa cơm cho nó nữa, cho nên thời gian anh có thể độc chiếm cô trở nên nhiều hơn.

Trộm thơm lên hai má mềm mịn vài cái, phát hiện ra trên mặt nha đầu kia hoàn toàn biến thành sắc hồng xấu hổ.

Thật không giống với cô lúc bình thường, luôn luôn nhìn anh, mà kể ra việc anh trai thơm em gái sẽ làm người ta cảm thấy thật ngượng ngùng, khư... cô cũng không phải đứa trẻ aaaaaaaa.

“Cao đại ca...” Mỗi khi Ông Thiên Hồng chuyên tâm suy nghĩ một sự việc gì đó, sẽ không rảnh bận tâm những chuyện khác.

“Ừm?” Anh biết... cô lại có tâm sự.

“Em nghe nói... vị trợ lý mới đến là Hàn tiểu thư kia đã liên tục mấy ngày tự tay làm đồ ăn trưa cho anh.” Khuôn mặt tươi cười nhất thời biến mất, trán lập tức cau lại, bộ dáng nhăn mày nhăn mi thật phiền não.

“Em để ý, cho nên không vui?”

Ông Thiên Hồng cúi đầu, nhẹ nhàng nói. “Em thực thích làm cơm trưa cho Cao đại ca, cũng không thể... bảo anh không được nhận cơm trưa của người khác...”

Khóe môi Cao Dương chậm rãi cong lên... rốt cục cũng không phụ công anh chờ đợi, lưới anh quảng đã đến thời điểm thu hồi rồi đây!

~ HẾT CHƯƠNG 1 ~

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2

Uông Thiên Lam và chị gái cùng chen chúc trong một căn phòng bếp nhỏ nhỏ, làm công việc mà cô ngại nhất... bỏ hoa quả.

“Chị, việc hằng ngày chị vẫn đưa cơm trưa đến cho Cao đại ca, tại sao lại chưa nói qua với em bao giờ?” Nói ra thật xấu hổ, cô cũng mới biết cách đây không lâu, thì ra Uông Thiên Hồng ngoại trừ đưa cơm cho Cao Khoát cùng bản thân chị ấy, còn đi một chuyến đến văn phòng luật sư đưa cơm cho Cao Dương.

Càng hổ thẹn hơn là, qua hỏi thăm cô mới biết chị mình đã đưa cơm như vậy nhiều năm rồi.

“AA? Chị chưa nói với em sao?”

“Không có, em vẫn nghĩ chị chỉ đưa cơm cho Cao Khoát sau đó liền trở về nhà.”

“Ừm!” Uông Thiên Hồng không yên lòng trả lời, ánh mắt chuyên chú nhìn những miếng hoa quả được cắt thành lát rồi để vào trong hộp thủy tinh.

Cũng đúng thôi! Mọi chuyện của chị ấy cũng không phải xin phép cô thì mới được làm, huống hồ gì chị ấy rất quan tâm đến hai anh em nhà họ Cao, đưa cơm cho cả hai thì cũng chẳng có gì lạ, mà phải là lẽ đương nhiên!

Uông Thiên Lam nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cảm thấy có chút gì đó là lạ, hình như có chuyện gì đó cô không biết, vốn tưởng rằng chị cô chỉ đối với một mình Cao Khoát là đặc biệt, không ngờ đối với Cao đại ca cũng như thế, thật sự làm cho người ta có chút không ngờ nha...

“Chị a, tâm tình chị đang tốt lắm sao?” Chị cô hôm nay tự nhiên vừa cắt hoa quả vừa phân tâm tươi cười kìa!

“Tốt lắm nha!” Uông Thiên Hồng lơ đãng trả lời, sau đó bắt đầu rửa dao bỏ hoa quả rồi thu dọn vỏ trái cây.

Tâm tình của cô đúng thật là đang tốt lắm, từ ngày hôm đó Cao đại ca chính miệng nói với cô anh ấy thích cơm trưa cô làm, cả người cô liền cảm thấy vô cùng an tâm, vô cùng vui vẻ, tâm tình sung sướng đã hơn mấy ngày nay.

Uông Thiên Lam đoạt lấy túi rác trong tay chị mình... Cô đang bị sự toàn tâm toàn ý toát ra từ người chị ấy làm cho sợ hãi nha. “Được rồi, được rồi, việc còn lại em giúp chị làm nốt nha, lúc nữa em có việc ra ngoài, thuận tiện đi vứt rác luôn...”

Cô đột nhiên muốn nói gì nhưng lại thôi, trong lòng tự trách... mấy ngày hôm nay cô hình như thường xuyên ra ngoài.

“Không cần đâu! Chị làm được, em với Cao nhị ca có hẹn với nhau rồi nhanh đi chuẩn bị đi, chị sẽ chờ đến lúc đưa nước quả đến chỗ Cao đại ca thuận tiện xuống lầu vứt rác luôn.”

Cao gia và Uông gia hai nhà ở ngay cạnh nhau, việc đi lại khá là thuận tiện.

“Thì ra làm nửa ngày nay, chị muốn làm nước hoa quả cho Cao đại ca nha, không phải là ỉn ăn hử?” Sao hôm nay Cao đại ca ở nhà mà cô cũng không biết, thế nhưng chị cô lại biết rất rõ a.

“Nhiều hoa quả như thế, có dưa, táo, dưa gang, một mình chị sao ăn hết được?” Uông Thiên Hồng cười nói, “Em cũng không cần lo cho chị! Đi chơi với Cao nhị ca thật vui đi, nhớ là chụp ảnh nhiều đem về cho chị xem nha!”

Nói mấy câu liền đụng đến đúng chỗ tự trách của Uông Thiên Lam, liền thấy trên mặt cô tràn ngập xấu hổ. “Chị, tối nay em không về đâu, chị ở nhà một mình, thật sự không sao chứ?”

Càng nghĩ càng thấy lo lắng... trước kia ra ngoài với Cao Khoát đều là đi trong ngày, lần này cái tên kia lại cầu sống cầu chết với cô, vì vậy cô mới đồng ý sau khi đi ngắm cảnh đêm với hắn sẽ đi đến suối nước nóng hoạt động hai tư giờ ngủ một đêm.

Nhưng để chị cô ở nhà một mình, cô cảm thấy bất an a.

“Chị lớn lắm rồi nhá, làm sao có thể không tự lo được ỉn!” Uông Thiên Hồng cố tình nâng mặt, muốn bày ra khí phách của chị cả, đáng tiếc vẻ mặt mềm mại trời sinh đã làm bại lộ ý đồ của cô.

“Nhưng em không muốn để chị ở nhà một mình, không có ai nói chuyện cùng, ngộ nhờ thật sự xảy ra chuyện gì...”

“Tốt lắm! Em đừng lo lắng khẩn trương làm gì. Một mình chị thật sự có thể mà, Cao đại ca từng nói, nếu khi em không ở nhà, có chuyện gì đều có thể đi tìm anh ấy, em sẽ không phải là không tin cả Cao đại ca chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Lần đầu tiên, Ôn Thiên Lam bị chị mình bắt bẻ cho không còn lời nào để nói.

“Thế thì đừng nói nhiều như vậy, nhanh đi chuẩn bị cho tốt đi, đừng có sợ chị ở nhà một mình cô đơn nhàm chán nữa. Cao đại ca đã đưa chìa khóa nhà anh ấy cho chị rồi, nếu chị nhàm chán sẽ đi tìm anh ấy. Cảm thấy cô đơn, anh ấy lúc nào cũng có thể nói chuyện cùng chị. Nếu chị ở nhà một mình buổi tối mà sợ, Cao đại ca ở ngay dưới lầu, chẳng những lúc nào chị gọi đều có thể đến, thậm chí bảo chị ôm chăn gối đến nhà anh đấy ngủ đất cũng có thể nha!” Khóe miệng Ôn Thiên Hồng không tự chủ được mỉm cười ngọt ngào.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân chính làm cho tâm tình Ôn Thiên Hồng gần đây vô cùng tốt – Cao đại ca ngay cả chuyện em gái của cô không ở nhà, sợ cô sẽ cô đơn cũng đều biết, còn quan tâm đến cô, nói bất cứ khi nào cô gọi anh sẽ đến, Cao đại ca thật sự rất rất tốt với cô a!

Rất nhanh túm lấy em gái đẩy vào trong phòng ngủ, Ôn Thiên Hồng trở lại phòng bếp, vừa khẽ ngân nga hát vừa dọn dẹp nhà bếp thật sạch sẽ, làm xong cũng là khoảng chín giờ, cô liền vui vẻ một tay cầm hộp thủy tinh đựng đầy hoa quả một tay cầm túi rác trên đường đi sang nhà bên cạnh.

Sau khi nghe chị mình nói một phen, Ôn Thiên Lam vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nghĩ ra được.

Mãi đến khi Ôn Thiên Lam đã chuẩn bị xong hành lý, người cũng đã vừa ngồi vào trong xe của Cao Khoát, cô rốt cuộc mới dường như là nghĩ thông suốt cái gì đó kêu ra tiếng.

“Em đang gào cái gì mà như quỷ khóc to đến thế? Thiếu chút nữa dọa anh sợ đến đạp phải chân ga.” Nếu đâm vào xe của hàng xóm láng giềng, lúc trở về nhất định sẽ bị mắng đến nổi u trên đầu.

Ôn Thiên Lam nghiêng mắt trừng anh một cái, “Không chịu nổi một chút sợ hãi liền ngạc nhiên như thế, anh cũng là đàn ông sao?”

Cao Khoát không giận ngược lại còn cười, cố ý nháy mắt mấy cái, “Anh có phải là đàn ông hàng thật giá thật không, em không phải biết rõ nhất sao?”

Cô gơ tay đánh lên khuôn mặt tên đàn ông khiến người ta chán ghét đang dần dần tiến sát đến muốn hôn trộm mình. “Nhiều lời quá mức, nhanh lái xe đi!”

Đẩy người nào đó sang một bên, Ôn Thiên Lam vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nhà trọ phía ngoài cửa sổ, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn căn hộ của Cao Dương.

Cô rốt cuộc cũng nghĩ ra là chỗ nào không đúng - chị cô cứ nhiên có chìa khóa Cao gia nha!

Cao Dương là người như thế nào, cô cũng hiểu rất rõ, từ lúc bắt đầu quen biết anh ấy liền đối với cô và chị cô vô cùng chăm sóc, nhưng anh ấy dù sao cũng không phải là anh ruột của hai chị em cô, Cao Dương cũng là một người đàn ông nha!

Để cho chị cô và Cao Dương cùng sống trong một mái nhà, cô nam quả nữ, như vậy có thật sự đúng không?

Đi vào trong phòng khách quen thuộc, Ôn Thiên Hồng cất chìa khóa đi, đặt hoa quả đã bỏ sẵn ở trên bàn, giống như trước kia, hai bàn tay nhỏ cẩn thận dán vào hai chân, mở miệng gọi một tiếng, “Cao đại ca, em mang nước quả đến rồi!”

Không đợi người nào đó đáp lại, cô chính là động cũng không dám đứng tại chỗ.

Mãi đến khi... “Thiên Hồng, pha giúp anh một chén trà nóng mang vào thư phòng.”

Cô lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi... thật tốt quá, xem ra cô không có quấy rầy lúc người ta tăng ca rồi.

“Trà nóng đến đây.” Ông Thiên Hồng cẩn thận mang trà vào thư phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là Cao Dương đang vui đùa vào bàn đầy giấy tờ.

Trong lòng hô to một tiếng, ngay cả cái chén cũng đưa tới trước mặt, thấy Cao Dương ngay cả một con mắt cũng chưa nhìn cô một lần, xem ra thời gian cô đến vẫn là không đúng rồi, đúng lúc quây rầy anh.

Rón ra rón rén đi tới gần cửa, Ông Thiên Hồng định đi ra không dấu vết, nhưng bàn tay vừa chạm vào cánh cửa, phía sau lại truyền đến một tiếng nói trầm thấp mang ý cười... “Thiên Hồng, em muốn đi như thế sao?” Bóng hình xinh đẹp đi từng bước đều cẩn thận, cẩn thận kia, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, rất khó làm cho người ta không khỏi bật cười.

“Cao đại ca không phải đang làm việc sao? Em không nên ở đây quấy rầy anh, cho nên định đi về trước...”

“Em không phải là mang hoa quả đến cho anh sao? Đâu rồi?” Cao Dương bỏ kính mắt xuống, trên mặt mang theo một chút mệt mỏi, khiến Ông Thiên Hồng nhìn thấy thực đau lòng, “Xem nhiều tài liệu như thế, anh nghĩ cũng nên nghỉ ngơi một chút.”

Ông Thiên Hồng nghe vậy rất nhanh lấy hộp hoa quả ngoài phòng khách vào, đặt trên bàn của Cao Dương.

Mà cô vẫn tùy ý để cho Cao Dương kéo vào ngồi trong lòng mình như thế.

“Cao đại ca, em đứng hoặc ngồi bên cạnh là tốt rồi.” Cho dù vẫn thường thường ngồi trên đùi Cao đại ca ở văn phòng, nhưng Ông Thiên Hồng vẫn không có thói quen ngồi như vậy.

Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào nhỉ, mỗi khi chỉ có cô và Cao Dương, cô luôn để anh tùy ý kéo đến bên người, chỉ có thể nói, động tác này hình như đã thành thói quen của Cao Dương.

Nếu là dựa vào lòng anh, cô cảm thấy rất tốt, nhưng ngồi ở trên đùi anh, hình như rất rất là vượt mức nha! Cao đại ca không cảm thấy có chút không thoải mái nào sao?

“Thiên Hồng, có thể lấy cho anh một miếng táo không?” Cao Dương luôn có thể chọn đúng lúc cắt đứt xấu hổ của cô.

Ông Thiên Hồng lập tức bỏ qua ngưỡng ngừng, nghe lời dùng đĩa ăn đưa lên một miếng táo, nhưng thấy ánh mắt mệt mỏi của anh, cô đau lòng nói: “Công việc hôm nay của anh còn bao lâu nữa mới có thể làm xong?”

“Không xác định, có khả năng tới nửa đêm!”

Vẫn còn muốn làm à! Vậy chẳng phải sẽ mệt chết sao? “Cao đại ca không phải bắt đầu làm từ sáng sao? Như thế không phải là cả một ngày đều làm việc à?” Cô bắt đầu lo lắng Cao Dương có phải ngay cả bữa sáng cũng ăn trong thư phòng hay không nữa.

“Tài liệu trong tay anh bây giờ rất quan trọng... Tuần sau sẽ có phiên tòa, anh phải chuẩn bị chu đáo...”

Cao đại ca luôn luôn vì khách hàng, thường thường làm việc vài đêm cũng không đi ngủ nghỉ ngơi cho tốt, nhưng lại có chú ý chăm sóc chính anh đâu?

Ông Thiên Hồng chuyên tâm suy nghĩ, cũng không quên hành động đang làm dở, bàn tay nhỏ bé cầm đĩa vẫn không ngừng dút táo vào miệng người nào đó.

“Thiên, Thiên Hồng...” Bất lấy bàn tay thực sự rất nhỏ đang liên tiếp đưa táo của cô. Cao Dương nuốt xuống miếng dứa táo, “Em đang suy nghĩ gì thế?”

Cô gái nhỏ này nhất định lại đang phiền não cái gì rồi, bằng không sẽ không quên anh chỉ mở miệng, còn chưa có ăn xong táo nha.

“Em nghĩ, anh luôn vì công việc mà quên chăm sóc cho bản thân mình, giống như trưa này em đưa cơm trưa đến, Cao nhị ca nói anh mãi đến ba giờ chiều mới có thời gian ăn, em chỉ lo lắng anh làm việc đến nửa đêm, nhất định sẽ đói bụng, nhưng lúc đó đã muộn, anh phải đi đâu ăn?”

Cao Dương nhíu mày, thuận thế tiếp lời cô: “Là thế này, trước kia việc ăn uống trong nhà đều cho A Khoát phụ trách, dù sao A Khoát vẫn thường nửa đêm không ngủ được, lúc anh đói bụng, sẽ gọi nó nấu mì...”

“Nhưng hôm nay Cao nhị ca đi chơi với Lam Lam rồi, tối nay sẽ không về!”

“Đúng vậy.” Con người đen mang theo ý cười, nhìn cô gái nhỏ trúng kế lộ ra biểu tình buồn rầu, “Em thật ra đang nhắc nhở anh, tiểu tử A Khoát kia đã có bạn gái, nên đã quên mất người anh này, từ nay trở đi sẽ không có ai ở nhà nấu đồ ăn khuya cho anh...”

Cô lập tức xung phong nhận việc nói tiếp, “Nếu anh nửa đêm đói bụng, em có thể chuẩn bị đồ ăn khuya giúp anh.”

“Nhưng như vậy phải lên nhà đánh thức em, không tiện cho lắm.”

“Làm sao mà không tiện, nếu anh chỉ lo lắng việc này, vậy đêm nay em ngủ ở đây thì được rồi.”

“Ngủ ở nhà anh?” Cao Dương cao giọng nói, nhìn ra được anh đang thực vừa lòng với đề nghị này của Ưông Thiên Hồng.

“Ừ.” Cô gật đầu thật mạnh, tiếp theo còn nói: “Cao đại ca không cần lo lắng em sẽ ảm ỉ đến anh, em sẽ vẫn ở trong phòng khách, nếu như anh đói bụng, nói cho em biết một tiếng là được rồi.”

Tình cảnh này, thật giống như là con thỏ nhỏ màu hồng vô cùng ngây thơ vội vàng muốn đem chính mình đưa đến cửa để cho con sói hoang lớn nào đó miệng đang dính đầy nước miếng ăn cho đỡ thèm.

“Như vậy không tốt đâu! Tuy rằng hai nhà chúng ta ở gần nhau như vậy, nhưng em chưa từng không ngủ ở nhà lần nào, nếu như Thiên Lam biết được, nhất định sẽ thực lo lắng cho em, sẽ lo lắng em không ngủ ở nhà sẽ không quen.

Vừa nhìn thấy bộ dáng tựa hồ thực khó xử của Cao Dương, Ưông Thiên Hồng lập tức nói: “Vậy không nói cho Lam Lam em qua đêm ở đây là được rồi a!”

“Nói như vậy...” Anh ra vẻ như là thực miễn cưỡng liếc nhìn cô, thỏa hiệp nói: “Được rồi!”

“Vậy em đi xuống bếp xem có cái gì thích hợp làm thức ăn khuya không nha.” Nếu không có, cô còn có thể về nhà lấy trước.

Ưông Thiên Hồng nhanh như chớp chạy ra ngoài, tốc độ quá nhanh rồi, căn bản không nhìn thấy trên mặt người đàn ông phía sau kia đang tươi cười vô cùng thâm ý.

Chẳng qua là cho dù cô có thật sự chú ý tới, chỉ sợ với kinh nghiệm sống rất ít kia, cũng không thể nhìn ra hàm nghĩa sau nụ cười ấy, không cẩn thận còn có thể nghĩ là có chuyện gì mà làm cho anh cười vui vẻ như vậy ấy chứ!

Chuẩn bị xong hết thấy, Ưông Thiên Hồng lấy chăn gối nhà mình mang đến, vì không muốn quấy rầy Cao Dương đang làm việc, cô đơn giản ngồi ở phòng khách xem ti vi, đương nhiên để âm thanh mức nhỏ nhất.

Xem xem xem, Ưông Thiên Hồng làm tổ trên sofa còn quăng chân lên trên ghế, tiếp theo là đắp chăn, như vậy mới thật thoải mái a!

Đúng rồi! Ưông Thiên Hồng cả người đang cuộn lại xem ti vi trên sofa phi thường thoải mái hắt xì một cái, mà vậy cũng không xong, hai mí mắt lập tức cũng bắt đầu nặng trĩu.

Không biết bắt đầu từ khi nào, chương trình trên ti vi rốt cuộc không còn hấp dẫn nổi ánh mắt của cô nữa rồi...

Công việc của Cao Dương rất nhanh làm xong, đang chuẩn bị đi ra báo cho cô biết buổi tối mà ngủ ở phòng khách có vẻ không tốt cho lắm, không dự đoán được sẽ chứng kiến một màn bông hồng nhỏ nằm trên sofa, tâm tư không hề phòng bị, khóe miệng vẫn mang theo ý cười tiến vào mộng đẹp mất rồi.

4. Chương 02 Phần 2

Lông mi nhẹ nhàng khẽ động một chút, phát hiện ánh sáng trắng vô cùng chói mắt xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, thì ra đã là buổi sáng rồi!

Cảm giác vừa ngủ dậy này thật đúng là thoải mái! Nhẹ nhàng hắt xì một cái, chủ nhân của hai mắt lúc này mới thỏa mãn mở mắt ra.

Chớp chớp, lại chớp chớp, lúc này mới phát hiện thì ra có thể ngủ thoải mái như vậy, là vì cô đang nằm thoải mái trên giường...

AAA? Trên giường!

Cô không phải là ngồi trên sofa xem ti vi sao? Ông Thiên Hồng bị tự mình dọa cả người nhồm dấy, chặn bông trên người vì động tác của cô mà rơi xuống dưới thắt lưng, lạnh lạnh, cô cúi mắt xuống, muốn kéo cao chân lại, không ngờ ngay sát bên cạnh mình lại có một người đang nằm!

Dọa người!

Hai tay đúng lúc che lại cái miệng nhỏ nhắn cơ hồ muốn thét chói tai, Ông Thiên Hồng phát hiện người nằm trên giường cùng với cô... Không đúng, phải nói là người đàn ông nằm trên giường cùng với cô, dĩ nhiên là Cao Dương!

Mãi đến khi xác định mình không có đánh thức người đàn ông hai mắt vẫn nhắm lại kia, cô lúc này mới buông tay, một đôi mắt tràn ngập kích động nhìn xung quanh, cẩn thận cẩn thận hồi tưởng lại, cô đến tột cùng vì sao lại ngủ trong phòng Cao đại ca đây?

Cô rõ ràng là đang xem ti vi, còn định tối nay sẽ giúp Cao đại ca chuẩn bị đồ ăn khuya, vì sao lúc sau lại... Kỳ quái?

Vì sao cô một chút ấn tượng trong trí nhớ cũng không có?

Ngủ ngốc! Cô nhất định là ngủ mất!

Thực không xong a, vậy chẳng phải là không có ai chuẩn bị đồ ăn khuya cho Cao đại ca sao! Nghĩ đến đây, cô không dấu được áy náy cùng đau lòng, vụng trộm thở dài, liếc mắt nhìn Cao Dương một cái.

“Nhưng mà mình vì sao lại ngủ trên giường Cao đại ca nhỉ?” Rõ ràng cô đang làm tổ trong phòng khách, Cao đại ca lại đang làm việc, sẽ không phải là chính cô mơ mơ màng màng chạy đến phòng của anh ngủ chứ?

Cô lặng lẽ nhìn người đàn ông vẫn say ngủ như cũ, trong lòng thầm nghĩ, sẽ không có khả năng là Cao đại ca ôm cô vào phải không?

Cao Dương nhắm mắt ngủ say, cúc trên áo sơ mi không biết vì cái gì lại cởi ra ba cái, lồng ngực cường tráng còn thêm chút khêu gợi ý tứ hàm xúc như ẩn như hiện, những thứ này Ông Thiên Hồng đều chưa nhìn thấy bao giờ.

Cô vẫn biết Cao Dương rất tuấn tú có khí chất, cá tính trưởng thành chừng chạc cùng với dáng người cao ngất thường làm ới khi hai nhà bọn họ cũng đi du lịch, gặp được rất nhiều phụ nữ cố ý tiếp cận làm quen với anh.

Chỉ là không nghĩ tới khi anh bỏ kính ra, đồng thời cũng làm tiêu tan một chút khí chất nhã nhặn thường ngày, người này ngủ say mà tóc có hơi chút hỗn loạn, hơn nữa ánh mắt có thể nhìn thấy nửa thân trên trần trụi cùng lồng ngực cường tráng, bộ dáng của Cao Dương thoát nhìn rất rất lười biếng lại mê người,

Thật sự là một bức tranh họa mỹ nam cực đẹp nha! Thì ra tư thế ngủ của Cao đại ca cũng thật đẹp như vậy.

Mặt nóng lên, Ông Thiên Hồng không biết vì sao lại bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, tầm mắt dời khỏi trên người mỹ nam đang ngủ, cô thật cẩn thận xốc chân bông, chuẩn bị bò xuống giường.

Thật bất ngờ, một cánh tay thành linh vươn ra vừa vặn ôm lấy trọn vẹn thắt lưng của cô, một lực đạo mạnh mẽ nhanh chóng kéo cô lại, làm cho cô ngã vào trong ngực người nào đó

“Vì sao mỗi lần anh nhìn thấy em, em luôn chuẩn bị muốn chạy là sao đây?” Tiếng nói lười biếng, bên trong loại mang theo chút cảm xúc bất mãn vang lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh quay lại, thoáng chốc một nụ cười mang chút lười biếng pha mê người ánh vào đồng tử của cô.

“Buổi sáng tốt lành, Thiên Hồng.” Đáy mắt lóe lên hai đốm lửa nhỏ kỳ dị, anh cố ý thu lại hai tay một chút nữa, đem thân thể mềm mại chắt chẽ dán trước khuôn ngực cứng rắn của mình.

Thân mật gần sát như vậy, làm cho trái tim trong lồng ngực cô nhảy lên điên cuồng. “Buổi sáng, buổi sáng tốt lành, Cao đại ca.” Thực không xong rồi, ánh mắt của cô căn bản là không biết nên nhìn đi đâu!

Không phải không phát hiện bộ dáng đỏ mặt ngượng ngùng của Uông Thiên Hồng, khoe môi Cao Dương cong lên, đem khuôn mặt đang bối rối không biết làm thế nào cho phải kia nâng lên, nhẹ nhàng in trên đó một nụ hôn. “Thiên Hồng, anh đói bụng rồi, có thể làm bữa sáng giúp anh được không?”

Hô hấp cứng lại, trừng mắt nhìn ngũ quan vô cùng tuấn mỹ hoàn hảo kia, Uông Thiên Hồng mở lớn mắt... vừa rồi Cao đại ca nói cái gì, cô hoàn toàn không nghe thấy, chỉ nhớ rõ cổ cảm xúc ôn nhu ấm nóng vừa thoáng qua trên hai má vừa rồi.

Cho tới nay, cô đều coi động tác hôn nhẹ của Cao đại ca trong văn phòng của anh là để biểu đạt ý tứ cảm tạ đối với người thân, nhưng lúc này đây, cô lại không có cách nào giải thích vì sao anh lại hôn cô, hay là khi cô đang mê muội nhìn anh, anh vì mới tỉnh ngủ nên liền hôn cô một cái?

Lần đầu tiên, cô nói không nên lời, không hiểu tâm hoảng ý loạn trong ngực mình bây giờ là có ý nghĩa gì?

“Thiên Hồng, đi làm bữa sáng cho anh ăn có được không em?”

Hơn nửa ngày sau, cô mới chậm rãi mở miệng, “Làm... làm bữa sáng?” Cô bé nào đó giống như con chim anh vũ chỉ biết lặp lại lời của con người, cho thấy hiển nhiên cô bé này vẫn đang bị kinh ngạc quá mức vây bên trong.

Nhìn cô không có kinh hoảng thét chói tai, cũng không có lấy bàn tay ‘hầu hạ’ mặt anh như khi mấy người phụ nữ bị hôn trộm, Cao Dương có thể khẳng định, cô gái này cũng không chán ghét nụ hôn của anh.

“Ừ.” Anh vỗ nhẹ nhẹ hông của cô một chút, cô bé ngốc còn đang lảng lảng nhìn lập tức giật bản thân, “Trước khi ra phòng bếp nhớ phải đi đánh răng trước, cả rửa mặt nữa nha, ngăn tủ phía dưới toilet có bàn chải đánh răng mới đây, em tự đi lấy đi.”

“Nga!” Như là đột nhiên lấy lại tinh thần, trên mặt Uông Thiên Hồng biểu hiện tâm trạng hoàn toàn không biết cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hồng cả lên, đã quên hỏi anh vì sao mình lại ngủ trên giường của anh, càng quên hỏi bữa sáng anh muốn ăn gì, liền vội vàng vàng xông ra ngoài.

Cao Dương ngồi nửa người dậy, đem cúc áo trên người cài lại cho tốt... thật không uống công anh hi sinh mỹ nam sắc của mình, quả nhiên làm cho cô gái nhỏ kia hiểu được cái gọi là nam nữ khác nhau, chẳng qua lát nữa anh hẳn vẫn nên trang phục chỉnh tề mà đi ra ngoài, dù sao hợp lúc sắc dụ là một chuyện tốt, nhưng làm quá mức lại dọa người ta chạy mất, vậy là không tốt.

Kết quả trộm hương như vậy mặc dù không làm cho anh phi thường vừa lòng, nhưng vẫn thuộc phạm vi đạt yêu cầu.

Lấy điện thoại di động cạnh giường đến, anh ấn một dãy số quen thuộc.

Điện thoại vừa được thông, mở đầu chính là ai đó liên miên niệm Tam tự kinh không ngừng...

Cao Dương không nhanh không chậm mở miệng, “Có thể thanh nhân định khí mắng chửi người ta như thế là biết cậu đã ngủ đủ giấc rồi đấy... Đúng, chính là người anh thối nát cả nhà đều đáng chết quăng xuống địa ngục trong miệng cậu đây, anh tìm cậu là muốn nói cho cậu biết, không cần biết cậu dùng phương pháp gì, miễn sao phải giữ Thiên Lam ở ngoài đó một tuần, đúng, cậu ở cùng cô ấy.... Vì sao hử? Anh đây nói cho cậu biết, thật vất vả cậu mới có cơ hội ở cùng Thiên Lam để hai người bồi dưỡng tình cảm, cậu chẳng

lẽ không hi vọng rèn sắt phải thừa dịp còn nóng, muốn có nhiều thời gian một mình thân thiết với Thiên Lam sao?”

Khóe miệng Cao Dương mang theo một nụ cười xảo trá, lấy cặp kính mắt kia xuống, một chút cũng không giống Cao Dương nhả nhận mà người ta quen biết kia, trong mắt anh hiện lên những tia sáng giảo hoạt không ai bằng.

“Nếu muốn như thế, chỉ cần theo đúng lời anh nói mà làm. Bên phía công ty của Thiên Lam anh sẽ thay cô ấy xin phép, trong tuần này, Thiên Lam hoàn toàn giao cho cậu, đúng, cậu dùng phương pháp nào anh cũng không hỏi, nếu muốn ở lâu thêm vài ngày, liền phải dựa vào bản lĩnh của cậu rồi.” Ngắt điện thoại, Cao Dương đã thành công làm cho Ông Thiên Hồng thoát khỏi cánh chim bảo vệ của người nhà.

Mặc quần áo chỉnh tề xong, anh tiếp tục đeo cặp kính mắt không số kia vào, để che đi cảm xúc ánh lên trong mắt mình.

Vừa đi vào phòng bếp, đập vào mắt là hình ảnh Ông Thiên Hồng một tay cầm trứng, ngây ngốc đứng trước bếp ga. Cảnh này làm cho nụ cười trên khóe miệng Cao Dương dường như càng rõ ràng... xem ra rốt cuộc con cá nhỏ trong lòng anh đã bắt đầu vì hành vi càng thâm thân mật của hai người mà phân tâm rồi.

Rốt cuộc Cao đại ca vì sao lúc ấy lại hôn cô nhỉ?

Một ngày qua, vấn đề này vẫn không ngừng quay quanh trong ngực Ông Thiên Hồng, đã vài lần cô muốn vọt tới trước mặt Cao đại ca để hỏi.

Nhưng cô hiểu, chỉ cần vừa thấy vẻ mặt ôn nhu của Cao đại ca, cùng với khi dung nhan tuấn lãng kia sẽ lộ ra nụ cười nhẹ nhàng đối với cô, trong mắt cô thật giống như ngoại trừ ánh sáng phát ra từ người Cao Dương, tất cả những việc khác, những vấn đề thắc mắc muốn hỏi, tất cả liền tự động biến mất.

Anh trai hôn em gái thì hình như không giống cho lắm, không phải sao? Anh ấy cũng thường làm vậy trong văn phòng còn gì!

Nhưng vấn đề ở chỗ, mỗi khi nhớ tới nụ hôn sáng sớm ngày hôm qua kia, nghĩ đến hình ảnh khuôn mặt mê người khi ngủ của Cao Dương, còn có cảnh tượng lúc anh bá đạo ôm cô không cho cô xuống giường, ảnh hưởng lợi hại hơn nữa chính là trái tim nhảy lên không ngừng của cô, làm sao cũng không có biện pháp trấn định xuống được.

Lam Lam gọi điện thoại cho cô, nói cái gì là bị Cao nhị ca dùng thủ đoạn bỉ ổi bắt cóc, muốn ở đó mấy ngày sau mới có thể về nhà, hại cô muốn tìm người nói ra hoang mang trong lòng cũng không biết tìm ai để kể đây.

Tim đập thật sự rất nhanh, Ông Thiên Hồng lúc đầu chỉ định xuống lầu mua lọ dầu vừng, hồn nhiên không thấy các hàng xóm láng giềng làm sao lại tập trung hết ra cửa khu nhà ở, mà cô đành phải ngây ngốc đứng bất động ở gần cầu thang lên lầu.

Xì xầm, xì xầm...

Mấy giọng nói thảo luận đằng trước thật sự có điểm âm ỉ, làm cho Ông Thiên Hồng vốn không cố ý nghe thấy cũng nổi lên lòng hiếu kỳ – dù sao mọi người đều bị chặn ở đầu cầu thang không thể động đây, cô chỉ cần đơn giản kéo dài lỗi tai nghe nguyên nhân tranh cãi âm ỉ đằng trước là được.

“Tôi đã nói rồi mà! Bây giờ mấy người trẻ tuổi thật không muốn sống nữa rồi, một ngày hai mươi tư giờ lại dùng nó thành như bốn tám giờ, mới chớp mắt chưa đến một tiếng đồng hồ đã coi như ngủ đủ, nghỉ ngơi đủ rồi, khó trách không sống được lâu, một mạng tám mươi tuổi bị dùng như vậy chỉ cần nửa thời gian đã dùng xong rồi!”

“Hiện giờ mấy tiểu tử đều thích liều mạng, ba bữa luôn ăn không đúng giờ, mệt cũng không ngủ cho tốt, lại thích ăn cái gì mà đồ ăn nhanh, thật sự là chết nhanh thì có!”

“Ngay cả con của dì ta cũng là một ví dụ rõ ràng, kì thực mới hai mươi tuổi, tiền đồ rộng mở còn chưa có bắt đầu, lại bởi vì hay thức đêm chơi game, kết quả bởi vì lạm dụng quá độ làm cho đầu óc vấp vấp đến mắc bệnh, cả đời này đại khái liền xong rồi!”

“Cái này thật đúng là thảm quá mức!”

Mọi người không nhin được cùng nhau thở dài.

“Mấy bác rớt cuộc đang nói gì vậy a? Vì sao lại đụng đến cả đoán mệnh cùng đầu óc vất vả đến mắc bệnh?”

“Ông tiểu thư, cháu cũng đi ra?” Tám phần là do nghe thấy tin tức đáng sợ mà A Thủy bá nói, cho nên đi ra xem đây mà.

“Vâng.” Kỳ thật cô đi ra là để mua dầu vừng, “Cháu nghe thấy mấy người đang nói cái gì mà ăn uống không đúng giờ lại thường liều mạng, rớt cuộc là có chuyện gì a?”

“Còn không phải chính là tin tức này chứ gì a!”

Lập tức có một tờ báo đưa đến tay Ông Thiên Hồng, trên đó có một dòng tiêu đề cực lớn viết - người làm việc thích liều mạng, thật sự liều chết mệnh!

Nội dung trong đó là có một doanh nhân còn thật sự công tác thành công, bởi vì quá mức cố gắng làm việc, mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ, hơn nữa ăn uống cũng không đúng giờ, dẫn đến không đủ dinh dưỡng, kết quả là ngày người này vừa được bổ nhiệm làm quản lí, liền chết bất đắc kỳ tử trong văn phòng của chính mình, làm cho người ta tiếc hận.

Ông Thiên Hồng càng tiếp tục đọc, khuôn mặt nhỏ nhắn càng mất dần huyết sắc.

Trưởng lão của nhà trọ là A Thủy bá liền đứng ở cầu thang tầng cuối cùng, như là sợ Ông Thiên Hồng không nghe thấy, còn cố ý đề cao âm lượng. “Ông tiểu thư, cháu xem xem, hiện tại mấy người trẻ tuổi cũng chỉ coi trọng tiền tài, chẳng xem trọng sức khỏe của chính mình, đây chính là lí do vì sao bọn ta đều đã làm gia gia rồi còn phải con bà nó cảm khái như vậy!”

“Trong khu nhà trọ này của chúng ta cũng có không ít thanh niên trẻ tuổi đầy hứa hẹn đâu, như là cháu của a thẩm ở lầu hai kia đang làm kế toán, còn có anh em nhà họ Cao trên lầu, đều là những phần tử tinh anh! Lúc nào cũng đều chỉ biết vui đầu vào công việc thôi... nha? Ông tiểu thư, cháu sao lại chạy nhanh vậy? Lời của ta còn chưa nói xong mà!”

Không có ai biết Ông Thiên Hồng vì sao lại đột nhiên giữa lúc này thần sắc kích động quay đầu chạy đi!

Đám người lè mề ở đây, nào gia gia, bà bà, đương nhiên sẽ không bởi vì thiếu một người nói mà tan cuộc, tiếp tục phát huy công lực thất chủ bát thiệt, ở đoạn đường cạnh cầu thanh dưới lầu đó vang lên tiếng thảo luận chuyện trên trời dưới đất không ngơi nghỉ.

Nhưng vào lúc này, một đạo thanh âm lạnh lùng đột nhiên chen vào – “Xin hỏi các vị rớt cuộc sao lại đứng ở đây thảo luận?”

“Ta không biết, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy mọi người đều đứng ở chỗ này, vậy nên ra đây xem nha!”

“Ta cũng không biết, là có người ở bên ngoài nhà của ta nói chuyện, cho nên ta đi xem nha!”

“Ta thấy Kì bà cùng A Thủy bá ở đây ồn ào gì đó, cho nên qua góp vui chút a.”

“Ta nghe thấy giọng A Thủy bá, ở chỗ này kêu la ‘ai nha ai nha’ không ngừng, cho nên mới đi ra xem có chuyện gì mà?” Sau đó liền gia nhập thảo luận.

Nói như vậy, là A Thủy bá lên tiếng trước, ngay sau đó là Kì bà yêu chỗ mồm vào đi theo phụ họa, mới có hiện tượng chật chội rầm rộ ở cầu thang hiện tại a?

Ngoài cửa nhà trọ lầu một, một gã đàn ông ngồi trước ghế đá tiệm tạp hóa, mang theo kính râm đang phơi nắng, hất xì một cái, tiếp tục dùng giọng nói không hứng thú hỏi, “A Thủy bá, báo người đang cảm là tin tức đã phát tuần trước rồi nha! Nó đã là chuyện cũ, bá không có việc gì lại lấy chuyện cũ ra rêu rao ở đầu cầu thang rồi lại muốn cảm khái cái gì?”

Là chuyện của tuần trước sao? A Thủy bá sờ sờ đầu - việc này hẳn không chú ý tới nha!

“A cái này ta đâu có biết, ta vừa bước ra khỏi cửa một bước, liền phát hiện ta tờ báo này.” Vừa thấy tin tức quá khủng khiếp thế kia, đương nhiên sẽ lập tức phát huy tinh thần trách nhiệm của trưởng lão, mang tin tức cấp báo cho các hộ gia đình biết thật tốt.

Vậy rốt cuộc là ai đã để tờ báo cũ này ở dưới đất? Chỉ sợ đúng là không có ai biết đâu!

Mà đến tột cùng Ông Thiên Hồng vội vàng bay nhanh về nhà, ngay cả dầu vừng cũng không mua là vì cái gì?

Dùng tốc độ tên lửa đơn giản thu thập vài bộ quần áo, sau đó mang rau xanh, hoa quả còn lại trong tủ lạnh đơn giản đóng gói lại, cuối cùng kiểm tra lại toàn bộ chốt cửa của căn nhà, xác định tất cả đều đã khóa cẩn thận, mang theo đầy đủ những vật vừa thu dọn, Ông Thiên Hồng khóa cửa nhà mình lại.

Hiện tại cô cũng mặc kệ việc Cao đại ca vì sao hôn mình, quan trọng là, cô quyết định sẽ chăm sóc Cao đại ca thật thật tốt – cái tin tức kia quả thật dọa cô rất sợ, cái gì mà bệnh trong đầu, chết bất đắc kỳ tử, nghe thôi đã dọa chết người ta!

Công việc của Cao đại ca hình như cũng muốn mạng người như vậy (ý nói vất vả), cô nhớ rõ anh từng nói thứ tư phải mở phiên tòa, vậy có nghĩa là anh phải bận rộn vài buổi tối nữa, điều này sao có thể?

Cô một mình ở nhà ngoại trừ công việc, lại không có việc gì khác, không bằng liền tạm thời chuyển đến phòng Cao đại ca, chờ sau khi Lam Lam về cô sẽ về nhà, như vậy có thể chăm sóc cho Cao đại ca, làm cho cô có thể yên tâm.

Cho nên khi Cao Dương lộ ra nụ cười vô cùng tự tin đi về nhà, tất cả mọi việc đều như dự tính của anh, chờ đợi anh là một bữa tối phong phú mà dinh dưỡng, cùng với Ông Thiên Hồng đang mặc một cái tạp dề, ở trong nhà bận rộn như một cô vợ bé nhỏ đáng yêu trước bàn ăn.

~ HẾT CHƯƠNG 2 ~

5. Chương 03 Phần 1

Chương 3

Đồng hồ sinh học tự động báo thức rất chuẩn kéo chủ nhân khỏi giấc ngủ, dụi dụi hai mắt, lại kéo đến một trận thoải mái, mãi mới làm cho người ta luyện tiếu mở mắt ra.

Thất lừng lười biếng duỗi một cái, hử? Tay cô hình như chạm phải cái gì vậy...

Nhanh chóng mở choàng hai mắt, khi Ông Thiên Hồng thấy rõ cái chướng ngại vật kia, dường như không nhận được muốn khóc thét, làm thế nào lại một lần nữa thế a?

Đây không phải là căn phòng quen thuộc của cô nha, cái giường thoải mái này lại càng không phải cái giường mà cô nằm từ nhỏ đến lớn, càng miễn bàn hơn là người nằm bên cạnh không phải mẹ cũng chẳng phải em gái, mà là một người đàn ông!

Rốt cuộc là tại sao mỗi lần cô vừa tỉnh lại, luôn nằm trên giường của Cao đại ca a?

Rõ ràng mỗi buổi tối hôm trước cô đều ở phòng khách cùng anh nói chúc ngủ ngon, bởi vì lo lắng đến vấn đề tiện lợi, nếu buổi tối đối bụng Cao đại ca đều tự vào phòng bếp tìm đồ ăn, cô nghe thấy sẽ bị đánh thức, cho nên anh quyết định anh sẽ ngủ trên sofa.

Nhưng là hết lần này đến lần khác, sáng hôm sau mỗi lần mở mắt ra, vị trí luôn thay đổi!

Nói thực ra, mấy ngày nay tỉnh lại đều đối mặt với cái tình huống “ngoài ý muốn” này rồi, cô cũng không còn ngạc nhiên như lần đầu, chỉ có ảo não cùng khó hiểu là ngày càng tăng.

Uông Thiên Hồng lại một lần nữa rón ra rón rén không muốn đánh thức người đàn ông đang ngủ, bò xuống giường, nhưng Cao Dương thật sự vô cùng lợi hại, rõ ràng một giây trước còn đang ngủ say, giây tiếp theo lại có thể không hề sai lầm đúng lúc trước khi giai nhân xuống giường dang hai tay bắt được cô gái nhỏ này.

Kết quả cũng không thay đổi... vẫn giống như mấy hôm trước thôi, Uông Thiên Hồng lại ngã vào trên giường... dính chính lại một chút, là ngã vào trong ngực của anh.

“Buổi sáng tốt lành, Thiên Hồng, em đúng là dậy rất sớm.” Không cần nói nhiều, lại là một cái hôn chào buổi sáng phục vụ đến nơi.

“Chào, chào buổi sáng, Cao đại ca.” Mặt cô hồng hết lên nói.

Cảnh này đã liên tục xảy ra mấy ngày nay rồi, mà cô vẫn chính là không thể cản được trái tim đang nhảy điên cuồng trong lồng ngực một cách kỳ lạ kia.

Lúc sáng sớm Cao đại ca luôn trở nên hiếu kỳ một cách kỳ lạ, đôi con ngươi màu đen kia luôn nhìn cô đến mức làm cho cô tâm hoảng ý loạn. Không biết vì sao, anh thực thích khi vừa tỉnh lại hôn cô một chút... Ừm... không phải là do cô trở nên kì quái đấy chứ, vì sao cứ cảm thấy Cao đại ca bây giờ không giống với người lúc bình thường mà cô quen biết nhỉ? Nhất là khi anh quần áo không chỉnh tề, nửa thân trần lười biếng ngắm nhìn cô đang ở trong ngực anh lúc đó, hô hấp của cô cứ như là bị người ta cướp đi mất, nhưng trong lòng lại không biết là đang kinh hoàng vì cái gì...

Đôi mắt sụp xuống dưới một chút, nửa thân trần của anh đang ở ngay trước mắt cô, khiến ặt Uông Thiên Hồng càng ngày càng đỏ, cô luống cuống tay chân không biết nên để ở đâu... là đặt ở trên lưng anh, hay là ở trước ngực...

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài thật nhẹ nhưng lại làm cô chú ý. “Cao đại ca?”

Con ngươi đen lười nhác chú ý khuôn mặt đỏ hồng của cô, dường như muốn từ đó tìm ra cái gì thì phải, “Nhiều ngày như vậy rồi, em còn không quen sao, Thiên Hồng?”

Cô luôn luôn muốn thừa dịp anh ngủ say cố hết sức vụng trộm chuồn mất, chẳng lẽ cùng anh tỉnh dậy khó như vậy sao?

“Quen cái gì?” Cô không hiểu.

“Giường của anh có khó ngủ như thế à, làm cho em mỗi lần vừa tỉnh dậy đã muốn rời khỏi sao?”

“Em không phải...” Muốn giãy khỏi hai cánh tay bá đạo kia, không ở trong ngực anh cô mới có thể hô hấp một chút không khí mới mẻ nha, đáng tiếc sức lực của cô không đủ... thất bại!

“Đây là phòng của anh, em ở trong này vốn đã rất kì quái...” Tuy rằng mỗi ngày cô đều trong mộng đẹp thoải mái tỉnh lại, “Hơn nữa em hoàn toàn không hiểu, vì sao em phải cùng anh chen chúc trên cùng một cái giường...”

“Nếu không phải vấn đề về giường, vậy thì có chuyện gì làm cho em vừa mở mắt đã muốn rời đi hả?” Cao Dương hợp thời tránh được vấn đề thắc mắc của tiểu bạch thỏ, di dời lực chú ý của cô

“Em còn phải đi chuẩn bị bữa sáng cho anh nha! Trước 9 rưỡi anh phải đến công ty, cho nên 8 rưỡi phải dùng cơm, nếu không sẽ quá muộn.”

“Nhưng bây giờ mới có bảy giờ.” Bảy giờ chuẩn bị bữa sáng hình như còn quá sớm đấy nhá, cho nên không chấp nhận lí do này.

Uông Thiên Hồng giương cái miệng nhỏ nhắn, trong lúc này nhất thời không biết nên nói cái gì, cũng không tiện nói rằng mình ngưng ngừng, lại càng không thể nói mỗi lần cô thấy tư thế ngủ của anh như vậy sẽ đổ mặt tim đập nhanh ngoài tầm kiểm soát, cho nên phải vội vàng vàng chuồn đi!

Nhanh trí lúc này lại phát huy tác dụng, cô đột nhiên nghĩ ra, “Em... Em muốn chuẩn bị sớm một chút sẽ tốt hơn, như vậy sẽ có thời gian là áo sơ mi giúp anh, còn có thể thuận tiện quét tước trong nhà một chút nha!”

“Việc này không cần em làm!” Anh cong miệng, anh không muốn cô đến làm người hầu nha.

Con người đen nhìn thấy khó xử của cô, anh quyết định đổi cách nói khác, “Anh nghĩ, em hẳn là không muốn vừa tỉnh lại đã phải nhìn thấy anh, cho nên muốn nhanh chóng rời đi đúng không?”

“Đương nhiên không phải!”

“Chắc chắn là em chán ghét nằm cùng anh, có lẽ lúc anh ngủ sẽ thở to, làm cho em không thoải mái.”

Nhìn vẻ mặt đầy bi thương của Cao Dương, Ưông Thiên Hồng vội vàng phủ nhận, “Không phải! Cao đại ca không có thở to gì cả, em làm sao có thể chán ghét anh, anh trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy!”

Như thế có thể đem ý tứ lời vừa rồi của cô đọc thành... cô tuyệt không chán ghét nằm cùng giường với anh nha? Cao Dương trong lòng thầm cười trộm.

“Sau này không được ở lúc anh chưa dậy mà trốn mất, biết chưa?” Cánh tay gắt gao ôm cô, không cho phép cô nói không, thuận tiện còn nói nhiều thêm một chút, “Em đánh thức anh như vậy, anh không có thói quen người nằm bên cạnh cứ nhích tới nhích lui, như vậy anh không ngủ được nha, em cũng biết anh đều ngủ rất khuya.”

Ưông Thiên Hồng gật gật đầu, đối với hành động đánh thức Cao Dương của mình cảm thấy vô cùng áy náy, lại không chú ý cẩn thận đến ngữ khí mệnh lệnh của anh trong lời nói.

“Như vậy mới ngoan.” Cao Dương thực tự nhiên nâng mặt cô lên, cánh môi khẽ dán vào má phẩn của cô.

Lại, lại hôn cô!

Ưông Thiên Hồng choáng váng kèm theo xấu hổ mờ mịt nhìn anh, trí nhớ tan tành thành từng mảnh, đầu óc cũng mất hết chức năng vận chuyển ý thức, hiện giờ hoàn toàn không còn khả năng suy nghĩ gì nữa rồi.

Bộ dáng này của cô thoát nhìn thật đáng yêu cũng rất dễ lừa!

Hiếm khi ước số tà ác lại tăng nhanh theo cấp số nhân trong cơ thể Cao Dương như lúc này, anh giả chiêu bài mỉm cười dụ hoặc nói: “Thiên Hồng, em dựa vào gần một chút được không.”

Một câu mệnh lệnh, một động tác, Ưông Thiên Hồng không nghi ngờ gì đưa mặt lại gần sát lại mặt anh.

Cao Dương cũng nhanh chóng ấn môi mình xuống đôi môi đỏ mọng của cô, để cho thỏa mãn khát vọng đã lâu mới đụng tới đôi môi của cô... tuy rằng chỉ là nhẹ nhàng chạm qua, nhưng là đủ!

Hôn chào buổi sáng mà anh muốn vốn nên là như thế, đáng tiếc chờ mấy ngày nay, cô bé này chỉ biết đem mặt chôn đi mất, chưa cho anh một điểm đáp lại nào!

Nên biết rằng cái anh muốn cũng không chỉ là một cái hôn môi thôi đâu.

Mãi đến khi môi của cô cảm nhận được có thứ gì vừa xẹt qua, Ưông Thiên Hồng mới nhanh tay che miệng lại, ánh mắt trừng thật lớn. “Cao đại ca!”

Cô, cô vừa rồi hôn phải cái gì thế a?

Cao Dương cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức ngắt lời cô, giả bộ thần thái mệt mỏi, “Thiên Hồng, em cứ thấy tối qua anh về muộn thì biết đấy, anh gần đây thật sự rất bận, mệt mỏi quá.”

Cái đầu nhỏ ngoan ngoãn gật gật một chút.

Đúng rồi, hôm qua là ngày Cao đại ca mở phiên tòa, sau khi kết thúc còn phải về công ty mở một buổi tiệc nhỏ, cho nên khi trở về nhà đã rất khuya.

“Nếu em không ngại, để cho Cao đại ca ngủ nửa tiếng nữa được không, tối nay anh đến công ty cũng không có vấn đề gì.”

Trong mắt anh lóe lên ánh sáng giao hoạt rất nhanh rồi vụt tắt, chỉ còn lại khóe miệng khẽ nhếch là ẩn sâu tươi cười khi đạt được mục đích.

Không chút dấu vết, anh lấy tay cô để ở ngực mình dời xuống sườn, để cho cô an ổn gối đầu lên ngực anh... dù sao, sớm muộn gì cô cũng sẽ quen với vị trí này.

“Ăn sáng muộn một chút được không, dựa vào gần một chút đi! Bây giờ để cho anh ngủ thêm một chút được không em?” Lời nói xong, con người đen cũng không liếc cô một cái mà liền nhắm lại.

Được rồi, được rồi! Nếu Cao đại ca muốn ngủ thêm một chút, vậy cô sẽ thực nghe lời nha, đương nhiên sẽ không đáng thức anh, chẳng qua là....

Tầm mắt chuyển xuống đôi tay cường tráng đang đặt ở thắt lưng nhỏ bé của cô, khuôn mặt sớm hồng nay càng trở nên đỏ bừng, xấu hổ mạnh mẽ làm cho cô đem khuôn mặt như bị thiêu kia chôn trong lồng ngực của người nào đó, cứ nhắm mắt làm ngơ một lần đi!

Hai tròng mắt của cô cũng gắt gao nhắm lại, cô cảm thấy chẳng những mặt bị nóng, thân thể cũng nóng quá, ngay cả môi cũng hơi hơi nóng lên.

Cô vừa rồi hình như thật sự đã hôn Cao đại ca!

Sợ quấy rầy giấc ngủ của anh, lại khó xử như vậy, Ôn Thiên Hồng chỉ có thể giống như con thỏ nhỏ vô cùng ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh.

Tiếng tim đập của Cao đại ca có tác dụng trấn an lòng người, ngực của anh cũng cực kỳ ấm, thực thoải mái, dần dần cô cũng không còn hoảng hốt cùng khẩn trương như trước nữa, về phần những vấn đề muốn hỏi lại một lần nữa chết từ trong trứng nước, bởi vì không bao lâu sau, cô cũng không cần nổi cơn buồn ngủ kéo đến mà lại tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Xem ra cô bé Ôn Thiên Hồng hình như càng lúc càng quen cũng như thích ứng với những hành động thỉnh linh nào đó của anh chàng Cao Dương rồi.

Cả ngày nay cô làm việc đều không tập trung... đầu tiên là nhầm xì dầu thành dấm chua, làm hại cô chỉ có pha nước sốt thôi mà cũng phải làm đến ba lần mới xong. Lại còn cả nhầm đường thành muối, thiếu chút nữa biến rau cải xào thành củ cải đường. Mà lúc này, cô đang nhìn chằm chằm vào cửa nhà đến phát ngốc.

Đều là tại cái hôn giống như trong mơ lúc sáng làm hại, khiến cô làm việc gì cũng đều phân tâm.

Khi anh và cô thực sự tỉnh ngủ, anh dường như lại biến thành Cao đại ca ngày thường, thái độ lại trở nên ôn nhu, sẵn sàng, hoàn toàn khác hẳn với cái người xấu xa bá đạo buổi sáng kia, hơn nữa cũng không đề cập đến chuyện xảy ra lúc sáng đến nửa chữ, mà cô đương nhiên cũng không đến nỗi không biết xấu hổ mà chủ động nhắc lại đâu nhá!

Cô còn thật sự nghĩ cái màn cô không cẩn thận hôn phải anh ban sáng là nằm mơ! Nhưng mà cảm giác mềm mềm ngứa ngứa kia lại chân thật đến vậy, một chút cũng không giống nằm mơ nha!

Ngay tại lúc thần trí Ôn thỏ còn đang bay về cảnh tượng hôn môi ngoài ý muốn lúc sáng sớm kia, phía sau truyền đến một tiếng nói mạnh mẽ... “Ôn tiểu thư.”

“A Thủy bá!” Như là bị người ta bắt được ý nghĩ mà mình đang suy nghĩ, cô sợ đến mức hét lên một tiếng.

A Thủy bá lấy tay bịt tai, đau khổ nhíu mày, “Oa! Ôn cô nương này, cháu đừng có hét lớn tiếng như vậy, ta tuy rằng lớn tuổi rồi, nhưng tai vẫn còn thính lắm a, không kém đi chút nào đâu, ta sắp bị cháu hét cho điếc rồi, thật sự sắp điếc!”

“Thực xin lỗi.” Ôn Thiên Hồng chột dạ xin lỗi.

Còn đang vụng trộm nhớ lại chuyện sáng nay, đột nhiên có người đứng phía sau gọi tên mình, cô đương nhiên là bị dọa rồi. “A Thủy bá gọi cháu có việc gì ạ?”

“Cái này ta nghĩ phải hỏi cháu!” Nhân nhả không có việc gì làm, lão nhân gia ông yêu nhất là đi bộ ở cầu thang, thuận tiện có thể giúp hàng xóm trông coi, tuần tra này nọ, ai ngờ hôm nay ông bắt giờ hạp được Ôn Thiên Hồng đang mất hồn mất vía đứng trước cửa Cao gia.

Con bé này đương nhiên không có khả năng là trộm rồi, ông đương nhiên sẽ tiến đến thân thiết hỏi cô đang làm gì, ai mà dự đoán được sẽ bị hét to đến mức sắp bị điếc.

Tầm mắt chuyển xuống dưới một chút, A Thủy bá như là phát hiện ta cái gì đột nhiên kêu thành tiếng, “Thiên Hồng cháu có chìa khóa nhà họ Cao nha!”

Uông Thiên Hồng lúc này mới chú ý tới, cô vừa khóa cửa, chìa khóa còn đang nắm trong tay, vẫn chưa rút ra khỏi ổ.

“Trời ơi! Uông nhi, cháu không phải là ở chung với thằng bé ở Cao gia kia chứ?” Ngay cả chìa khóa cũng có, thật sự rất khả nghi, “Tuy tăng hai nhà các cháu thành hai đôi thực hợp nhau, nhưng sống chung vẫn không được tốt! Không có danh phận...”

Sống chung!

Từ ngữ như thế thật sự kích động quá mức, cô sợ đến mạnh mẽ lắc đầu, “A Thủy bá, bác đừng hiểu lầm, cháu không sống chung với Cao đại ca! Cháu chỉ đến nhà anh ấy làm cơm, sau đó đưa đến công ty giúp anh ấy mà thôi.”

Hình thức một nam một nữ chưa kết hôn mà sống chung, tuyệt đối không phải quan hệ giữa cô với Cao đại ca lúc này.

“Nhưng cháu có chìa khóa nhà họ Cao, còn ở phòng bếp nhà người ta nấu cơm, không khéo còn ngủ lại đây, đây không phải sống chung thì là cái gì?” Ổ trong mắt lão nhân gia ông, như vậy chính là sống chung còn gì!

Cô sợ tới mức vội vàng xua tay phủ nhận. “A Thủy bá, bác đừng nói lung tung, cháu với Cao đại ca làm sao có thể là...” Cô nuốt nuốt nước miếng, “Cái loại quan hệ đó!”

Kỳ quái? Cô rõ ràng chỉ ở Cao gia chăm sóc Cao đại ca một chút, nhưng vì sao mỗi câu mỗi chữ của A Thủy bá đều làm cho cô cảm thấy chột dạ là sao a?

Cô đúng là ngủ ở nhà Cao đại ca, thậm chí là ngủ ở phòng của Cao đại ca hẳn hoi; Quả thực mấy ngày nay cô về “nhà” cũng không phải là nhà của chính mình, nhưng cái này tuyệt đối không phải là “sống chung”!

AAA? Hẳn là không phải đúng không?

“Được rồi, được rồi! Coi như A Thủy bá nói sai rồi, A Thủy bá biết cháu quan tâm hai đứa ở Cao gia bởi vì cha mẹ chúng ở Canada, chúng cần phải có người chăm sóc.” Nhìn mặt con bé này sắp cúi gập xuống rồi, A Thủy bá cũng biết với cá tính nhu thuận của Uông Thiên Hồng, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như thế.

“Những năm gần đây, cũng may là có cháu chăm sóc cho hai anh em nó, kỳ thật cha chúng tái hôn cũng không có gì là không tốt, nhưng ông ấy lại đi cưới vợ người nước ngoài, kết quả còn chuyển đến sống ở Canada, để lại hai đứa nhỏ đáng thương này! Điều này làm cho hàng xóm chúng ta nhìn cũng thấy thực đau lòng nha! Kỳ thực không có cha, không có mẹ bên cạnh mà có thể sống ngoan ngoãn như vậy, trưởng thành tài giỏi như vậy, hai anh em chúng cũng thực lợi hại.” Trong mắt vừa chuyển, A Thủy bá nhìn thấy túi đồ trong tay Uông Thiên Hồng.

“Nói đi cũng phải nói lại, ta thật ra rất hâm mộ hai tên nhóc của Cao gia này!”

“Hâm mộ?”

“Không phải là đương nhiên sao? Ai bảo ta một bộ xương cốt già nua, không có thân thể thanh niên tuổi trẻ cường tráng đầy sức sống, lại còn có người mỗi ngày nấu cơm cho ta ăn nữa!” Thật sự là tiếc nuối nha.

“A Thủy bá!”

“Không phải ta có ý gì đâu, nhưng cháu làm đồ ăn cho hai anh em chúng nó nhiều năm như vậy rồi, lại không cho người ta báo đáp gì cả, như vậy thật sự đáng giá sao? Nên biết rằng thanh xuân của cháu chỉ có một lần, cháu lại đem tất cả thời gian đẹp nhất trong cuộc đời lo cho hai thằng bé kia, kết quả chính cháu lại không đạt được gì. Em gái của cháu không sai, ít nhất nó cũng đã thành một đôi với thằng em nhà họ Cao, mà tuổi của cháu cũng không còn nhỏ, lãng phí thời gian như vậy thật là điều cháu muốn sao?”

Bởi vì một câu hỏi của A Thủy bá, Ương Thiên Hồng không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, Cao đại ca cũng không phải anh ruột của cô, phí sức lao động chăm sóc cho anh mỗi ngày như vậy, thu xếp cái này, dọn dẹp cái kia, đến tốt cũng là có đáng giá hay không?

Dương nhiên đáng giá!

Đầu không cần suy nghĩ, trực tiếp phun luôn ra đáp án này... chỉ cần hơi nghĩ đến Cao đại ca thường mỉm cười nhìn những món ăn cô làm, cô liền cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng giá.

Chẳng qua lúc cô đi đến văn phòng, nhìn thấy cả trai lẫn gái trong đó đều đang mở tiệc chúc mừng thắng trận, cả người cô bỗng cứng đờ, nụ cười hạnh phúc trên mặt nhất thời biến mất.

Phiên tòa lần này vốn dĩ phần thắng thực mỏng manh, bởi vì đối phương có chỗ dựa là một công ty lớn, song Cao đại ca làm việc luôn không chút dấu vết, chẳng tỏ ra cố gắng lắm cũng nắm được nhược điểm của đối phương. Trận đấu này vì thế mà giống như con tôm nhỏ đấu với cá voi lớn, chẳng những thắng đến nở mày nở mặt, còn làm cho luật sư của đối phương phát hỏa ngay trong phiên tòa, cho nên làm sao có thể không mở tiệc chúc mừng lớn một phen được!

6. Chương 03 Phần 2

Vì thế học sinh vừa học vừa làm kiêm trợ lý La Chí Lăng chuyên môn yêu các hoạt động đã lên kế hoạch tỉ mỉ, thừa dịp ông chủ Cao Dương có công việc phải ra ngoài, bố trí văn phòng thật tốt một phen, cũng gọi rất nhiều điểm tâm bên ngoài, cũng với các đồng nghiệp muốn cho ông chủ tài ba một niềm vui bất ngờ, thật tốt chúc mừng một phen.

Cho nên sau khi Cao Dương xong việc về đến văn phòng luật sư, cảnh tượng bắt gặp chính là những tiếng hoan hô không ngừng.

Một đồng pháo được bắt âm ỉ, sắc màu vô cùng rực rỡ phun hết lên người Cao Dương, giờ phút này thoát nhìn anh thật giống như một cây thông Noel!

Cao Dương ngẩng đầu nhìn đồng giấy nhiều màu, trên mặt vẫn là biểu tình không biết nên cười hay lắc đầu... bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi loại trò chơi này!

“Ông chủ, chúc mừng anh, trận thắng này của anh quả thực rất oanh liệt!” Trợ lý Hàn Kim Linh mới đến hai tháng, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng đưa đến một đĩa pizza, “Nhìn mọi người tổ chức tiệc chúc mừng anh, cũng đừng trách bọn em biến văn phòng thành nhà hàng a, hôm nay để ọi người thoải mái chúc mừng một phen đi!”

“Cảm ơn.” Rất lễ độ tiếp nhận cái đĩa, Cao Dương cũng thật thưởng thức ăn mấy miếng, ngoài ý muốn phát hiện pizza mua ở ngoài cũng có thể ăn ngon như thế này, “Pizza này thật không tệ.”

“Ông chủ anh cũng thấy không tệ đúng không? Đây chính là do Hàn tiểu thư tự tay làm, vừa rồi cô ấy còn về nhà nướng pizza mang đến.”

“Tay nghề của Hàn tiểu thư thật sự tốt lắm.” Cao Dương chân thành khen ngợi.

“Oa! Chị Kim Linh, chị thực không công bằng, biết nấu nướng như vậy còn chưa từng cho chúng em nếm thử, nay lại làm cho Boss hưởng một mình, vừa nghe thấy muốn chúc mừng liền tự mình xuống bếp.” Một cô gái cũng không chịu phục.

“Ai bảo em không phải ông chủ, làm cho em ăn thì có lợi ích gì? Em chỉ biết ăn như hổ đói chứ biết gì nhắm nháp, làm cũng như không.” Một đồng nghiệp khác giễu cợt.

Cô gái kia hừ mạnh, đôi mắt phóng đến đôi tuấn nam mỹ nữ bên cạnh, đột nhiên nở nụ cười mờ ám. “Đúng đúng đúng, nếu có làm cũng là phải làm cho người có ý nghĩa đặc biệt với mình ăn chứ, thế mới phải đúng không?”

Cô gái vừa nói như vậy, mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Hàn Kim Linh và Cao Dương.

“Đúng đó nha! Trước trận này, Hàn tiểu thư hình như có chuẩn bị cơm trưa cho Boss phải không nhỉ, thật hâm mộ a, chẳng bù cho chúng ta đói bụng cũng không có ai để ý.” Có người đột nhiên nhớ tới.

Cơm trưa của ông chủ vẫn đều do Uông tiểu thư chuẩn bị, vị Uông tiểu thư kia hình như là hàng xóm của nhà Boss. Nhưng mà hình như hôm đó Uông tiểu thư bận việc không thể đưa cơm trưa, cho nên lúc ấy Hàn Kim Linh liền xung phong nhận việc chuẩn bị cơm trưa trước giờ có phiên toàn.

“Mấy người đừng có nói lung tung giấu cột tôi, muốn tôi làm cơm trưa cho, chỉ cần thời gian của tôi có thể phù hợp, đương nhiên có thể.” Hàn Kim Linh vừa nói, một bên vừa liếc mắt vụng trộm dò xét đại Boss một cái... đến tốt cùng đồ ăn trưa cô làm có hợp khẩu vị của Boss hay không, cô vẫn không biết đáp án.

Kỳ thật cô gái vừa rồi nói cũng không sai, làm cho Hàn Kim Linh cũng rất tâm hoảng ý loạn... cô thật kỳ vọng người đàn ông kia có thể vừa lòng với tay nghề của mình.

“Kỳ thật càng nhìn càng thấy Boss và chị Kim thật là xứng đôi nha!” Cô gái kia tiếp tục nói lời kinh người.

“Nói cũng đúng, Hàn tiểu thư đây sang năm sẽ tiếp tục học lên thạc sĩ, chính là thạc sĩ ở cả hai khoa, lại là học sinh tài giỏi hệ luật, người tài giỏi như vậy cùng với đại Boss quả thực là trai tài gái sắc.” Mọi người cùng nhau hòa theo phụ họa.

“Ông chủ lớn a, đồ ăn anh cũng đã ăn, nên nói cảm ơn Hàn tiểu thư phải không nhỉ? Anh nghĩ xem cơm trưa có hợp khẩu vị của mình không, có muốn ăn lâu dài không nha?”

“Xin mọi người đừng có náo loạn nữa, hôm nay không phải là muốn chúc mừng ông chủ sao? Mọi người cứ hướng vào tôi làm gì?” Hàn Kim Linh nói thế nhưng đã đỏ bừng mặt.

“Chúng tôi là đang mai mối cho ông chủ thân yêu nhá! Có phải hay không? Ông chủ ơi.”

Mà Cao Dương chính là cười nhưng không nói.

Nghe mọi người ồn ào như vậy, bạn La Chí Lăng ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy mình có nghĩa vụ làm sáng tỏ một việc thay cho ông chủ của mình.

“Kỳ thật đồ ăn trưa mà Hàn tiểu thư làm, đều là bị tôi...”

Đáng tiếc còn chưa kịp nói rõ ràng, tiếng nói của anh đã bị một tiếng hô nhẹ ngắt lời...

“A? Chị Uông, chị tới rồi!” Một cô gái đứng ở bên ngoài xa nhất đột nhiên phát hiện người này giờ đã có mặt ở đây, không phát ra chút tiếng động nào.

Chị Uông mỗi ngày đều đứng mười hai giờ mười không hơn không kém là có mặt ở đây, cô gái nhìn đồng hồ trên tường, dọa người! Đã là mười hai giờ hai mươi rồi nha! “Chị Uông sao đến mười phút rồi mà cũng không lên tiếng nha?”

Thấy bị điểm danh, Uông Thiên Hồng đột nhiên có một loạt cảm giác xúc động muốn bỏ chạy, nhất là khi đôi tuấn nam mỹ nữ đứng một bên làm sáng cả không gian kia nhìn về phía cô, cả người cô lại muốn tìm một cái hố sâu chui xuống.

“Thiên Hồng, em lại đây.”

Cao đại ca cũng đã mở miệng... Uông Thiên Hồng nhịn xuống cảm giác xúc động muốn chạy trốn, kiên trì bước qua. “Cao đại ca, em không biết hôm nay nơi này náo nhiệt như thế, nếu biết anh có đồ ăn trưa rồi, em sẽ không đến.”

“Cái này là mọi người muốn làm anh bất ngờ, trước đó anh cũng không biết.” Chú ý tới thần sắc khác thường của cô, tâm mắt cô vẫn nhìn chằm chằm vào túi đồ ăn trưa trong tay, hoàn toàn không nhìn anh. “Thiên Hồng, đồ ăn này là của anh phải không? Em yên tâm, anh sẽ ăn hết sạch, không lãng phí.”

Lấy túi đồ ăn trong tay cô ra, nhìn mặt cô gái nhỏ này hình như là đang trốn tránh cái gì thì phải, tránh né rất nhanh, nhưng anh không hề xem nhẹ thần thái tái nhợt trên khuôn mặt bé bỏng kia, giống như là đã bị cái gì đó đã kích, lông mày rậm của anh nhẹ nhàng nhíu lại, dường như còn mang theo một tia thú vị, khóe miệng không dấu vết cong lên. “Thiên Hồng, hình như em chưa chính thức gặp qua Hàn tiểu thư lần

nào thì phải; Kim Linh, đây là Uông Thiên Hồng, hai nhà chúng tôi đã quen biết và là hàng xóm hơn hai mươi năm nay rồi.”

Kỳ thật Hàn Kim Linh đối với Uông Thiên Hồng cũng rất tò mò... Cô không phải là thư ký, cho nên chỗ ngồi của cô là ở một góc khác với văn phòng của Cao Dương, cơ hội muốn gặp Uông Thiên Hồng đến chỗ anh cũng không lớn, những lần bình thường không phải để lỡ cơ hội thì cũng là vội vàng nhìn thoáng qua mà thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên, Hàn Kim Linh đối mặt nói chuyện với người hàng xóm tâm huyết của đại Boss này.

“Xin chào, Uông tiểu thư, tôi vẫn muốn tìm cơ hội chào hỏi cô, đáng tiếc mỗi lần không phải là không có ở đây thì cũng là không có thời gian.”

Hàn Kim Linh có khuôn mặt hòa nhã dễ gần làm cho người ta hâm mộ, cùng với khí chất tao nhã khiến cho cô rất khó bị người khác lãng quên, hơn nữa trên mặt luôn tràn ngập tươi cười tự tin, phần nào làm cho người bên cạnh cũng tự cảm thấy xấu hổ.

Uông Thiên Hồng rút cuộc cũng hiểu được vì sao mình vừa nhìn thấy Hàn Kim Linh liền sinh ra cảm xúc xúc động muốn tránh đi... Hàn Kim Linh giống như người luôn đứng ở nơi cao nhất, là người phụ nữ phi thường hoàn mỹ có tài năng. Mà cô chỉ đứng ở tầng dưới cùng, chỉ có thể ngửa đầu ngược lên nhìn!

Cô và Hàn Kim Linh hoàn toàn không giống nhau!

“Xin chào.” Cô miễn cưỡng mỉm cười một cái.

Không khí ở đây dường như đột nhiên trở nên thật loãng, làm cho cô sắp không thể hô hấp, nhất là khi nhìn thấy Cao đại ca đứng cùng Hàn Kim Linh, cô thật sự rất muốn đi khỏi đây nhanh một chút.

“Chị Uông, chị tới thật đúng lúc, mau đến nắm tay nghề của chị Kim Linh đi.” Cô gái kia rất hảo tâm đưa đến một đĩa pizza.

Uông Thiên Hồng cắn một miếng.

“Cảm thấy thế nào? Rất ngon chứ!”

“Ừ.”

“Mọi người xem, ngay cả chị Uông cũng tán thành, cho thấy tay nghề của chị Kim Linh cũng là đạt yêu cầu rồi nha, vậy thì nhất định Boss cũng có thể chấp nhận.” Cô gái kia vui mừng chuyển hướng nhìn đôi kim đồng ngọc nữ trong cảm nhận của mình, “Về sau cơm trưa của ông chủ để chị Kim Linh chuẩn bị, như vậy chị Uông có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đi làm việc của mình rồi, không cần phiền toái như vậy nữa, còn phải đi từ nhà đến đây một chuyến đúng không a?”

Pizza ở trong miệng vừa giòn vừa ngon, nhưng không biết vì sao Uông Thiên Hồng lại cảm thấy axit trong dạ dày của mình cứ đảo lộn từng phèo hết cả lên, làm cho cô cảm thấy thật là khó chịu!

Từ đầu đến cuối Cao Dương đều không nói gì, cũng không bác bỏ câu vui đùa củ cô gái kia, đôi mắt anh mang theo thần thái thâm trầm cũng với đôi con người tinh tường nhìn chằm chằm Uông Thiên Hồng không hề chớp mắt.

“Cao đại ca, em cảm thấy có chút không khỏe, muốn đi về trước, túi đựng cơm sau khi tan tầm anh mang về là được rồi.” Cô không nghe vào những tiếng nói quan tâm của mọi người, chỉ vội vàng đưa túi đồ ăn cho Cao Dương, thậm chí ngay cả dừng khí liếc nhìn anh một cái cũng không có, mặc kệ ngực bị cổ cảm giác khó chịu kia bao phủ, vội vàng thoát khỏi hiện trường.

Ra khỏi tòa nhà, cô hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ thoáng đang bên ngoài, nhưng dường như lại không đuổi được cái cảm giác khó chịu không thở nổi trong ngực.

Thời gian đã trôi qua bao lâu cô cũng không biết, lúc cô thanh tỉnh lại rồi mới thấy được, mình đã ngồi vững trên xe bus từ lúc nào rồi!

Vì thế nên lúc cô cuối cùng đã tìm được chính xác xe bus mà mình cần để trở về nhà, đã là lúc chạng vạng năm tiếng sau đó rồi, bước chân nặng nề đi đến khi nhà trọ của mình, ngay tại lúc nhìn thấy cửa nhà mình, cô cũng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, bóng người đó đang sốt ruột chạy về phía cô.

“Chị à, chị rốt cuộc đã đi đâu thế?” Ông Thiên Lam gắt gao bưng lấy khuôn mặt tái nhợt của Ông Thiên Hồng, vừa vội vừa tức quát: “Em về đến liền phát hiện chị không có ở nhà, em đã chạy đi hỏi toàn bộ người trong nhà trọ, còn gọi điện thoại cho Cao đại ca, anh ấy nói chị đã rời khỏi đó từ giữa trưa rồi, chị rốt cuộc là đi đâu thế? Làm cho em sắp bị dọa chết rồi...”

“Thực xin lỗi, chị lên nhầm xe, cho nên đến bây giờ mới về nhà.” Ông Thiên Hồng thành thực nói.

Ông Thiên Lam đang nói dừng một chút, biết việc này không thể trách chị ấy được, chỉ là lúc này mình đang sốt ruột và hoảng hốt quá nên mới vậy, đành phải gắt gao ôm lấy Thiên Hồng. “Chị có biết em sợ hãi và bất an bao nhiêu không, chỉ sợ trong lúc chị biến mất ấy sẽ xảy ra chuyện gì, em nhất định sẽ tự trách mình đến chết, khổ sở đến chết! Không được, em nhất định phải lấy dao đi chém tên đầu heo kia một ngàn lần, đều tại hắn hại em rời nhà nhiều ngày như vậy...”

Ông Thiên Hồng kinh ngạc nhìn cô em gái đang miêu tả mình phải cùng Cao Khoát đồng quy vu tận* như thế nào kia, tâm trạng trong lòng vì những lời của em gái mà giảm đi không ít... thì ra rối rắm trong lòng làm cô không thoải mái cả ngày hôm nay gọi là sợ hãi, bất an cũng với khổ sở a!

*Đồng quy vu tận: cùng nhau chết.

“Anh trai à, anh bị táo bón mấy ngày nay sao?” Dương mặt âm trầm như thế kia thật sự rất rất dọa người nha!

Cao Dương mắt lạnh quét qua, “Em không còn lời nào khác muốn nói sao?”

“Làm sao mà không có được, vừa rồi em đã bị Thiên Lam đánh mắng một hồi, thật là rất không hay nha! May mắn là Thiên Hồng trở về, bằng không cái đầu này của em cho dù có chặt bỏ cũng không đủ để đền tội đâu, đến lúc đó anh sẽ bị mất đi một người anh em tốt nha!” Cao Khoát ngã người xuống sofa, miệng còn nhỏ giọng lầm bầm, “Thật là vô cùng may mắn, Thiên Hồng lông tóc vô thương về đến nhà, em thực nên cảm ơn ông trời, nhưng mà nghe Thiên Lam nói, Thiên Hồng khi về tay chân lạnh lẽo, mặt mày tái nhợt, hình như là bị không khí đông lạnh trên xe bus làm cho khó chịu, thật là rất đáng thương nha...”

Cao Khoát vốn còn đang mừng thầm, lừa gạt được Ông Thiên Lam gây thơ nhiều ngày như vậy là rất có lời rồi, ai ngờ vừa mới về đến nhà, Thiên Hồng muội muội liền mất tích, hại anh sợ tới mức hồn vía đều bay mất một nửa rồi.

Về phần còn lại chính là Cao Dương, khuôn mặt kia có thể dùng từ càng lúc càng xanh mét để hình dung!

Thiên Hồng để tâm là kết quả mà anh mong muốn, nhưng lại xuất hiện hai điều ngoài ý muốn đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của anh... thứ nhất là anh đã quên mất tâm tình của Thiên Hồng mỗi khi bắn khoăn cái gì đó, nếu cô ấy bởi vì khó chịu trong lòng mà không cẩn thận có việc gì ngoài ý muốn, cả đời này anh cũng sẽ không tha thứ ỉn.

May là cô cuối cùng trở về bình an, nhưng Thiên Lam nói sắc mặt cô vẫn thực tái nhợt....

Cao Dương nắm chặt tay, kế hoạch của anh, là muốn Thiên Hồng ghen tuông, tâm tình khổ sở một chút liền khiến cô hiểu được tâm ý của chính mình, nhưng lại không dự đoán được trong quá trình đó, anh thế nhưng lại không nỡ như thế này.

Hiện giờ Thiên Hồng chắc chắn đang rất buồn...

“Anh.”

“Làm sao?”

“Anh chắc chắn mình thật sự không cần dùng một ít thuốc xổ sao? Em nghe nói mấy ngày mà không ‘giải quyết’ một lần, sắc mặt thật sự rất khó xem nha!” Lại nhìn một lần nữa, sắc mặt của anh trai anh vẫn rất dọa người a.

Một tập văn kiện dày cộp thẳng hướng đầu của ai đó mà bay qua.

“Đau nha! Anh! Anh làm gì mà không nói không rằng liền động thủ đánh người!”

Sắc mặt Cao Dương càng thêm làm cho người ta sợ hãi, anh trừng mắt lườm đứa em trai ngu xuẩn tới cực điểm trước mắt.

Cái ngoài ý muốn thứ hai chính là Thiên Lam trở về sớm... điều này làm cho kế hoạch của anh không thể không thay đổi, vốn định buổi tối có thể từ từ đến an ủi Thiên Hồng, mượn cơ hội lần này bồi dưỡng tình cảm với con mèo nhỏ đáng yêu một chút, không ngờ tới lúc này Thiên Hồng lại tránh ở nhà khổ sở cả đêm.

Thật sự là đáng chết! Cao Dương hung tợn trừng mắt liếc tên em trai phá hư việc của anh một cách chán ghét, “Anh không phải nói em bắt cóc Thiên Lam lâu nhất có thể, tốt nhất là một tuần nữa mới trở về sao?”

“Ai nói em không làm hết sức đâu, phạm là dụ dỗ lừa gạt, thật chí là uy hiếp bắt cóc em đâu đã dùng hết, anh cũng không biết em trai của anh phải mạo hiểm tính mạng thế nào để bắt cóc được Thiên Lam đâu, em thật sự đã cố hết sức!” Cao Khoát phản bác.

“Bắt cóc?”

“Đúng vậy! Em lấy dây thừng trói tay chân Thiên Lam lại, nhốt cô ấy ở khách sạn, ước chừng nghỉ ngơi một ngày...” Nghĩ lại tình cảnh lúc đó, Cao Khoát không khỏi hắc hắc cười không ngừng, cười đến vô cùng biến thái, “Nhưng mà Thiên Lam cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, cô ấy cư nhiên có bản lĩnh cỡi được dây thừng, sau đó cho em vài quyền, đến bây giờ ngực em vẫn còn rất đau a!”

Mới nghĩ đến đây, ngực liền đau, Cao Khoát xoa xoa ngực. “Điều này cũng khó trách, người con gái mà Cao Khoát em coi trọng, đương nhiên phải có năng lực như thế rồi, tóm lại, Thiên Lam đã tức giận đến nổi bão rồi, em nào dám ở lại bên ngoài thêm đêm nào nữa chứ!” Chỉ có thể hỏa tốc trở về thôi.

Cao Dương day day mi tâm, “Em là ngu ngốc thực sự, hay là giả ngu thế? Em có thể nhẹ nhàng nói với Thiên Lam, em muốn hai người ở riêng với nhau nhiều một chút, dùng lời nói ngọt ngào dụ dỗ cô ấy, như vậy Thiên Lam sẽ mềm lòng, sẽ nghe lời em.”

“Anh thật sự cảm thấy đối với loại người như Thiên Lam, lời nói nhẹ nhàng dễ nghe thực sự hữu dụng sao? Anh có biết thái độ vừa rồi của cô ấy so với một người đàn ông như em còn hung dữ hơn nha! Còn nói muốn cầm dao vọt tới chém chết em, thiếu chút nữa dọa chết em rồi...”

Thật sự là ngu ngốc!

“A! Đau nha! Anh! Anh làm sao luôn lấy đồ đạc đánh em? Bắt quá lão ca à, anh không đeo kính cũng có thể ném chuẩn như vậy sao, thật sự rất lợi hại aaaaaa!”

Aizz! Anh làm sao có thể có loại em trai vô dụng thế này, thật sự là có cũng như không a!

~ HẾT CHƯƠNG 3 ~

7. Chương 04 Phần 1

Chương 4

Mơ màng tỉnh dậy, cô gái nào đó theo thói quen vươn vai, hử? Lần này tại sao lại không gặp trở ngại gì nhỉ?

Mở cửa phòng ra, Ưông Thiên Hồng nhìn bốn phía xung quanh, không khỏi tự cười mình một chút... đương nhiên rồi! Đây là phòng của cô, giường cũng chỉ một mình cô ngủ, làm gì có ai khác, đương nhiên là không có chương ngại vật gì rồi.

Nhưng đây rõ ràng là căn phòng mà cô đã ngủ mười mấy năm, vì sao bây giờ lại cảm thấy xa lạ thế này?

Tầm mắt vô thức nhìn chằm chằm phía bên cạnh trống không, một tay nhẹ nhàng xoa xoa má mình, trong lòng cô đột nhiên bị một loại cảm xúc mang tên mất mát bao phủ.

Lam Lam và Cao nhị ca đã trở về rồi, cô cũng không cần qua chăm sóc Cao đại ca nữa... Phải nói là, từ nay trở đi cô cũng chẳng bao giờ nằm trên chiếc giường xa lạ kia mà tỉnh dậy nữa, lại càng chẳng có nụ hôn nhẹ vào mỗi sáng sớm làm cô tâm hoảng ý loạn nữa.

Cô xuống giường, đánh răng, rửa mặt xong, mở cửa chuẩn bị ra khỏi phòng, xông vào mũi chính là từng đợt hương bánh thơm lừng.

“Chị, chị dậy rồi à?”

“Lam Lam? Em, em đang làm bữa sáng sao?” Đây thực sự là kỳ tích, bình thường đều ngủ thẳng đến khi sát giờ muộn làm mới dậy, hôm nay tự nhiên dậy sớm hơn cả cô, đã thế còn làm bữa sáng!

“Sao phải bày cái bộ dạng dọa chết người thế kia a, chị thực sự nghĩ em gái của chị là đứa ngu ngốc không biết gì hử?” Chẳng qua cô lười không làm thôi nha.

“Em mà không phải như thế à?” Ưông Thiên Hồng nhỏ giọng nói.

“Ưông Thiên Hồng! Chị đừng tưởng chị là chị cả mà em không dám hành hung chị nha!” Nhìn thấy chị lại tươi cười như mọi ngày, Ưông Thiên Lam rất cuộc mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có trời mới biết khi Ưông Thiên Hồng sắc mặt tái nhợt về đến nhà lại không nói nổi một câu nào, lúc đó cô đã bị dọa chết rồi.

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên.

“Ai thế nhỉ? Mới bảy rưỡi sáng đã đến rồi!” Ưông Thiên Hồng vừa hỏi vừa đi ra mở cửa.

“Cao nhị ca?” Hôm nay mặt trời thật sự mọc ở phía tây sao, hai cái người rõ ràng là yêu ngủ như mạng này thế mà lại dậy sớm như vậy, lại còn ăn mặc chỉnh tề như bộ dáng chuẩn bị đi làm nữa chứ.

“Chào buổi sáng, Thiên Hồng muội muội!”

“Sớm thế này Cao nhị ca đã đến nhà bọn em...” Thật kinh ngạc.

“Đương nhiên là bởi vì bữa sáng của anh nha!” Cao Khoát xoa xoa bụng mình, mũi dùng sức ngửi ngửi, quả nhiên rất thơm.

Nửa đêm Ưông Thiên Lam gọi điện cho anh, cảnh cáo anh nhất định sáng sớm nay phải đến, bằng không anh đừng mơ tưởng về sau lại có thể như vậy như vậy với cô, dù sao hết thấy cũng không được, thật thảm a!

Đã bị uy hiếp đến mức này, đương nhiên Cao Khoát dù phải liều mạng cũng phải đến báo danh từ sáng sớm.

“Ra là Lam Lam chuẩn bị bữa sáng cho Cao nhị ca nha!” Ưông Thiên Hồng cuối cùng cũng hiểu ra.

“Không phải không phải!” Cao Khoát đi vào bếp, ôm lấy người đẹp từ phía sau, kết cục chịu một quyền, sắc mặt siêu thối nói: “Thiên Hồng muội muội a, đứa em gái động một chút là sử dụng bạo lực này của em từ nay trở đi, mỗi ngày sẽ chuẩn bị đồ ăn sáng cho chúng ta, để em không cần mỗi ngày vội vội vàng vàng lo cho cái bụng của mọi người nữa, em cũng sẽ có một chút thời gian thuộc về mình.”

“Hả?”

“Tóm lại là, tuần này chị cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, không cần quan tâm chuyện gì cả, cứ chuyên tâm vào công việc may vá của chị là được, em nhớ tuần sau chị còn ba đơn đặt hàng thì phải, còn chỉ đích danh chị làm cho họ loại ba lô như lần trước.” Tốt nhất là mấy ngày tiếp theo ít ra ngoài đi một chút miễn là xảy ra việc ngồi xe lạc đường như hôm, dọa chết mọi người.

“Lam Lam, chị không mệt nha...” Ưông Thiên Hồng muốn giải thích gì đó.

Uông Thiên Lam trừng mắt nhìn Cao Khoát một cái, anh lập tức ngắt lời Uông Thiên Hồng, “Đúng thế, đúng thế, Thiên Hồng muối muối, em cũng không cần lo lắng cho bữa trưa của anh trai anh đâu! Việc ấy anh với Thiên Lam cũng nghĩ biện pháp rồi, anh trai anh đã lớn thế rồi, tự mình có thể lo liệu được, huống hồ anh với Thiên Lam cũng có thể đi tìm anh ấy cùng ăn trưa, Thiên Hồng muối muối nên hạn chế ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi a!”

Không cần đi tìm Cao đại ca! Trong lòng Uông Thiên Hồng căng thẳng. “Bình thường khi đi làm Cao đại ca bề bộn nhiều việc, không có nhiều thời gian đi mua thức ăn bên ngoài, cho nên mỗi ngày em mới đưa cơm cho anh ấy.”

“Yên tâm đi! Sáng nay anh đã đứng trước phòng anh ấy nói trưa sẽ mua cơm đưa qua cho anh ấy, cũng bảo anh ấy về sau tự chuẩn bị cơm trưa của mình rồi. Anh ấy cũng không nói là không được! Cho nên bọn anh đều có thể thay thế em, em cứ an tâm!”

Uông Thiên Hồng thấp giọng. “Thật sao? Cao đại ca không phản đối?” ‘rầm’ một tiếng, dường như cô nghe thấy tiếng trái tim mình rơi xuống đáy cốc.

“Em biết rồi.” Cô sẽ không chuẩn bị cơm trưa cho Cao đại ca nữa – hôm nay không, về sau cũng không.

Tuy rằng lần trước Cao Dương đã nhận lời, chỉ cần mỗi cô chuẩn bị cơm trưa cho anh, nhưng hôm qua khi nhìn thấy anh khen thức ăn do Hàn tiểu thư làm, Uông Thiên Hồng lại cảm thấy Cao đại ca đang lừa dối mình.

Về mặt của anh ấy rõ ràng rất thích tay nghề của Hàn tiểu thư!

Uông Thiên Hồng không thể không thừa nhận, con người Hàn tiểu thư vừa xinh đẹp lại có năng lực, làm đồ ăn lại rất ngon, làm sao người ta có thể không thích cơ chứ? Khó trách mọi người đều hi vọng Cao đại ca và Hàn tiểu thư thành một đôi, hai người đó đứng cùng một chỗ thật sự rất xứng đôi!

Cảm giác sợ hãi quán lầy cô cả ngày hôm qua lại một lần nữa xuất hiện, có người có thể thay thế cô, có nữa là từ nay về sau mỗi lúc đến bữa trưa, cô không cần đi tìm Cao đại ca nữa, cô cũng sẽ không được nhìn thấy biểu tình thỏa mãn của Cao đại ca mỗi khi ăn món cô làm nữa.

“Đúng rồi Thiên Hồng, anh ấy muốn anh trả lại cái này cho em.”

Uông Thiên Hồng nhìn chiếc túi tiện lợi trên tay Cao Khoát, trong lòng tràn ngập khó chịu, có cảm giác mất mát khi địa vị của mình bị người khác đoạt mất.

Cô nghĩ, từ nay về sau chắc Cao đại ca cũng chẳng cần cái túi này nữa.

Ngày đầu tiên không phải đưa cơm cho Cao Dương, Uông Thiên Hồng ăn cơm xong liền làm tổ trong phòng làm việc khâu khâu khâu, cố gắng hoàn thành đơn đặt hàng đầu tiên.

Cuối tuần cô tự mình nghỉ xả hơi, không suy nghĩ đến Cao Dương hay ở nhà làm việc nữa mà cùng đi dạo công viên và các cửa hàng trong nội thành, hưởng thụ một ngày cuối tuần đơn giản.

Thứ hai, cô khâu khâu khâu, hoàn thành đơn đặt hàng thứ hai. Thứ ba, cô tiếp tục khâu khâu khâu, rốt cuộc cũng hoàn thành đơn đặt hàng cuối cùng.

Đến thứ tư, Uông Thiên Hồng đã không còn đơn đặt hàng để làm nữa, chỉ biết ngây ngốc nhìn đồng hồ trên tường, thì ra đã là giữa trưa rồi!

Cô thất thần thở dài một hơi, Hai tay rỗi việc không có gì làm, cảm giác nhớ nhung giấu tận sâu trong đáy lòng lại trào dâng.

Dường như đến bây giờ cô mới biết, thì ra vị trí của Cao đại ca trong lòng mình quan trọng đến vậy, cô rất nhớ Cao đại ca, ước chừng đã năm ngày không được gặp anh.

Cô vẫn tự nhủ không được nhớ, không được suy nghĩ, nhưng cô vẫn không có cách nào quên đi lo lắng như trước – mấy ngày nay Cao đại ca có tốt không?

Lam Lam, Cao đại ca và vị Hàn tiểu thư mà cô vừa nghĩ đến đã không thoải mái kia có chăm sóc tốt cho Cao đại ca không?

Đột nhiên, suy nghĩ của cô bị một loạt tiếng chuông cửa cắt đứt.

Bây giờ là giữa trưa, là thời gian mà mọi người đều đang nghỉ ngơi, ai lại tìm đến lúc này nhỉ?

Người bên ngoài dường như không thể kiên nhẫn chờ, lại ấn thêm vài hồi chuông.

“Đến đây, hả?” Ông Thiên Hồng bị người ngoài cửa dọa cho giật nảy mình, “Cao đại ca!” Người nhớ thương trong lòng đột nhiên xuất hiện trước mắt, muốn không kinh ngạc thật sự là rất khó.

Đi vòng qua cô, Cao Dương đi thẳng vào trong phòng.

Ông Thiên Hồng đóng cửa lại, vội vội vàng vàng đuổi theo. “Cao đại ca, anh, sao anh lại đến đây? Anh không đến công ty à?”

“Gần đây không có vụ án mới, anh xin phép buổi chiều về nghỉ sớm một chút.”

“À!”

Sau đó, trong phòng khách lại lặng yên không một tiếng động.

Ông Thiên Hồng cúi cúi đầu, không ngừng xoay xoay ngón tay.

Thấy Cao đại ca đến đây, cô thật là vừa sợ vừa kinh ngạc, lại vừa vui vẻ nữa, nhưng nổi nhớ nhung mấy ngày nay cũng với sự khổ sở trong lòng ngực, làm cho rất nhiều lời cô muốn nói đều nghẹn lại ở yết hầu không nên lời.

Cao Dương vắt áo khoác trên sofa, kéo lỏng caravat, nhìn bóng hình nhỏ nhắn đang co rụt lại đầy vẻ bất an, rõ ràng muốn nhìn anh lại không dám kia, anh chủ động mở lời trước, “Thiên Hồng, không phải em có điều gì phải nói với anh sao?”

“Không ạ, không có.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, yếu ớt nói.

Anh nhăn mày, con người đen híp lại hiện lên một tia thâm thúy và một chút hờn giận, hiển nhiên là cảm thấy bất mãn với câu trả lời này – anh đã nói với cô rồi, muốn cái gì thì chính miệng nói với anh, anh nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của cô, đáng tiếc cho tới tận bây giờ cô vẫn không có dũng khí.

Xem ra hôm đó thật sự đã làm cô bị kích thích rất lớn, cho nên mấy ngày nay cô mới có thể chẳng quan tâm đến anh.

Cao Dương sao có thể dễ dàng để cho tình hình xấu này tiếp tục xảy ra chứ, cho nên ngang nhiên tự mình tìm tới cửa, tính giáo dục lại Ông Thiên Hồng cho tốt một lần nữa.

Vì thế anh lấy giọng nói vô cùng nhẹ nhàng nhu hòa dụ dỗ cô, “Chẳng lẽ em không muốn biết nguyên nhân anh phải chịu đối mặt mấy ngày nay sao?”

Muốn, cô rất muốn.

Con người đen chặt chẽ nhìn chăm chú vào cô, anh trả lời thay cô. “Bởi vì anh luôn luôn chờ một cô bé nuốt lời, cô ấy đồng ý mỗi ngày sẽ mang cơm đến cho anh, kết quả lại bỏ mặc anh mấy ngày, hại anh trưa không có cơm để ăn, thậm chí đến cuối tuần cũng chẳng quan tâm đến anh, vui vui vẻ vẻ cùng em gái đi chơi, còn anh một mình ở nhà đối mặt với cái tủ lạnh trống trơn và cái bụng bị đói đến hỏng rồi.”

Hơn nửa ngày sau, Ông Thiên Hồng phản ứng chậm chạp mới trừng lớn hai mắt, có chút không dám tin hỏi: “Người Cao đại ca nói là...”

“Đúng, chính là em cái cô gái không có lương tâm này, hại anh mấy ngày nay chỉ có thể nhịn đói.”

“Em không phải...” không có lương tâm, đây là vì Cao đại ca không cần cô chứ - có nhiều người chăm sóc anh như thế, đúng rồi, còn có cái vị Hàn tiểu thư kia.

“Em cố ý để anh nhịn đói, bởi vì em chán ghét và ghen tị khi anh ăn đồ ăn do người phụ nữ khác làm, cho nên muốn trừng phạt anh!”

Những lời này giống như một cây gậy, đánh cho cô một đòn thật mạnh.

“Em không có...” Ông Thiên Hồng bắt đầu hoài nghi mình có phải... có phải là... thật sự bởi vì ghen tị và chán ghét, mới có thể khổ sở và sợ hãi như thế. “Nhưng Hàn tiểu thư thật sự rất tài giỏi, em nghĩ càng thích hợp để chăm sóc anh hơn em, hơn nữa hôm đó anh cũng khen tay nghề của cô ấy tốt...”

“Tay nghề tốt thì sao? Sao anh lại thích ăn cơm trưa người khác chuẩn bị chứ!”

Hả?

Hai câu này cắt ngang do dự của cô, Ông Thiên Hồng thật cẩn thận, thật cẩn thận suy đoán ý tứ của Cao đại ca, anh nói là không muốn ăn cơm trưa do những người khác chuẩn bị, chỉ muốn ăn món cô tự tay chuẩn bị sao?

“Em có nhớ mình từng nói, muốn anh không nhận đồ ăn của những người khác làm, bởi vì em muốn tự tay chuẩn bị cho anh không?” Vòng tay kéo cô đến trước ngực mình, Cao Dương thực thích xem bộ dáng vui vẻ của cô sau khi đi ra từ sương mù, “Không phải khi đó anh đã đồng ý với em, sẽ chỉ chờ cơm trưa của em rồi sao?”

Cho nên mấy ngày nay Cao đại ca thật sự đều chờ cô sao? Anh ấy không nhận ý tốt của những người khác a!

8. Chương 04 Phần 2

Khổ sở mấy ngày nay của cô trong nháy mắt dần tan thành mây khói, chẳng qua là... “Nhưng Cao nhị ca cũng không nói thế nha!”

“Hả?” Cao Dương nhíu mày, “Chuyện này quan hệ gì tới thằng nhóc kia?”

“Cao nhị ca nói anh ấy đã hỏi anh, anh cũng cho rằng không chỉ riêng em có thể đưa cơm đến công ty, bởi vì anh ấy hay là Lam Lam, ai cũng có thể thay thế em.”

“Thật sao?” Cao Dương cười thực mất tự nhiên, “Em có biết nó hỏi anh lúc nào không?”

“Chính là sáng hôm anh ấy trả lại túi tiền lợi cho em, Cao nhị ca đứng ngoài cửa phòng hỏi anh, anh ấy bảo anh không phản đối gì.” Thì tức là đồng ý.

“Bởi vì thế, cho nên em lập tức quyết định không gặp anh nữa sao?” Thì ra đây mới chính là nguyên nhân cô biến mất ba ngày.

Cao Dương áp chế lửa giận phun trào trong lòng ngực, tên Cao Khoát ngu ngốc kia dám giả truyền thánh chỉ! Lúc anh đang ngủ đứng ngoài cửa phòng mà nói, có quỷ mới nghe thấy!

Người thận trọng tinh tế có lẽ có thể nhận thấy gân xanh nổi lên ở thái dương của Cao Dương, đáng tiếc Ông Thiên Hồng cho tới bây giờ cũng không phải người như vậy.

Cô tiếp tục thẳng thắn nói: “Khi em nghe thấy Cao nhị ca nói vậy, trong lòng thật sự rất khổ sở, vừa nghĩ đến Cao đại ca một chút cũng không cần em, thậm chí bất kể là ai cũng có thể thay thế vị trí của em, em liền cảm thấy rất đau lòng. Sau đó em lại nghĩ đến hôm nhìn thấy Hàn tiểu thư, Cao đại ca cũng khen ngợi tay nghề nấy ăn của cô ấy tốt, em sợ về sau sẽ không được nhìn thấy nụ cười của anh khi ăn thứ gì em làm nữa...”

Cô thu hai tay lại, không ngừng ấn ngực mình, bất an nói: “Hiện giờ nhớ tới cảm giác đó, em còn cảm thấy rất khó chịu...”

Cao Dương trực tiếp cúi đầu, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đơn giản nhất nhân loại, che miệng của cô lại, không để cô tiếp tục khổ sở.

Ông Thiên Hồng trừng lớn mắt, ngắm nhìn khuôn mặt nam tính đang gần mình trong gang tấc. Tim cô đập thật nhanh, cảm nhận được môi mình bị môi Cao Dương nhẹ nhàng mút lấy, đầu cô không thể sử dụng

được nữa, chỉ có thể cảm thụ sức nóng mà đôi môi anh mang đến, cùng với cảm giác khi hai tay thô ráp của anh vuốt ve hai má nhẵn mịn tinh tế của cô.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Ưng Thiên Hồng vẫn thở phì phò, gương mặt đỏ bừng nhưng ánh mắt lại không rời được khỏi Cao Dương đang cười thật dịu dàng kia.

“Thiên Hồng, sau này có vấn đề gì phải trực tiếp đến hỏi anh, không cho phép lại một mình khỗ sở ở nơi nào đó, biết không?” Kéo lại áo giúp cô, cài lại cúc áo, anh cố gắng không chú ý tới cảnh xuân dưới cổ áo vừa bị chính tay mình kéo căng ra của cô gái nhỏ này.

Chỉ vì hiện tại, thời gian, địa điểm, tất cả đều không thích hợp.

“Dạ.” Ưng Thiên Hồng ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn dật của anh, càng nhìn, càng nhìn, cô thật muốn biết vì sao bộ dáng mê người của Cao đại ca cô có nhìn nhiều thế nào cũng không chán? Vì sao giọng nói, nụ cười, cử chỉ của anh lại luôn mê người như thế chứ?

Còn có môi của Cao đại ca nữa, ẩm ẩm ráp ráp, nhưng lại không giống như cá tính dịu dàng của chủ nhân, ngược lại có vẻ cực kỳ bá đạo, đối với môi của cô thì vừa mút vừa cắn, chỉ nghĩ thôi cũng làm cho cô sắp không thở nổi.

“Thiên Hồng, anh thật sự rất đói, rốt cuộc em có muốn chuẩn bị bữa trưa hay không a?”

“Àm” một tiếng, Ưng Thiên Hồng và bộ mặt sắp bị thiêu cháy vội vàng trốn vào phòng bếp, bắt đầu lách cách lộc cộc ‘động thủ’.

Khi tầm mắt đông đầy ôn nhu rời khỏi hình bóng đang bận rộn kia, chuyển hướng đến túi tiện lợi đặt trên bàn cơm, nhất thời tràn ngập lửa giận.

Cái thằng Cao Khoát được việc thì không thấy mà hỏng việc thì có thừa kia nhất định là rất ngứa da, thiếu người đánh, ngang nhiên tự tiện xử lý mọi việc, thay anh quyết định lung tung, hại Thiên Hồng mấy ngày này vô cùng khó chịu, sổ sách này anh nhất định phải tính với tên đàn kia thật cẩn thận thật cẩn thận mới được!

Lại là một ngày nắng đẹp, Ưng Thiên Hồng mang theo nụ cười vui vẻ đi vào tòa nhà quen thuộc, mang theo tâm tình thật tốt đi thang máy tới tầng trệt quen thuộc.

Lúc đi qua quầy lễ tân, cũng giống như trước kia, cô chào người ngồi ở bên trong.

“Chị Ưng!” Cô gái như là hoảng sợ, đồ ăn vừa mới nhận trên tay suýt chút nữa thì rơi xuống.

Chị Ưng không xuất hiện mấy ngày nay, cô còn tưởng là ông chủ thật sự cự tuyệt ý tốt của chị ấy, thế là còn cao hứng động viên cổ vũ chị Kim Linh nữa chứ.

Sao biết hôm nay chị Ưng lại xuất hiện chứ!

Thảm rồi, chị Kim Linh cũng chuẩn bị cơm trưa cho sếp, hai hộp cơm ột người, có thể nuốt trôi sao?

“Buổi trưa tốt lành.” Ưng Thiên Hồng không chú ý tới khác thường của cô, vẫn đi thẳng vào.

Cô gái kia còn chưa kịp hoàn hồn, một cánh người nháy mắt vòng qua quầy, đẩy Ưng Thiên Hồng đang đứng phía trước ra vọt vào văn phòng.

“Các người thật là một lũ luật sư vô dụng, mau trả phí trị liệu cho con tôi!” Một người trung niên hói đầu đứng trong văn phòng lớn tiếng ồn ào.

“Bác à bác bình tĩnh một chút, có việc gì cần hỗ trợ có thể chậm rãi nói!” Sinh viên vừa học vừa làm La Chí Lăng đứng ra nói - những người như thế này đều do cậu xử lí, với bản lĩnh cứ gặp qua người nào là không quên của mình, hẳn là đã đoán ra lí do người này đến đây.

“Mất tôi chính là bị mù, mới có thể nhờ vả những tên luật sư máu lạnh các người, tôi lại chậm rãi nói, chẳng phải càng cho các người kéo dài nhiều thời gian sao? Tôi mặc kệ! Hôm nay các người không cho tôi một cái công bằng, tôi sẽ đi báo cho nhật báo Thủy Quả nghe các con trùng hút máu như các người hút của ta

bao nhiêu phí luật sư, thế là chỉ có thể tranh thủ cho đứa con bảo bối của tôi còn đang nằm viện có ngân ấy tiền bồi thường! Tôi muốn xem các người về sau còn có thể làm ăn được không!”

“Chúng tôi chỉ lấy của bác năm nghìn, lại giúp bác tranh thủ năm vạn, thấy thế nào cũng thấy bác thu có vẻ nhiều nha!” La Chí Lăng lấy hai tay tính tính, tính thế nào cũng thấy ông bác đầu hói này lãi lớn.

“Cậu nói cái gì!” Ông bác đầu hói hung hăng lườm lườm.

“Tôi chưa nói gì sai, con của bác là vì vừa lái xe vừa ngắm Tây Thi, cho nên mới đâm vào đồng sắt thép của công trường đang thi công, kết quả thép phía trên rơi xuống, bác lấy được năm vạn phí bồi thường đã tính là không tệ rồi. Mà con của bác chỉ là trật thất lưng một chút, nằm viện hai ba ngày là có thể xuất viện!”

Ông bác đầu hói bị nói cho không thể phản bác lời nào.

Đây là lí do vì sao mọi người phái sinh viên vừa học vừa làm đi ứng phó vô lại “muốn đòi nợ” kiểu này, bởi vì những người này hơn một nửa đã bị tức chết.

Tiếng người ồn ào, cái đầu nhỏ nhắn của Ưông Thiên Hồng chỉ có thể đứng ngoài vòng người quan sát động tĩnh bên trong.

“Cậu cậu cậu... cậu nói hươu nói vượn, rõ ràng dàn thép không được buộc chắc, là thiếu sót của công trường, vốn nên bồi thường cho nhà tôi mấy chục vạn, không phải là lỗi của con tôi!”

“Những lời này là chính miệng con bác nói cho tôi biết, chẳng lẽ còn giả sao?” Cậu sinh viên này với con của ông bác đầu hói không hiểu thế nào mà vừa gặp như đã thân từ lâu, bởi vì đầu thích ngắm những cô em xinh đẹp, cho nên con của ông bác này mới không cẩn thận kể hết toàn bộ mọi việc.

Thằng nghiệt tử làm tổn thọ người khác này! Ông bác đầu hói trong lòng thầm rửa.

“Thì ra rõ ràng là lỗi của con mình, còn muốn vu cho người khác, cầm tiền còn không biết chừng mực, thật là lòng tham không đáy!” Những người cầm cơm hộp vây xem bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Ông bác đầu hói cảm thấy tình huống bất lợi, đành xuất ra chiêu cuối cùng - chơi xấu! “Tôi không cần biết! Tóm lại các người không bằng không chứng, không cho phép nói con tôi như vậy, tôi, tôi muốn kiện các người tội phỉ báng!”

Nói hăng quá, người cũng không nhịn được khoa chân múa tay, vung toán loạn, “Bốp” một tiếng, đập vào một cái gì đó.

“Choang” một tiếng, vật đó vỡ vụn, “Cạch”, tiếng cửa mở.

Trên cái bàn trà nhỏ bé chuyên để tiếp khách lúc này trống trơn, ánh mắt tất cả mọi người đều trùng lên nhìn đồ sứ tan nát trên đất.

“Bác La, thứ bác làm vỡ là cổ vật do chủ tịch trường khoa học kĩ thuật mang về từ Trung Quốc, giá trị có thể sánh ngang một chiếc xe thể thao, xin hỏi bác bồi thường được không đây?” Hàn Kim Linh cầm máy ảnh xuất hiện, vừa mở miệng liền thực sắc bén.

“Cô, cô đừng có dọa người, tùy tiện nói ta làm vỡ một cổ vật, còn bảo tôi bồi thường!” Ông bác đầu hói hiển nhiên bị dọa, mồ hôi không ngừng thấm ướt trán.

“Có phải thật hay không, chúng tôi có thể mời chủ tịch trường khoa học kĩ thuật làm chứng, mặt khác...” Cô nâng nâng máy ảnh trong tay, “Trong này có ảnh chụp bác hua tay trúng đồ sứ, làm nó rơi vỡ, có cần tôi mở ọi người xem không?”

Cái này là chứng cứ vô cùng chính xác, đối lại ông bác đầu hói khấn trương. “Chẳng qua chỉ là đánh vỡ cái khay nhỏ thôi! Rõ ràng là các người không đúng, đặt ở đấy làm gì? Cùng lắm thì ta không so đo chút tiền bồi thường với mấy người nữa chứ gì.”

La Chí Lăng lấy bút ghi âm tùy thân ra, cười tủm tỉm nói: “Bác à, đây là bác nói tôi đã ghi lại cả rồi, không thể chối ý nha!”

Thứ luật sư có nhiều nhất chính là thiết bị ghi âm, tùy tiện có thể lấy ra ở bất cứ đâu. Xem đi, cái này nhìn qua thật giống thanh sôcôla nhưng thực ra là bút ghi âm.

“Các người...” Thật sự là trộm không được gà còn mất nắm gạo, ông bác đầu hói cũng không dám lên tiếng nữa, tức giận trừng mắt nhìn mọi người, thở phì phì đi khỏi.

Để biểu đạt sự tức giận của mình, ông bác này còn cố ý hung hăng đẩy vài người.

Có điều phải nói thêm, hiện giờ thanh niên nước nhà thật đúng là yếu đuối, cũng có thể là ăn cơm hộp chuyện tâm quá, không biết có người ‘ám toán’, bị người ta đẩy nhẹ một cái đã mất trọng tâm, lúc sắp ngã còn không quên kéo người đứng cạnh theo, kết quả một người, hai người, ba người...

Giống y hệt phim truyền hình, bốn, năm người đều ngã hết, tiếng hét thất thanh liên tục vang lên.

La Chí Lăng tinh mắt chú ý tới trong đám người ngã xuống hình như có một người không phải là đồng nghiệp trong văn phòng.

Không xong rồi, mau cứu người!

“Rốt cuộc mọi người đang ồn ào gì thế?” Tiếng tranh, tiếng hét quá ầm ĩ dị thường, làm cho người đàn ông vừa chấm dứt cuộc gọi trong văn phòng cũng không nhịn được đi ra xem cho rõ mọi việc.

“Ông chủ, thực xin lỗi.” Tự thú trước mới có thể được tha tội.

“Mấy người đang yên đang lành xin lỗi tôi làm gì?” Cao Dương nhíu mày.

“Mọi người lỡ dại đem Ông tiểu thư thành đệm thịt.”

Tất cả ba chân bốn cẳng mới đem nổi Ông Thiên Hồng lúc này quần áo nhăn nhúm, có chút mặt xám mày tro lên trước mặt ông chủ.

Cao Dương nhìn chằm chằm Ông Thiên Hồng cả người chật vật, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc mái hỗn độn trên trán cô, cũng buồn bực bất đắc dĩ nhìn hai cái tay không biết bảo vệ mặt kia, lúc này đang ôm khư khư một cái túi tiện lợi.

Anh biết, đó là cơm trưa của mình.

Vào trong phòng, Cao Dương cầm chiếc khăn ẩm lau nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi kia, không nhịn được thở dài. “Thật là, em không bảo hộ ặt mình sao?”

Ngã đến mặt mày đầy bụi, cô thấy không sao, nhưng anh lại đau lòng muốn chết.

“Như thế sẽ rơi mất hộp cơm.” Ông Thiên Hồng không chút nghĩ ngợi đáp.

“Nhưng mặt em bẩn hết rồi.” Anh lắc đầu, thoáng nhìn thấy khuỷu tay cô gái nhỏ này có chỗ sưng đỏ, hình như cũng bị đụng vào.

“Cơm trưa của anh đương nhiên quan trọng hơn khuôn mặt em!” Trên mặt cô lộ ra vẻ kiên định không cho xen vào.

Đúng đúng! Cái gì cũng không quan trọng bằng cơm của anh, Cao Dương nghĩ thầm.

Có đôi khi cô bé này cố chấp thật làm cho người ta lắc đầu cười khổ, nhưng cô một lòng không có ý khác, ý nghĩ chỉ vì muốn tốt cho anh đó cũng làm cho anh không thể không động tâm với cô.

“Cao đại ca chưa nghe thấy màn cãi nhau bên ngoài lúc nãy, thật là kịch liệt, có điều may mắn có cậu sinh viên kia và Hàn tiểu thư.” Tuy rằng nhắc tới Hàn Kim Linh, lòng cô không hiểu sao đau đớn một chút, nhưng người ta lợi hại chính là lợi hại, cô cũng sẽ không cố ý không xem trọng người ta, “Bọn họ thật thông minh cũng thật là lợi hại, có thể dùng phương pháp đó khống chế vị tiên sinh kia...”

“Ừ được rồi, đừng nói về người khác nữa, em cuộn tay áo lên đi, anh xem xem có bị thương không?” Mặc kệ ai lợi hại ai không lợi hại, anh chỉ để ý đến khuỷu tay của cô thôi.

“Em không sao! Cao đại ca không cần để ý, anh nhanh ăn cơm rồi làm việc đi, hình như có vẻ quan trọng.”

Cao Dương nhẹ nhàng kéo Ông Thiên Hồng vào trong lòng, lại nhẹ thở dài, “Em nha! Không biết lợi dụng một chút yếu đuối của phụ nữ để giành được sự chăm sóc của đàn ông sao?”

“Cao đại ca, anh, anh đừng ôm em được không?” Ưông Thiên Hồng hơi hơi giãy dụa.

Anh nhăn mày, trước đây là cô gái nhỏ mềm mại, hôm nay sao tự nhiên lại cứng đầu vậy chứ?

“Em vừa ngã xuống đến, quần áo rất bẩn, tây trang của anh sạch sẽ như thế, em không muốn làm bẩn nó.” Thấy anh nhíu mày, Ưông Thiên Hồng lập tức giải thích, “Có điều Cao đại ca yên tâm, mỗi lần ra khỏi nhà em đều thay một bộ quần áo sạch sẽ.”

Bởi vì cô biết Cao Dương động một chút là ôm cô.

“Ý của em là vì để anh ôm, mỗi ngày em đều thay một bộ quần áo sạch sẽ đến gặp anh sao?” Anh ản ý cười, thay đổi ý tứ trong câu nói của cô.

“Vâng a!” Không nghi ngờ anh, Ưông Thiên Hồng gật đầu.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười trầm thấp, cô ngẩng đầu, biểu tình hoang mang mờ mịt kia thật sự làm cho người đàn ông nào đó rất khó kiềm chế được.

Vừa thấy mặt Cao Dương dần dần sát lại, Ưông Thiên Hồng trực giác đẩy anh ra. “Chờ, chờ một chút!”

Nhìn thấy biểu tình của Cao Dương rất không vui vẻ, Ưông Thiên Hồng tiếp tục giải thích, “Em vừa mới... ngã xuống đất, mặt bẩn, ừm... miệng cũng bẩn.”

“Vậy thì phải đợi em đánh răng súc miệng xong anh mới có thể hôn em à?” Anh đảo mắt.

Cô bỗng nhiên lại lảo bầm vài tiếng.

“Em nói gì?” Lờ mờ nghe thấy vài từ gì đó, biểu tình không kiên nhẫn của Cao Dương nháy mắt bị cảm giác mừng như điên thay thế.

“Em, trước khi ra khỏi nhà mỗi lần đều đánh răng nha!”

Bởi vì Cao Dương hơi một chút là sẽ đột nhiên hôn nhẹ cô, có đôi khi là hai má, nếu mà là hôn môi giống như hôm qua... Vậy thì cô đương nhiên phải đánh sạch sẽ nha, súc miệng xong mới có thể đến gặp Cao đại ca được chứ!

“Anh không biết thì ra em lại chờ mong anh hôn em như thế!” Anh vui như mở cờ trong bụng nói.

“Em, em không có ý đó!”

Nhìn Ưông Thiên Hồng đáng vẻ đáng yêu như cô gái nhỏ, tiến bộ siêu việt của cô hoàn toàn nằm ngoài mong đợi của anh, thật rất đáng thưởng nha.

Nếu cô gái nhỏ của anh đã ám chỉ như thế, anh là đàn ông đương nhiên phải hào phóng một chút, coi do dự và giãy dụa của cô như không khí, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ngưỡng ngưỡng kia lên, anh cũng không tiếc cho cô một nụ hôn dài vài phút.

~ HẾT CHƯƠNG 4 ~

9. Chương 05 Phần 1

Chương 5

“Lam Lam, em có bộ âu phục nào thích hợp để mặc đi tham gia dạ tiệc mừng sinh nhật không?”

Ưông Thiên Lam vừa mới bước vào nhà, đến giày còn chưa kịp cởi ra, đã bị tiếng kêu cứu của chị mình dọa cho hoảng sợ. “Chị hỏi em cái đó để làm gì?”

“Tối nay chị phải cùng Cao đại ca đi dự tiệc sinh nhật của khách hàng.”

Ông Thiên Lam khê chau mày, tiệc sinh nhật à! Nghe ra thì đúng là cái loại dạ tiệc đại phô trương đó rồi. “Cao đại ca đi dự tiệc sinh nhật khách hàng sao chị lại phải đi cùng?”

“Bởi vì đối phương yêu cầu Cao đại ca phải đi cùng bạn, buổi trưa lúc chị đến gặp Cao đại ca thì anh ấy liền mở lời nói hi vọng chị sẽ cùng đi. Lam Lam, em cũng biết chị từ trước đến giờ đâu có áo quần gì đẹp để mặc, em có thì cho chị mượn, bằng không chắc chị phải mặc mấy thứ âu phục gò bó này mà đi thôi.” Ông Thiên Hồng có vẻ khá căng thẳng.

Mà cũng khó trách, từ trước đến giờ cô chưa từng tham dự mấy cái tiệc tập trung đông khách khứa - mấy chuyện giao tiếp xã giao như vậy, đầu óc đơn thuần như cô làm sao mà làm nổi. Mà cái danh hoa mỹ là dạ tiệc đó, nói trắng ra chính là nơi đàn ông so sự nghiệp, phụ nữ so dung nhan. Ông Thiên Hồng đi dự cái loại tiệc của mấy kẻ lăm tiền này, căn bản là như là thả vào rừng thẳm. Sơ xuất một chút là sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn ngay.

Đó cũng là điều khiến Ông Thiên Lam lo lắng. “Trang phục thì không phải không có, nhưng em không biết chị mặc có hợp không.”

Tuy hai người đều là khuôn mặt trái xoan, nhưng Ông Thiên Lam thuộc kiểu người xinh đẹp dửng mẫn. Còn Ông Thiên Hồng lại hoàn toàn trái ngược, cô là kiểu con gái nhu mì, mềm yếu luôn cần có người bảo vệ, lại hay thẹn thùng xấu hổ như cô vợ bé nhỏ. Cho nên mấy bộ lệ phục nhỏ gọn của Ông Thiên Lam không thể để Ông Thiên Hồng mặc được.

“Chị, đi dự mấy cái dạ tiệc như thế này, chị thực sự có thể ứng phó được sao? Nếu không có trang phục để mặc thì nên dứt khoát gọi điện thoại cho Cao đại ca từ chối một tiếng, nói chị không đi được.”

“Không được!” Thái độ của Ông Thiên Hồng rất kiên quyết.

Cao đại ca hi vọng cô đi thì cô nhất định phải đi!

Ông Thiên Lam còn đang muốn khuyên can, lại bị tiếng chuông cửa ngắt lời.

“Nhất định là Cao đại ca đến đấy!”

Quả nhiên không sai, Ông Thiên Hồng vừa mở cửa đã thấy Cao Dương ăn mặc chỉnh tề.

Một thân âu phục màu xám đậm khiến thân hình cao to cường tráng của anh lại càng cực kỳ tuấn tú mà rất chín chắn kín đáo. Mặc dù anh đeo một chiếc kính gọng vàng, nhưng đôi mắt đen thâm thúy hài hòa với nụ cười tự tin vui vẻ trên môi kia mà trông vô cùng rạng rỡ. Tựa như trên đời này không có việc gì mà anh không xử lý được, quả thực là đầy khí thế hào hùng.

Liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn say mê của Ông Thiên Hồng là đủ biết - chiêu mỹ nam kế này quả thật vô cùng hữu hiệu.

“Làm sao vậy? Em còn chưa chuẩn bị xong à?” Cao Dương nhếch miệng cười.

Ông Thiên Hồng lập tức bối rối: “Cao đại ca, em, em không có trang phục thích hợp.”

“Chuyện trang phục em không cần phải lo lắng, Cao đại ca đã giúp em chuẩn bị tốt rồi, nếu như em không có yêu cầu nào khác, bây giờ chúng ta có thể đi ngay.”

Ông Thiên Hồng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng câu “vâng” thì đã bị người ta tranh trước một bước!

“Chị, cứ từ từ!” Ông Thiên Lam bắt lấy tay chị, nhìn từ trước ra sau nói: “Cao đại ca, anh đưa chị em tới chỗ đám người xã giao hỗn tạp đó thật sự ổn chứ?”

“Thiên Lam, chẳng lẽ em không tin anh sao?”

Cao Dương lại nở nụ cười như mê hoặc, khiến Ông Thiên Lam phải lắc đầu, “Có Cao đại ca ở đó, em làm sao lại phải lo lắng chứ!”

Anh thấy thế, lại dùng thêm một liều thuốc “thân thương” nữa: “Huống hồ chúng ta bảo vệ Thiên Hồng quá mức như vậy cũng không phải là chuyện tốt, để cho cô ấy cùng tham dự hoạt động, mở mang kiến thức một chút, như vậy mới là tốt cho cô ấy, em nói có đúng không?”

Cũng đúng! Thế là Ônng Thiên Lam ngoan ngoãn đem tay chị mình đặt vào trong bàn tay to lớn của anh. “Yên tâm giao Thiên Hồng cho anh! Anh cam đoan nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Cao Dương hứa hẹn.

Bỗng nhiên vào lúc đó, Ônng Thiên Lam đột nhiên có cảm giác kỳ lạ, thật giống như cô vừa rồi không phải là trao tay của chị mình, mà dường như là đem cả tương lai của chị ấy trao đi!

Cao Dương quả thực không lừa Ônng Thiên Hồng, anh đã giúp cô chuẩn bị một bộ lễ phục màu hồng nhạt tương đối thanh lịch.

Trước ngực là hình một nụ hoa xếp cánh lại với nhau làm cho đường cong nơi ngực cô lộ rõ vẻ đẹp khiến cả bữa tiệc phải chú ý. Trên lưng áo sử dụng dải lụa tơ tằm trơn bóng như ngọc buộc lại phía sau, làm cho dáng người của cô càng thêm uyển chuyển dịu dàng, kết hợp với vòng cổ ngọc trai lấp lánh ánh hồng, khiến cho cô trở nên vừa trang nhã mê người lại vừa xinh xắn đáng yêu.

Vừa mới mang cô đến salon trang điểm, tạo hình đơn giản thôi mà Ônng Thiên Hồng đã giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy. Chỉ cần nhìn qua rất nhiều ánh mắt của những người đàn ông nhìn cô không chớp khi anh đưa cô đến bữa tiệc là có thể biết có bao nhiêu kẻ đã bị cô làm mê muội.

Mà chuyện này cũng rõ ràng cho thấy Cao Dương từ lâu đã biết Ônng Thiên Hồng là khối ngọc thạch thượng hạng, lần này đưa cô theo chính là muốn cô bộc lộ hết vẻ đẹp của mình, bởi vì con đường sau này chắc chắn vẫn còn rất dài!

Sau này những trường hợp phải đưa cô cùng đến những nơi thế này chắc còn rất nhiều, anh phải để cô bắt đầu tập thích ứng.

Ngược lại Ônng Thiên Hồng đi mỗi bước đều vô cùng căng thẳng - cô nắm chặt cánh tay Cao Dương, dường như chỉ sợ buông tay là một khắc anh sẽ biến mất.

“Em căng thẳng lắm sao?”

“Vâng.” Từ trước đến giờ cô chưa từng thấy có bữa tiệc sinh nhật nào lại có nhiều người tham dự như vậy, ở đây mỗi một người dù là nam hay nữ đều ăn mặc, trang điểm rất sang trọng, khiến cô thật sự hoài nghi chính mình có phải đến nhầm chỗ hay không. Chẳng trách Lam Lam nói cô sẽ không thể thích ứng được, thật sự, chỉ cần nhìn thấy rất nhiều ánh mắt không e dè nhìn mình chăm chú là cô chỉ muốn tìm một chỗ để trốn.

“Đừng sợ, Thiên Hồng, Cao đại ca sẽ luôn ở bên cạnh em, phải tin tưởng ở anh.”

Âm thanh trấn an của anh vang lên bên tai cô, hi vọng có thể cho cô thêm dũng khí, cô hít một hơi, cố gắng làm dịu sự căng thẳng của mình.

“Đừng quên tối nay em chính là bạn gái của anh, cũng là người đại diện cho anh, nếu em tỏ ra sợ hãi, người khác sẽ nghĩ là Cao Dương anh cũng là kẻ nhát gan, sợ phiền phức!”

Được, cô nhất định sẽ cố lấy dũng khí, làm tốt vai trò là bạn gái của Cao Dương.

“Sếp.”

Một tiếng kêu quen thuộc khiến Ônng Thiên Hồng vô thức quay đầu lại.

“Thưa sếp, tất cả mọi người đều đã đến... O? Chị, chị là chị Ônng sao?” Lúc này đối phương ngược lại lại kinh ngạc kêu lên.

Ônng Thiên Hồng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo nhận ra người đang mặc bộ y phục xanh lam trước mặt không ai khác chính là cô bé lễ tân!

“Quả nhiên người đẹp vì lụa, chị Ônng, chị thật sự như là hoàn toàn thay đổi bản thân.” Khen ngợi xong, cô bé còn không quên chỉ chỉ về phía bên trái, “Thưa sếp, tất cả mọi người đều đã đến, đang đợi ở bên kia, vốn đang tính nếu như sếp chưa xuất hiện thì chúng em sẽ gọi điện.”

Tất cả mọi người? Ông Thiên Hồng không khỏi hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, nhưng vừa nhìn theo hướng mà cô bé vừa nhìn, đã bị dọa cho chết khiếp!

Thật đúng là tất cả mọi người ở văn phòng luật sư đều đến đông đủ a!

Cô quay lại nhìn Cao Dương, nhưng anh dường như hoàn toàn không có ý định trả lời.

Nếu tất cả mọi người trong văn phòng luật sư đều đến, thì tại sao Cao đại ca tại sao còn muốn đưa cô tới tham dự làm gì? Tùy tiện chọn một người giả làm bạn gái không phải là tốt hơn sao? Ông Thiên Hồng thật sự bị làm cho hồ đồ.

Cô còn chưa kịp đặt câu hỏi, thì ba người có gương mặt quen thuộc đã đi tới, hiển nhiên đại bộ phận người nhìn thấy Ông Thiên Hồng thì cũng đều giật nảy mình.

Lý Đồng mời tất cả viên chức tại văn phòng luật sư tham dự bữa tiệc, mọi người xuất hiện ở nơi này là đương nhiên, nhưng vì sao vị Ông tiểu thư này lại xuất hiện ở đây...

Cao dương nhếch môi, ọi người đáp án, “Tối nay Thiên Hồng là bạn gái của tôi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người... Không đúng, ngoại trừ La Chí Lăng, toàn bộ đều trợn to hai mắt, kinh ngạc, cảm đều rớt xuống hết.

Bạn gái?

Bạn gái của Boss không phải là trợ lý Hàn sao?

Tầm mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn phía mỹ nữ mặc lễ phục màu đỏ sậm gọi cảm Hàn Kim Linh đang đứng một bên.

Giờ phút này sắc mặt cô ấy hơi trắng bệch, hiển nhiên cũng ngạc nhiên không kém.

Đương nhiên rồi! Tất cả mọi người đều nghĩ nếu tối nay Boss đưa bạn gái đến thì người đó nhất định phải là người yêu của anh, dù sao từ trước đến bây giờ Boss luôn dự tiệc một mình, lần này lại nói với Lý Đồng là sẽ mang bạn đến tham dự, tất cả mọi người đều đoán là tình yêu công sở kia rốt cục đã chịu xuất hiện rồi cơ.

“Tôi phải đưa Thiên Hồng đến gặp Lý Đồng chào một tiếng, mấy người cứ tự chơi thỏa thích, cảm không được uống quá nhiều rượu, ngày mai vẫn phải đi làm đúng giờ.” Vừa dặn dò cho đúng trách nhiệm của một ông chủ xong, anh liền dắt cô bạn gái đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh, đến trước mặt mấy vị lãnh đạo khom người chào.

Hơn nửa ngày, mọi người mới lấy lại tinh thần - “Trời ơi! Sếp nói Ông tiểu thư là bạn gái của anh ấy nha! Chẳng phải là gián tiếp thừa nhận Ông tiểu thư chính người yêu của anh ấy à!”

“Chuyện lạ có thật nha, một người đàn ông chín chắn như sếp mà lại kết thành một đôi với người nhìn qua thì giống như một cô bé cơ chứ!”

“Nhưng Ông tiểu thư ăn mặc lên thật sự rất đẹp, rất có hương vị của phụ nữ đó!”

“Đúng á, đúng á! Thật là một cô gái xinh đẹp! Thật ra nghĩ lại, Ông tiểu thư giống như kiểu phụ nữ ngoan ngoãn phục tùng, quanh đi quẩn lại trong nhà bếp, trên đời thật sự rất khó tìm lại được. Mà nói thật có bạn gái như cô ấy cũng không có gì là không tốt cả.”

“Tôi bảo này sếp thật đúng là cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt* nhỉ, sớm biết thế trước kia nên tìm hiểu Ông tiểu thư nhiều hơn, biết đâu là mình cũng có cơ hội, thật đáng tiếc.”

*Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt: nhà ven hồ được hưởng trước ánh trăng, có nghĩa là gần gũi với người ta thì có thể được lợi trước người khác.

Đáng tiếc bây giờ có muốn tự trách cũng không còn kịp nữa, người ta đã sớm thành hoa có chủ rồi.

Bên góc phòng, Hàn Kim Linh yên lặng cụp mắt xuống, tiện tay lấy chén rượu táo chua, ai cũng nhìn ra tâm tình của cô không thể nào tốt được.

Tóm lại, Cao Dương thật sự làm được chuyện anh đã hứa, từ đầu đến cuối đều mang cô theo bên cạnh mình, nhất nhất giới thiệu cho bạn bè và chủ nhân bữa tiệc biết. Ưông Thiên Hồng chỉ việc mỉm cười, gật đầu, còn toàn bộ mọi chuyện giao cho Cao Dương xử lý.

Ưông Thiên Hồng cuối cùng cũng nhẹ nhõm cả người, lá gan cũng từ từ trở nên lớn hơn, bây giờ cô đã có thể đứng trước mặt những người đến chào hỏi mà nở nụ cười thoải mái.

Bởi vì cô hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần có Cao Dương ở bên cô, cô nhất định sẽ không cần lo lắng điều gì, huống chi cô cũng hi vọng mình có thể trở thành một người con gái có thể đứng ở bên cạnh Cao Dương, làm cô bạn gái xứng đôi của anh.

Chỉ là làm bạn gái của anh lại không được nói một chữ nào luôn giữ im lặng, không hề mở miệng sao? “Cao đại ca, cái đồ đồ vàng vàng kia là cái gì?” Cô hơi nắm lấy góc áo của Cao Dương khẽ hỏi.

“Tất cả đều là rượu.”

“A! Còn cái nhìn rất giống vỏ trai đặt trên cái khay kia là cái gì? Còn nữa, cái kia rất giống bánh ngọt nhưng lại không phải...”

Đối với những vấn đề cô hỏi, Cao Dương chưa từng thể hiện ra một chút vẻ khó chịu, luôn rất kiên nhẫn giải thích bất cứ thứ gì có thể làm cho Ưông Thiên Hồng cảm thấy thắc mắc, kể cả những món ăn thức uống nho nhỏ hay là đồ trang trí.

Cho đến khi anh đem một miếng bánh ngọt tới, chuẩn bị đưa cho Ưông Thiên Hồng thì, lúc này anh mới chú ý thấy vẻ mặt nhăn nhó bất an của cô.

“Làm sao vậy?”

Hình như không nghe thấy câu hỏi của anh, ánh mắt Ưông Thiên Hồng liên tục hết ngó đông tới nhìn tây.

Quay đầu cô lại, anh muốn Ưông Thiên Hồng phải tin tưởng và ỷ lại vào anh trăm phần trăm, “Thiên Hồng, em muốn cái gì cứ nói cho anh biết, để anh giúp em.”

Thật tình thì Ưông Thiên Hồng cũng rất tin tưởng anh sẽ làm mọi việc chu đáo. Duy chỉ có một việc này, Cao đại ca chắc chắn là không làm được. “Cao đại ca, em muốn đi toilet.” Cô nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh thì thầm.

Chuyện như vậy, đàn ông thật sự là không thể nào đi cùng.

Ngay lúc Ưông Thiên Hồng mới tìm được toilet đi vào chưa được bao lâu, hai cô gái đứng một bên nói chuyện phiếm cũng đi theo vào.

Mấy cô gái cũng đứng trước gương chỉnh lại dung nhan. “Em thật sự khó có thể tin sắp lại tìm chị Ưông làm bạn gái, con mắt của anh ấy thật sự có vấn đề rồi sao? Có một người điều kiện tốt như chị Kim Linh bên cạnh, em thực sự không thể tin anh ấy không có chút cảm giác nào với người ta!”

“Không nên nói như vậy, em gái à, ông chủ và Ưông tiểu thư đã quen biết nhau lâu như vậy, đương nhiên người đầu tiên mà anh ta nghĩ tới sẽ là cô ấy.”

“Nhưng em chỉ thấy chị bị tổn thương mà bất bình thay thôi! Em nhìn ra được chị Kim Linh cũng thích sắp không phải sao? Bằng không cũng sẽ không luôn chú ý đến nhất cử nhất động của anh ấy, thậm chí vừa mới còn tự tay làm cơm trưa cho anh ấy...”

“Em gái, không nên nói nữa.” Hàn Kim Linh yên lặng rút khăn tay ra, lau khô bàn tay vừa mới rửa.

Cô là người rất dứt khoát - nếu anh ấy không phải là người thuộc về cô thì cô nhất định sẽ không đi tranh cướp từ tay người khác.

10. Chương 05 Phần 2

“Tại chị Uông và sếp làm gì có cái gì hợp nhau chứ. Ở trong lòng em, chị Kim Linh và sếp mới là một cặp trời sinh... A! Đúng rồi, tại sao em lại không nghĩ tới nhỉ!” Cô gái kia đột nhiên mở miệng ra cười.

“Em không nghĩ tới cái gì?”

“Sếp của chúng ta trước giờ vẫn coi chị Uông là em gái hàng xóm! Tất nhiên sẽ muốn đưa chị ấy đi tiếp xúc với thực tế, căn bản không phải là kiểu quan hệ mà chúng ta đang nghĩ, cho nên em nghĩ, chị Kim Linh có lẽ còn cơ hội.”

“Chị không cho rằng như vậy.” Hàn Kim Linh để ý, ánh mắt của Cao Dương khi nhìn Uông Thiên Hồng chính là ánh mắt của một người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình.

“Đúng rồi, đúng rồi, nhất định là như vậy, bằng không đàn ông tốt như sếp sao lại ngó ngang tới chị Uông chứ? Không phải em nói chị Uông không đủ xinh đẹp, mà chỉ là cảm thấy người bình thường nhất định sẽ không chọn đối tượng như chị ấy.”

Hàn Kim Linh nghi hoặc hỏi: “Sao em lại nói vậy?”

“Bởi vì chị Uông đến ngay cả chăm sóc bản thân cũng không làm được huống gì là săn sóc cho cả một gia đình? Đối với mấy chuyện này, chị Kim Linh mới đến không bao lâu nên mới không biết, thực ra đầu óc chị Uông không giống với chúng ta, cũng không phải nói chị ấy ngốc, mà là làm cái gì chị ấy đều chậm hơn người khác một chút - khả năng suy nghĩ chậm, phản ứng cũng chậm, không giống chúng ta có thể đồng thời làm tốt nhiều chuyện!”

“Chị thấy cô ấy vừa không thể ra ngoài làm việc, lại phải dựa vào người khác chăm sóc, chị nghĩ xem, có người đàn ông nào có thể chịu được kiểu bạn gái phiền phức như vậy, cứ như là mang cả cái gánh nặng trên người; lại nhìn sếp chúng ta mà xem, sự nghiệp thành công, bề ngoài lại đẹp trai, anh tuấn. Cũng chỉ có cô gái tài mao song toàn giống như chị Kim Linh như vậy mới xứng, bằng không đứng chung một chỗ thật đúng là không hợp...”

Hàn Kim Linh trầm tư chốc lát rồi nói: “Em gái này, chuyện như vậy không nên đi khắp nơi nói với mọi người.”

Cô biết cô em này không có ác ý, chỉ là nhanh mồm nhanh miệng chút. Là người ruột để ngoài da, cho nên mới nghĩ cái gì thì nói cái đó. Nhưng những lời này nếu truyền tới tai đương sự, chắc chắn sẽ rất khó chịu.

“Cái... này em đương nhiên biết, thẳng thắn mà nói, em cũng rất thích chị Uông, bởi vì chị ấy căn bản là người tốt lại vô tư, làm chị em, bạn bè em đều rất thích. Nhưng đối với em tự đáy lòng cảm thấy chị ấy không xứng với sếp...”

Tiếng người càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, căn bản sau cửa lớn phía sau thông ra bữa tiệc bên ngoài đang đóng kia, sẽ không ai thấy cũng như nghe được những tiếng thì thầm này.

Lúc này, chưa đến ba giây cửa phòng WC đột nhiên mở ra, xuất hiện một người khuôn mặt tái nhợt chậm rãi đi ra.

Bởi vì làn váy của bộ lễ phục quá dài, cho nên Uông Thiên Hồng phải mất nhiều thời gian để chỉnh lại ở bên trong, cũng bởi vậy mà cô mới nghe thấy được mấy người bên ngoài đang nói chuyện với nhau.

Thì ra cô không xứng với Cao Dương đến thế!

Đây là sự thật, cô cũng chưa từng vọng tưởng là muốn làm bạn gái Cao Dương, nhưng tại sao lúc này cô cảm giác được trái tim mình đang rất đau!

Cao Dương cũng nhận thấy Uông Thiên Hồng từ sau khi trở về, cả người hình như có thay đổi. “Em ở trong toilet có phải đã gặp phải người nào đó đúng không?”

Cô không yên lòng lắc đầu.

Ánh mắt Cao Dương trầm xuống, thấy sắc mặt suy sụp của cô, một nụ cười cũng không có, nhất định là có vấn đề! “Em mệt lắm hả? Chúng ta có thể về sớm một chút, chắc là em cũng đói bụng, để anh giúp em đi

lấy chút bánh ngọt; nếu như em khát, anh giúp em đi lấy nước trái cây, nước ngọt, em muốn dùng loại nào, nói cho anh biết là được rồi.”

Cao Dương thật sự đối xử với cô rất tốt!

Nhưng trái tim cô cũng vì thế mà càng lúc càng đau, thật đáng ghét, cô rốt cuộc tại sao lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ? Không thể làm bạn gái, cô có thể coi anh là anh trai, dù sao cô trước giờ cũng đều coi anh là anh trai, không phải sao?

“Thưa sếp, Trương tiên sinh muốn tìm anh tới uống một chén.” Có tiếng đồng nghiệp gọi anh.

Cao Dương không thèm để ý tới tiếng kêu phía sau, trong mắt anh lúc này cũng chỉ có cô gái bé nhỏ rõ ràng đang có tâm sự nhưng không chịu nói ra này.

“Sếp à...”

“Cao đại ca, anh đi với họ qua đó uống rượu nói chuyện đi.” Tay cô nắm chặt vạt váy bên sườn, cười ảm đạm. “Em không biết uống rượu, có qua đó cũng không biết nói gì. Thôi thì cứ ở chỗ này ăn bánh ngọt chờ anh là được rồi, anh uống xong rồi quay lại.”

Con người đen chằm chú nhìn cô, hơi có ý nhắc nhở, “Được, anh sẽ trở lại ngay, em nhất định không được chạy lung tung.”

“Vâng.” Ông Thiên Hồng cam đoan, nhưng đến khi thấy Cao Dương đi về phía đám nhân viên, thì không khỏi chú ý tới Hàn Kim Linh cũng đang ở đó.

Cảm giác trong ngực càng lúc càng rõ ràng - mỗi lần thấy Hàn Kim Linh và Cao Dương đứng chung một chỗ thì cô lại thấy chói mắt và kích động muốn chạy trốn.

Đúng như lời cô gái đó nói, hai người kia đứng cùng với nhau, trai tài gái sắc, thật sự là trời sinh một cặp, mà cô căn bản là không xứng đứng chắn ở giữa hai người.

Không biết từ lúc nào ý muốn chiếm hữu Cao Dương của cô lại còn mạnh mẽ hơn cả tình cảm trước đó như thế này. Cái cảm giác muốn nhường Cao đại ca lại cho người khác làm cho cô vừa nghĩ đến đã thấy tim mình rất đau!

Hít một hơi thật sâu, cô ôm làn váy vội vã đi về hướng cửa lớn bên kia - cô muốn hít thở chút không khí trong lành bên ngoài, bằng không cô thực sự sợ mình lại không nhịn được đau lòng, đến lúc đó bật khóc thì thật thê thảm.

Cao Dương chỉ mất năm phút đã giải quyết được mấy cái chuyện phiền ộn ào bên này, cũng thoái thác các cuộc trò chuyện với mấy vị khách hàng tương lai mà rời đi. Anh quay đầu lại chỉ nghĩ đến tìm hình bóng vẫn luôn khiến mình bất an, nhưng ngay cả bóng dáng của cô cũng không thấy đâu nữa.

Lần đầu tiên, trên mặt Cao Dương hiện lên một tia kinh hoảng và lửa giận; cũng là lần đầu tiên, cô bé kia dám lừa anh!

Nói Ông Thiên Hồng ngốc có đúng không đây?

Đau lòng khổ sở nói là muốn tìm nơi hít thở không khí, kết quả là vừa ra cửa lớn liền hướng về phía bụi cỏ bên tay phải mà ngồi xồm xuống.

Bộ lễ phục hồng nhạt trên người hòa vào màu sắc của bụi cỏ lại trở nên vô cùng nổi bật, hơn nữa lại còn cất tiếng khóc hu hu nức nở, muốn không bị phát hiện cũng khó.

“Ông Thiên Hồng, rốt cuộc thì sao mi lại khóc chứ? Người ta có nói gì sai, mi với Cao đại ca dù có đứng cùng nhau cũng không đẹp mắt bằng Hàn tiểu thư đứng với anh ấy. Hàn tiểu thư xinh đẹp lại tài giỏi, mà người cái gì cũng không có. Mi không thông minh, tay chân còn vụng về, phải cần người khác suốt ngày bảo vệ, tất cả đều là sự thật! Nhưng mà... Nhưng mà...”

Cô nức nở vài tiếng. “Nghe thấy người ta nói như vậy, sau này mình không nên ở bên cạnh Cao đại ca nữa. Nhưng mình thật là khổ sở, mình thật sự không nghĩ tới lại phải nhường Cao đại ca cho người khác...”

Cô cứ thế lấy tay gạt nước mắt vừa trào xuống, rồi lại lau, dùng hết sức mà lau. “Mình không thể khóc, lát nữa Cao đại ca mà phát hiện ra không thấy mình sẽ lo lắng.” Nhưng mà nước mắt thật không thể nào lau sạch, thật đáng ghét!

“Em biết anh sẽ lo lắng, vậy mà còn lén chạy ra đây trốn đi khóc một mình, không sợ anh sẽ giận sao?”

Cả người chợt cứng đờ, Ưông Thiên Hồng thật lâu sau mới chậm rãi nghiêng đầu quay lại bóng đen cao lớn phía sau mà khiếp sợ cất tiếng: “Cao, Cao đại ca!”

Anh đỡ cô lúc này đang ngồi xổm trên mặt đất, trên mặt phủ đầy nước mắt. Thành thật mà nói, gương mặt được trang điểm của cô lúc khóc đúng là rất xấu, làm cho anh không thể không đau lòng.

Thấy cô đã hiểu rõ cảm giác trong lòng, anh mới miễn cưỡng bỏ qua cho việc cô nói dối anh lần này. “Tại sao lại trốn ra đây ngồi khóc một mình? Anh không phải đã nói, sau này trong lòng có gì không thoải mái đều phải nói cho anh biết sao?”

Giọng nói của anh mặc dù có ý chỉ trích, nhưng động tác vẫn cực độ dịu dàng lau sạch hai má cho cô. Ưông Thiên Hồng cúi đầu thật thấp, mím chặt môi, chỉ sợ mình mở miệng lại đau lòng mà bật khóc.

Không cho phép cô lùi lại, Cao Dương dứt khoát kéo cô ôm vào lòng. “Ưông Thiên Hồng, em đã thật sự tính đem tặng anh cho người con gái khác, cái gì cũng không suy nghĩ cứ nói đi là đi sao? Em quyết định muốn tùy ý để người khác thế chỗ em tới săn sóc ba bữa cơm cho anh. Cho nên dù sau này anh chỉ yêu những người khác, chỉ muốn ở cùng với những người khác, em cũng đều không ngại sao?”

Thấy cái đầu của ai đó lắc lắc trong lòng anh, sắc mặt của anh mới khôi phục vẻ hài lòng.

Anh quyết định ép cô phải nói ra những lời trong lòng, không có lý gì khi nhìn chăm chú một bụi cỏ mà cô có thể nói được ra khỏi miệng, mà đối mặt với anh thì lại không thể mở miệng được.

Chẳng lẽ anh còn thua cả một bụi cỏ không thể làm cho cô an tâm sao? Xì! “Anh hỏi em, có phải em muốn sau này dù đi đâu thì bạn gái đi cùng anh cũng sẽ là những người khác chứ không phải em, đúng không?”

“Hay là em hi vọng người hiện tại mà anh ôm trong lòng sau này có thể là Hàn tiểu thư hoặc là những người khác, tóm lại không phải em là được?”

“Em có phải muốn anh tùy tiện nhìn thấy một cô gái nào đó đang ngủ, rồi đau lòng vì cô ấy ngủ không thoải mái cho nên sẽ ôm cô ấy về giường của mình, để cho cô ấy ngủ chung giường với anh...”

Ưông Thiên Hồng nghe chậm nửa nhịp mới hiểu - thì ra vẫn đều là Cao Dương sợ cô ngủ không được thoải mái mới ôm cô vào phòng ngủ, lúc này cảm giác trong lòng cô càng khó chịu.

“Cho nên em mới hi vọng anh cùng với những cô gái khác chia sẻ ánh nắng ban mai mỗi sáng chứ không phải là với em? Sau này anh muốn yêu, muốn hôn, muốn ôm cũng là những cô gái mặt mũi xinh đẹp khác, mà không phải là em...”

“Em không muốn!” Âm thanh sợ hãi từ trong lòng anh vọng ra.

Nâng khuôn mặt trái xoan của cô lên, anh tra hỏi: “Ưông Thiên Hồng, em muốn cái gì thì đừng cảm lớn tiếng nói ra. Em không nói, sẽ không ai biết em muốn cái gì!”

Bị dồn ép liên tục, Ưông Thiên Hồng đột nhiên lớn tiếng hét lên! “Em không muốn Cao đại ca ôm người con gái khác, em không muốn Cao đại ca hôn người cô gái khác, em lại càng không muốn những người khác tới chăm sóc cho Cao đại ca! Cao đại ca cũng chỉ có thể là của riêng em, có được hay không?”

Cứ tưởng rằng Cao Dương nghe xong sẽ cười to, thế nhưng con người mờ mịt thắm đầy nước mắt kia lại ngoài ý muốn nhìn thấy một khuôn mặt vui vẻ ấm áp.

“Thiên Hồng, có muốn khiến cho Cao đại ca chỉ thuộc về một mình em không?”

Con người ướt át lộ rõ vẻ khó hiểu, có thể thấy được cô không có nghe cẩn thận.

Nhưng không sao, tiếng nói mê hoặc lại tiếp tục ở bên tai cô dụ dỗ “Như vậy sau này Cao đại ca ôm ai, hôn ai thì người đó cũng chỉ có thể là em. Cũng chỉ có em mới có thể ở bên cạnh săn sóc cho Cao đại ca, em có muốn thế không?”

Hồi lâu, Ưông Thiên Hồng mới đỏ mặt gật đầu.

Muốn, cô đương nhiên muốn.

Con người đen của Cao Dương hiện lên một vẻ gian xảo, nhìn kỹ sự ngạc nhiên tột độ trên khuôn mặt ửng hồng của cô gái trong lòng, khoe miệng anh cong lên thành một nụ cười tươi đầy thâm ý. “Thiên Hồng, chúng ta kết hôn nhé?”

“Chị! Chị sẽ kết hôn với Cao đại ca thật sao?” Biết được cái tin vui từ trên trời rơi xuống này, Ưông Thiên Lam đợi được chị mình về lập tức tóm lấy tra hỏi.

Có làm hay không? Ưông Thiên Hồng và Cao Dương từ lúc nào đã thân thiết đến mức có thể nói đến việc kết hôn. Cô thân là em gái lại có thể không biết, hiện tại tự nhiên kết hôn là tin tức chấn động nhất đối với cô, thật sự là làm cô khó có thể tiêu hóa!

“Là thật sự nha!” Ưông Thiên Hồng không hiểu tại sao em mình lại kích động như thế.

“Nhưng... sao có thể chứ? Chị không phải luôn coi Cao Dương như anh trai sao, Cao đại ca đối với cả hai chúng ta cũng như là với em gái. Hai người từ lúc nào đã kết thành một đôi vậy... Chị, hôn nhân không phải chuyện đùa, chị là thật sự muốn gả cho anh trai sao?” Cô biết Cao Dương là một đối tượng tốt, Cao đại ca vẫn luôn đối xử với tỷ muội các cô rất tốt, nhưng...

Nói như thế nào cũng vẫn thấy kỳ cục. Chị thích Cao đại ca, đến tột cùng là coi Cao đại ca là một người thân, hay là một người đàn ông để yêu thương?

Mà Cao đại ca thì sao? Anh ấy xuất phát từ thật lòng muốn kết hôn với chị, hay là cũng giống như chị, bị làm cho không phân biệt được yêu chiều và tình yêu thật sự?

Không được! Thân là người bảo vệ chị, cô nhất định phải làm cho rõ ràng, không thể để cho chị và Cao đại ca hai người đem việc chung thân đại sự của chính mình coi như trò đùa được!

“Cao đại ca nói, gả cho anh ấy sau này sẽ không thể đối với anh ấy như anh trai, mà phải coi anh ấy là chồng.” Ưông Thiên Hồng mang bộ mặt mỉm cười sửa lời em mình.

Sau này người mà anh ấy ôm, hôn đều chỉ có một mình cô, vừa nghĩ đến đó cô đã muốn cười trộm! “Hơn nữa chị cũng đã gọi điện ẹ, báo ẹ biết. Mẹ cũng bảo là được, khi trở về mẹ chuẩn bị hôn lễ cho bọn chị.”

Xem ra đại cục đã định.

Ưông Thiên Lam chỉ là cảm thấy không cam lòng, tiếp tục không ngừng cố gắng, “Nhưng chị à, hai người ngay cả trình độ tình nhân còn chưa đạt tới, cứ vượt cấp như vậy không phải là quá nhanh sao?”

Hàng lông mày xinh xắn của Ưông Thiên Hồng nhăn lại, “Em nói trình độ tình nhân là cái gì?”

“Nói ví dụ như nắm tay, ôm nữa! Cũng giống như em và Cao Khoát ấy.”

“Cái này có nha!”

Gì chứ? Đã từng nắm tay, còn từng ôm nữa? Ưông Thiên Lam ngoác rộng miệng, trong lúc nhất thời lại không tìm được chữ thích hợp để nói lên sự kinh ngạc của mình!

Thì ra đậu hũ của chị mình đã sớm bị Cao đại ca ăn rồi, tay chân của anh ta cũng thật là mau lẹ quá nhỉ!

Không đúng, hiện tại không phải là lúc để tán dương. “Thật là! Hai người đã từng nắm tay, từng ôm còn hôn môi thì sao?”

Chỉ thấy cả khuôn mặt Ưông Thiên Hồng đột nhiên biến thành màu phấn hồng, cô xấu hổ lúng túng nói: “Việc này... bọn chị cũng đã làm qua rồi!”

Mà còn là làm hàng ngày!

Bởi vì kinh ngạc mà há to miệng, Ưông Thiên Lam sợ tới mức cằm đều sắp rơi xuống đất! “Trời ơi! Hai người đã đến bí mật gặp gỡ lúc nào mà đã đến trình độ này em lại không biết!”

Lúc này lại đến lượt Uông Thiên Hồng không phục, “Vây em và Cao đại ca cũng chẳng phải thế sao. Chị cũng không biết thì ra hồi đó em đã thầm thích Cao đại ca từ lâu, bị từ chối cũng không chịu nói cho chị biết!”

Uông Thiên Lam đang vô cùng bất mãn, bị chị nói như thế, toàn bộ lời muốn nói đều yên lặng nuốt trở lại trong bụng, cô cười khan hai tiếng định cho qua chuyện.

Thì ra kẻ không biết rõ sự thật lại chính là cô em gái ngu ngốc bị lừa xuống đáy vực này.

Còn nữa, cái tên Cao Khoát chết tiệt kia, lại dám đem chuyện tuổi trẻ thầm mến hắn ta của cô nói ọi người biết!

Tóm lại, tất cả đều là do cái tên Cao Khoát đó không đúng!

Còn thêm việc ngay cả chuyện anh trai hắn ta thích chị mình cũng không biết, quả thực là tội đồ số một!

~ HẾT CHƯƠNG 5 ~

11. Chương 06 Phần 1

Chương 6.1

Đến bây giờ cô mới hiểu được cảm giác hoàn toàn tin tưởng ai nó quả thực là vô cùng kỳ diệu.

Hôm trước, cô chính thức lên cấp thành vợ của Cao đại ca, liền chuyển đến chỗ ở của Cao Dương; nhưng Cao Khoát không hiểu là vì nguyên nhân gì cũng dọn ra ngoài, còn nói là phải để cho hai người bọn họ có không gian riêng, lập tức gói ghém đồ đạc, không chút chậm trễ chuyển sang nhà hàng xóm - cũng chính nhà của cô trước đây.

Hôm nay là ngày đi hưởng tuần trăng mật của cô. Ngồi ở trên máy bay, Uông Thiên Hồng hưng phấn mở to đôi mắt, không dám bỏ qua một chút phong cảnh ngoài cửa sổ. Dù cho chỉ là một đám mây, cô cũng luyến tiếc không rời mắt.

Trước đây cũng không phải là cô không có đi chơi ở bên ngoài nhưng mà có đi thì cũng luôn ở dưới sự bảo vệ của người thân. Cô cũng mơ hồ biết là mọi người phải kín đáo lên kế hoạch rồi mới dám đi du lịch, hơn nữa đều là đi những hành trình ngắn. Không giống lần này, địa điểm do cô chọn, hơn nữa Cao đại ca còn đồng ý đi Hawaii với cô, cô muốn chơi gì đi đâu cũng được.

“Thiên Hồng, muốn uống nước trái cây hay nước ngọt?”

“Nước trái cây.”

Cao Dương nhàn nhã đưa đồ uống tiếp viên hàng không mang tới đến trước mặt cô. Cô rất tự nhiên thốt lên: “Cám ơn Cao đại ca.”

Anh nghe xong lập tức nhíu mày - tuy rằng hai người còn chưa hoàn toàn là vợ chồng, nhưng đã là vợ chồng trên danh nghĩa, cô ấy cứ hết lần này đại ca đến lần khác đại ca, nghe thật là chói tai, có khi muốn hôn nhẹ cô ấy thì lại như thế bất nạt “em gái” vậy. “Thiên Hồng, em không thể đổi cách xưng hô được sao, đừng gọi anh là Cao đại ca nữa?”

Vậy phải gọi là gì? Về mặt Uông Thiên Hồng cho thấy sự khó hiểu, phải thay đổi cách xưng hô đã quen dùng mười mấy năm qua quả thật không hề dễ dàng.

“Chúng ta đã kết hôn, em là vợ của anh, anh chính là...”

“Chồng em!” Cô thuận miệng tiếp lời.

Giọng nói ôn nhu êm ái, xưng hô kiểu này có vẻ cực kỳ dễ nghe.

“Chính là thế.” Cao Dương hài lòng gật gật đầu, rốt cục có thể danh chính ngôn thuận nghe thấy chữ này.

“Chồng à...” Ông Thiên Hồng đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, phát giác kỳ thật cũng không khó xưng hô như vậy, cô cười ngọt ngào hỏi: “Được, về sau em sẽ gọi anh là chồng.”

Nụ cười trên gương mặt xinh xắn nở ra rực rỡ tựa ánh dương, giờ khắc này, cả người cô đều tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ khiến người khác phải hoa mắt.

Cao Dương nín thở, tầm mắt dường như không thể rời khỏi khuôn mặt đẹp đến mê người kia của cô, phải dùng ý chí mạnh mẽ mới kiềm chế không cúi xuống hôn cô trước mặt bao người.

Khó mà tin được nàng tiên cá bé bỏng vẫn được anh gìn giữ trong nhà, lại có thể khỏe mạnh như thế này, còn biết dùng sức hấp dẫn của phụ nữ để hấp dẫn anh.

Rõ ràng dễ như trở bàn tay, anh về sau lại phải kiên trì dạy cho nàng tiên cá bé nhỏ của mình biết phân biệt cái gì là tình cảm yêu đương giữa nam nữ, rồi mới hưởng thụ đại tiệc mỹ nhân ngư này, xem ra anh phải mau chóng tranh thủ trong lúc đang hưởng tuần trăng mật mà cố gắng nhiều một chút.

Bằng không, anh chắc chắn sẽ ghen mà chết.

Nơi đây da trời xanh thẳm như tô điểm thêm cho bờ cát trắng tinh; như muôn vàn bọt sóng sắc sỡ vỡ tung nở rộ trên đại dương xanh thẳm. Khắp nơi đều có chữ “Hoan nghênh đến với Hawaii”, khiến nơi đây trở thành thiên đường trắng mặt nắng nhiệt, phồn hoa bậc nhất.

Đứng trước bãi biển tuyệt đẹp đến tinh xảo, Ông Thiên Hồng dường như hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của chênh lệch múi giờ, cứ thế đòi ra bờ cát để phơi nắng.

Đưa cô đi tất nhiên là phải theo ý của cô, Cao Dương không chút để ý mặc cho cô kéo mình chạy khắp nơi, cho nên một nam một nữ vừa thay áo tắm đã chạy ngay ra bờ biển chơi tiếp.

Nhìn thấy người khác chơi thuyền làm bằng bẹ chuối, Ông Thiên Hồng cũng muốn chơi; thấy người khác cười mô tô nước, cô cũng phải cười; nhìn thấy có người đi dù lượn... xin lỗi, việc này thì không thể.

“Vì sao không cho em chơi cái kia?” Ông Thiên Hồng cố vênh mặt để biểu đạt bất mãn, vừa rồi còn nói là do cô quyết định chơi sao.

“Cái kia em sẽ không điều khiển được.” Thấy cô còn đang phụng phịu, Cao Dương yêu chiều hôn cô một cái, “Nhỡ ra em không điều khiển tốt, bị trôi đi xa, sẽ rất nguy hiểm. Anh vừa mới kết hôn, chưa muốn vợ anh mới đó đã không thấy tắm hơi.”

Được rồi! Cô chấp nhận lý do này.

Rất nhanh sau đó, sự chú ý Ông Thiên Hồng lại bị cắt đứt, khuôn mặt tươi cười lần thứ hai xuất hiện, “Đi, chúng ta đi chơi cái kia!”

Cao Dương nhìn theo hướng cô vừa chỉ, thì ra là bóng chuyền.

Bóng chuyền bãi biển là một thể thao cả nam lẫn nữ đều yêu thích. Nói là hoạt động thể thao, chỉ bằng nói là đàn ông thưởng thức phụ nữ mặc áo tắm ở bên kia vừa chạy vừa nhảy khoe vóc dáng; còn phụ nữ bên kia lại thưởng thức cơ thể rắn chắc cường tráng của đàn ông bên này, nói tóm lại, đây là một hoạt động thể thao bãi biển thích hợp cho bất cứ ai.

Cao Dương rất kiên nhẫn dạy Ông Thiên Hồng phát bóng và chuyền bóng như thế nào, sau đó chính thức đấu một trận mini một chơi một.

Ông Thiên Hồng luôn không đỡ được bóng của Cao Dương, luôn hướng về phía người đàn ông đối diện hô to xin lỗi, mà Cao Dương vẫn luôn mỉm cười, tuyệt không để ý đến việc Ông Thiên Hồng có phải luôn thất bại hay không, chỉ cần cô chơi vui vẻ là tốt rồi.

Chẳng qua là càng đánh không được thì cô càng muốn đánh tiếp. Ông Thiên Hồng không tin ngay cả một quả bóng mà cô cũng không thể đánh được. Sau khi cô thử không biết nhiều lần rốt cục cũng đánh trúng quả bóng.

“Yeah! Em nhận được bóng rồi!”

Đáng tiếc, quả bóng lại bị văng đi hướng khác, dừng ở trước mặt một đám người có gương mặt Á châu, một cô gái nhặt bóng lên đưa đến.

“Hey! Cho chúng tôi cùng chơi bóng chuyền với các bạn được không?”

Vừa nghe thấy họ nói tiếng Trung, Uông Thiên Hồng liền có cảm giác tha hương gặp được bạn cũ nên mừng rỡ nói: “Đương nhiên có thể.”

Cao Dương tôn trọng quyết định của cô, một đám nam nữ tự động phân thành hai đội, Uông Thiên Hồng vốn định chơi cùng đội với Cao Dương, không ngờ hai nữ một nam kia lại vào vị trí rất nhanh, bốn đối bốn, cô cũng không thể không biết xấu hổ bảo người ta đổi vị trí ỉnh được.

Trận đấu bắt đầu - A! Ha! Đây!

Bộp! Trượt rồi!

Lại nữa, á! Ha! Đây!

Bộp! Lại trượt!

Tiếp tục, á! Ha! Đây! Á! Ha! Đây... Bum!

Liên tục vài lần, bóng cứ đều nhắm vào vị trí của người nào đó mà bay đến, sau đó hệt tiếp. Chỉ thấy người đỡ hệt kia lại một lần nữa đẩy về bối rồi chạy ra đi nhặt bóng.

“Thật là, cô gái kia thật là làm sao lại ngốc vậy chứ!”

Phản ứng đã chậm như vậy mà còn chơi bóng chuyền!”

Loáng thoáng nghe thấy những tiếng chỉ trích, người vừa đi nhặt bóng về thì những tiếng đó cũng dần dần biến mất, trận bóng tiếp tục bắt đầu.

Đỡ này! Bộp! Ở ... Bộp!

Lại có người đón trật bóng! Nhưng lần này là người khác.

Người đàn ông mặc quần bơi màu xanh đậm không dám tin chính mình tự nhiên không đỡ được bóng nên xấu hổ buồn bực. Vừa quay đầu lại, ánh mắt liền ngắm đến cô gái mới vừa rồi vẫn không đỡ được bóng. “Này, bóng lăn đến đầu kia rồi, cô còn không mau đi nhặt!”

“Vâng!” Cô gái thực nghe lời chạy đi nhặt bóng.

Người đàn ông kia sững sốt. “Có lầm hay không, cô gái kia sao lại nghe lời như vậy? Tôi bảo đi nhặt bóng là đi liền, thật ngu ngốc!”

“Tôi bảo mà, đúng là kẻ ngốc!”

“Ngốc vậy, rõ ràng về sau bóng bị đỡ trượt đều kêu cô ta đi nhặt là được, chúng ta có thể nghỉ ngơi.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Cô gái nhặt bóng trở về, trên mặt vẫn là nụ cười khanh khách, xem ra vẫn không biết nhóm người này đang ở sau lưng cười nhạo mình.

Trận đấu tiếp tục bắt đầu.

Đỡ này! Bộp! Ở ... Huych!

“Ôi!” Có người bị bóng đánh trúng.

Chỉ chốc lát sau, lại có người kêu đau - “Đau quá!”

“Ái da!”

Uông Thiên Hồng giương hai con mắt nghi hoặc nhìn chiến hữu bên cạnh mình, thế nhưng một đám đều lên rên hết cả - Không phải bị bóng đập ngay chính giữa mặt thì cũng là tay hoặc chân, quá là xui xẻo nha!

Cô chuyển mắt sang người đối diện không ngừng xin lỗi, hung thủ khiến mấy người kia bị thương - là Cao Dương!

“Anh cố ý đúng không?” Lúc trở lại khách sạn thay quần áo, Ưông Thiên Hồng lập tức tra hỏi.

“Cố ý gì cơ?” Cao Dương giả vờ không hiểu.

“Đừng cho là em không biết gì nhá, anh cố ý đánh chệch hướng bóng, thuận tiện đánh lên người khác, đúng không?” Ngắm lại kỹ năng chơi bóng của Cao đại ca tốt như vậy, làm sao có thể đánh chệch hướng bóng? Mà còn là liên tục đánh lệch nhiều lần như vậy! “Vì sao anh phải làm như vậy?”

Bởi vì đám người kia đáng đánh!

Cao Dương đương nhiên không trả lời như vậy, anh chỉ giải thích đơn giản là: “Tay của anh hơi bị lệch một chút, cho nên mới đánh lệch.”

“Không phải vậy!” Ưông Thiên Hồng ngẩng mặt lên, ánh mắt kiên định nói: “Là bởi vì vì bọn họ nói em ngốc, cho nên anh mới cố ý làm cho bóng bay lệch hướng, cố ý đánh tới chỗ bọn họ, đúng không?”

Cô mặc dù đang ở trạng thái “bận rộn” nhất bóng, thỉnh thoảng cũng là có một hai câu lời ra tiếng vào lọt đến tai cô. Tuy rằng chỉ nghe thấy một chút, nhưng cũng biết mọi người đang cười nhạo cô ngốc.

Sau đó đám người nhạo báng cô là ngốc này đều bị bóng đập đến, mà người đánh bóng lại vừa vặn là Cao Dương. Cho dù cô có thật sự ngốc thì cũng nhìn ra được là do Cao Dương cố ý.

“Điểm ấy anh thừa nhận.” Cao Dương bất ngờ nhướng mày, không nghĩ tới cái đầu nhỏ này lại có thể hiểu được như vậy.

“Cao đại ca... ai nha!” Hai má đột nhiên bị người ta nhéo một cái, Ưông Thiên Hồng lập tức chữa lại, “Được rồi, được rồi, nhất thời quên đổi cách xưng hô thôi mà!”

Nghe vậy cái tay đang trừng phạt má cô mới chịu thu về.

“Chồng à, không sao đâu! Em cũng chẳng thêm để ý họ nói thế nào, mà hành động của em vốn cũng chậm nửa nhịp mà! Đây là sự thật.”

Thấy môi Cao Dương mấp máy định nói gì đó, cô vội vàng nói thêm: “Thật đó, em không để ý bọn họ cười em, anh cũng đừng vì chuyện này mà không vui được không?”

Cô vừa nắm lấy bàn tay Cao Dương, vừa kè sát gò má mình lên tay anh – vừa rồi anh nhéo vẫn còn rất đau nha!

Có điều việc Cao Dương bảo vệ danh dự cho cô lại khiến cô thực sự rất cảm động! “Em rất vui vì anh để ý em như vậy, nhưng cách làm của anh là không đúng, nhờ ra những người đó phát hiện ra anh cố ý đánh lệch bóng, nếu bọn họ tức giận, cũng quyết định dùng bóng đánh anh thì anh phải làm sao?”

Như vậy Cao Dương chẳng phải sẽ bị đánh thành đầu heo sao!

Cho nên cô quyết định nhẹ nhàng phê bình ông chồng của mình một phen, “Về sau ngàn vạn lần không được đột nhiên ra tay đập trả người khác như vậy, được không? Cho dù người kia có nói em rất ngốc, rất vô dụng, anh cũng không được phép không vui.” Anh che chở cô như vậy, cô cũng muốn bảo vệ anh.

Cao Dương nhẹ nhàng gật đầu, ai ngờ, vừa mở miệng nói phải dạy dỗ người ta đã rất nhanh bị người ta phá bỏ quy tắc của bản thân.

Đêm ở Hawaii, cho dù mặt trời đã xuống núi nhưng nhiệt độ vẫn không hề giảm.

Đêm đến các quán bar lại càng có vẻ sáng rõ, tiếng người ồn ào, người đến bất kể là du khách hay người bản địa đều nô nức rong chơi khắp nơi trên bờ cát, thỏa sức hưởng thụ một đêm lãng mạn này.

Cao Dương dẫn Ưông Thiên Hồng đi vào một quán bar tên “Cây cọ gợi tình”. Sau khi được xếp ngồi một chỗ ngồi có thể thưởng thức cảnh trí bên ngoài, Cao Dương đi gọi đồ uống cho cô.

Ưông Thiên Hồng hiển nhiên là mở to mắt tò mò nhìn những người ngoại quốc xung quanh. Ngay tại lúc cô hết nhìn đồng tới nhìn tây thì đột nhiên thấy một đám người quen thuộc.

Có một câu gọi là oan gia ngõ hẹp, hay thay lại đúng với họ lúc này!

Bờ biển có nhiều quán bar như vậy, hai bên cứ đều phải chọn cùng chỗ, đây nhất định không phải là chuyện tốt?

Cô gái châu Á vóc người nhỏ xinh ngồi một mình ở cái bàn trống, lập tức bị người ta phát hiện.

“Ha ha xin chào! Ông Thiên Hồng, chúng ta lại gặp rồi.” Người vừa tới cười tùm tùm chào hỏi, trông mắt không tự chủ nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi còn trống trong bàn, đưa mắt ra hiệu ấy người ở đằng sau. “Thật không ngờ đến quán bar này lại có nhiều người đến như vậy, muốn tìm một chỗ cũng rất khó. Ông Thiên Hồng, dù sao bàn của cô còn nhiều chỗ ngồi trống như vậy, không ngại cho chúng tôi ngồi cùng bàn chứ?”

Ông Thiên Hồng còn chưa mở miệng, đám người này đã tự động ngồi xuống cả đám.

“Đúng rồi, bạn của cô đâu?” Một cô gái trong đó hết nhìn đông tới nhìn tây đã lâu, vẫn muốn tìm ra hình bóng hồi chiều của mỹ nam nào đó.

Tuy rằng dễ nhìn nhưng khả năng chơi bóng lại dở tệ, hại cánh tay của cô còn có một vết bầm thật lớn, nhưng vẫn không làm giảm ấn tượng đẹp của cô đối với ai đó - nếu chuyến du lịch lần này, mình có thể câu được một đại mỹ nam, trở về là có thể thuận lợi lấy chồng khoe ra một phen rồi.

Ông Thiên Hồng ngăn người, trong chốc lát sau mới hiểu được ý tứ của bọn họ. “Anh ấy đi chọn đồ uống rồi.”

“Vậy sao!” Cô gái chớp chớp mắt, hai cô gái khác đang ngồi cũng hiểu ý, ba người rất ăn ý cùng nhau đứng lên.

“Chúng tôi đi gọi đồ uống đã, A Mậu, Đầu to, hai anh ở đây với San San.”

Ba người vừa rời đi, một anh chàng trong nhóm khẩu khí hơi chua chát mở miệng, “Mua đồ uống là lấy cớ, tôi biết các cô ấy căn bản là mượn cơ hội đi câu bạn trai.”

Ồ? Ông Thiên Hồng theo tầm mắt bọn họ nhìn qua, ba cô gái vừa rời khỏi chỗ ngồi đang đứng ở quầy bar bên kia, hình như đang vây quanh nói chuyện với người nào đó...

Cẩn thận nhìn tiếp, người mà các cô vây quanh không phải là Cao Dương sao!

12. Chương 06 Phần 2

Chương 6.2

“Tên đó có gì tốt chứ? Đầu óc và vẻ ngoài chả ra sao, không thấy hắn trong trận bóng buổi chiều kia đánh dở như thế nào à, mũi của tôi đến bây giờ vẫn còn chưa hết sưng!” Hại bề ngoài anh tuấn của hắn bị phá hỏng, thảo nào không muốn đuổi theo mấy em gái hấp dẫn kia.

“Tên kia thật ra là giả vờ đánh hỏng; nhìn gương mặt với thái độ cao ngạo tự cho mình là đúng của hắn, căn bản là đang lạt mềm buộc chặt. Chỉ dùng một chiêu là có thể khiến ba cô gái kia phải mê hoặc mà xoay quanh hắn, cả buổi chiều luôn miệng khen hắn.”

“Tôi thấy các người căn bản là đang ghen.” Cô gái ngồi lại, khẩu khí lãnh đạm chỉ trích.

Muốn đuổi theo người ta nhưng đuổi không kịp, cũng không tự mình đánh giá trước coi mình có mấy phần trọng lượng, mình có bản lĩnh hay không, cũng chỉ có thể hạ thấp người khác, thật sự là không có đẳng cấp.

“Có lắm hay không? Chúng ta mà phải ghen với cái tên đó, hắn xứng sao? Tôi xem hắn quá lắm cũng chỉ có cái mã ngoài đẹp trai, đem đi câu gái, bằng không tại sao lại mang theo cô gái gốc như vậy.” Ý chỉ cô gái ngồi ở bên kia là ngu ngốc.

“Hoặc anh ta là ăn cơm nát (traí bao), chuyên lừa tiền của đàn bà con gái, nhất là cái loại con gái ngốc này. Sau đó cầm tiền giả bộ ngốc, lại đi lừa mấy em gái đáng người nóng bỏng. Đến khi hết tiền lại đi tìm cô gái ngu ngốc kế tiếp xuống tay.”

Càng nói càng cảm thấy có khả năng này.

“Theo tôi thấy, tên kia nhất định là muốn thừa cơ ở chốn du lịch thường ngoạn này mà câu thật nhiều phụ nữ có tiền. Như vậy tương lai vài năm sau của hắn cũng không cần lo lắng tiền ăn. Cậu nhìn xem vẻ mặt hắn kia, rõ ràng nhất định là coi trọng mấy cô nàng như hoa kia vừa có diện mạo lại vừa có tiền. Bằng không tại sao cho dù các cô bám víu ở trên người như vậy mà cũng không bỏ ra!”

Mấy người nói chuyện vô ý nước miếng văng tứ tung, dường như hoàn toàn đã quên người mà bọn họ nói đến vẫn còn ở đó.

“Các người có thể không cần ở sau lưng người khác mà bậy sao?”

Bị người ta hét một tiếng, hai cậu kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Ôn Thiên Hồng.

Ôn Thiên Hồng lần đầu tiên tức giận và kích động đến vậy - người khác thường nói cô như thế nào, cô cũng không để ý, nhưng không ai được nói bậy về Cao Dương!

“Chúng tôi không có nói sai, chính cô quay đầu lại nhìn xem, mấy cô gái kia tấn công hắn cũng chưa từng cự tuyệt, một cô ngực bự, một cô chân dài, tôi thấy hắn chính là hưởng thụ thật sự, trái ôm phải ấp, cô cũng đừng bị hắn lừa hết tiền còn không biết!”

Ôn Thiên Hồng vừa thấy, hai bên trái phải Cao Dương đúng là đều đang ôm một cô gái - một cô ngực bự, một cô có một đôi chân thon dài rất đẹp, mà nói cho đúng là hai cô gái kia ôm lấy cánh tay anh, cùng nhau đi về phía này.

Nhìn vào mắt của Ôn Thiên Hồng cũng biết trong lòng cô quả thực có chút không vui.

Sự thật là hai tay Cao Dương đang cầm rất nhiều đồ uống, cho dù có người lôi kéo, anh cũng không có cách nào mà tránh xa được, điểm này Ôn Thiên Hồng cũng hiểu được.

Cho nên, thật sự không cần phải quá để ý.

Chàng trai nhàm chán ngồi tại chỗ tiếp tục nhằm vào hướng đám trai gái đang đến gần mà châm chọc khiêu khích, “Cô xem ba cô gái kia, miệng nói là đi mua rượu, vậy mà quay lại cả chén rượu tôi cũng không thấy... Chậc, có gì đặc biệt hơn người đâu, để tôi xem anh ta làm thế nào cùng lúc ứng phó bốn cô gái!”

Bỗng dưng, “Rào” một tiếng, anh ta tự nhiên phải hứng nguyên một ly nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống!

Mẹ nó! Lạnh chết người! “Cô này có bị thần kinh không vậy!” Anh ta liền quay về hướng cô gái đã đem đồ uống dội từ trên đỉnh đầu hắn mà gầm lên.

Ôn Thiên Hồng chụp lấy cốc thủy tinh từ trong tay Cao Dương dốc xuống hơn nửa còn làm thật sạch sẽ, “cạch” một tiếng thật mạnh đặt lên bàn, chút không úy kỵ lời nói thô bạo của đối phương, cô cãi lại: “Ai bảo anh còn tiếp tục phỉ báng người khác, anh có biết lời anh nói thật sự rất khó nghe hay không. Từ nhỏ người ta không dạy anh cái gì là văn hóa sao?”

Cô lúc này thật sự rất tức giận, hai chàng trai này không ngừng nói xấu sau lưng Cao đại ca, còn nói rất khó nghe, bảo cô làm sao mà chịu được?

“Còn nữa...” Cô sau đó trừng mắt, nhảy đến bên người Cao Dương, bên trái đẩy cô gái bộ ngực bự, bên phải đẩy cô gái chân dài ra, chính mình ôm lấy cánh tay Cao Dương, “Mấy người tốt nhất tránh xa chồng tôi ra một chút, anh ấy đã kết hôn, không thích hợp với mấy người!”

“Chồng? Kết hôn!” Ba cô gái kia không dám tin thét lên chói tai.

Sự ồn ào bên này cũng khiến ọi người phải chú ý, hơn nữa lại là nói tiếng nước ngoài, khiến ngay cả chủ quán bar cũng phải chú ý.

Vừa thấy vậy, thật đúng là nguy! “Cao Dương! Lại là anh ta!”

May là, Cao Dương và ông chủ quán bar có quen biết nhau.

Cũng bởi vì vậy, ông chủ quán Steve mới đề nghị anh mời mấy vị nam nữ kia vài mỗi người một chén rượu, lúc này mới bình ổn được màn rối loạn kia.

“Anh làm ơn đừng cười nữa được không?” Từ bờ cát trở về, người đàn ông bên cạnh vẫn không ngừng cười.

Lần đầu tiên, Uông Thiên Hồng phát hiện ra Cao Dương cũng có chút khiến người ta ghét bỏ như vậy.

“Anh rất khó mà không cười nha! Hiếm khi được thấy em hành động giống mấy người phụ nữ đánh đá, không biết là ai mới hôm qua còn nói không thể tùy tiện ra tay với người khác, như vậy rất không lễ độ, hôm nay đã lập tức phạm quy.”

“Cao Dương!”

Mang cả tên họ anh ra mà hét như vậy chứng tỏ cô gái nhỏ này đang thực sự vô cùng tức giận, Cao Dương biết bản thân dù vui vẻ như thế nào cũng phải nhịn cười. “Được rồi, anh sẽ cố gắng không cười em nữa.”

Uông Thiên Hồng mím môi, hung tợn liếc mắt trừng anh một cái, lúc này mới nói ra nghi vấn của mình, “Đúng rồi, vì sao Cao đại ca lại quen với ông chủ quán vậy?”

“Bởi vì Steve từng đến Đài Loan làm học sinh trao đổi trong một năm, cậu ấy đăng ký học tiếng Bồ Đào Nha, vừa hay năm ấy anh cũng học môn đó, cho nên bọn anh mới quen nhau, về sau tuy rằng cậu ấy quay về Mỹ, nhưng bọn anh vẫn là liên lạc thư từ với nhau, hai năm trước cậu ấy còn định sẽ chuyển đến Đài Loan.”

Lần này đến Hawaii, anh cũng là có ý định sẽ gặp lại cậu bạn cũ nhiều năm không gặp này.

Cái đầu nhỏ của cô gật gật, hóa ra là vậy. “Chỉ là người ta cũng không tránh khỏi thật tốt quá một chút, lại còn mời cái đám người đáng ghét kia uống nước!” Nghĩ tới là thấy tức muốn chết.

“Steve dù sao phải buôn bán làm ăn, chung quy cũng không thể bảo cậu ta đắc tội với khách, như vậy sẽ ảnh hưởng đến không khí trong quán.” Khi nhắc đến đám người kia con người đen mang ý cười ngưng lại, bàn tay vươn ra liền nắm lấy cổ cô, “Nhưng mà, Thiên Hồng, em vì sao lại phải nóng nảy như vậy?”

Ngang nhiên chặn lấy đồ uống trong tay anh, không nói không rằng dội xuống đỉnh đầu của đối phương.

Nói thật, ngay trong phút chốc, anh đúng là ngây ngẩn cả người.

Trong ấn tượng của anh, cô chỉ duy nhất một lần phát giận là khi anh đang học bài - có một lần anh đạp xe ra ngoài, bị một người say rượu lái xe đụng vào, hại anh bị gãy xương phải nằm bệnh viện. Vừa nghe tin Uông Thiên Hồng liền chạy tới bệnh viện, tức giận đến mức hai tay vừa đánh vào thắt lưng đối phương trước mặt vừa không ngừng chửi mắng.

Một người trưởng thành lưng hùm vai gấu lại bị một cô gái mảnh mai nhỏ nhắn mắng đến mức phải ôm đầu, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô nổi giận, nhưng cũng từ trong đấy mắt cô tất cả đều biểu hiện ra là cô cũng đang bảo vệ cho anh.

“Ai bảo hai tên kia một mực ở sau lưng nói xấu anh!”

“Người ta muốn nói cái gì cứ để người ta nói đi, anh không thèm để ý...”

“Nhưng người ta để ý nha!” Uông Thiên Hồng thở phì phì tiêu sái đi vào thang máy đang mở cửa ra, từ hình ảnh phản chiếu trên gương trong thang máy rõ ràng có thể thấy được vẻ mặt của cô giờ phút này khó coi đến mức nào, “Anh cũng không biết bọn họ nói khó nghe đến mức nào đâu, Cao đại ca rõ ràng sẽ không phải là cái loại người xấu chuyên đi lừa phụ nữ, vậy mà bọn họ cứ cố tình nói là anh đang giả trò, dụ dỗ phụ nữ...”

“Được rồi mà, Thiên Hồng.” Cao Dương ôm lấy khuôn mặt đang tức giận kia mà hôn lên môi cô một cái, rốt cục tạm hoãn được lửa giận của cô.

“Anh biết em tức giận là vì anh, cũng biết đám người kia thực đáng ghét, nhưng mà nếu em chỉ nên nói người ta để khỏi phải mang hận.” Không thì cũng tự mình phá hỏng không khí, quả thật là không đáng. “Em có biết khi em hung hăng nóng giận thì rất xấu không!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên suy sụp một lát, Ôn Thiên Hồng rầu rĩ nói: “VẬY sao! Cũng tại mấy cô gái xinh đẹp kia thôi!”

Mây rậm nhướng lên, tựa hồ nghe ra manh mối gì đó, Cao Dương cố ý nhìn đông nhìn tây, “Có sao? Cô gái xinh đẹp ở đâu mà sao anh không thấy vậy?”

“Anh biết rồi còn hỏi!”

Anh bày ra khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu, che giấu tâm tình đang mở cờ trong bụng của chính mình, “Không phải em đang ghen đấy chứ? Chuyện ấy anh chính là thực oan uổng, anh lúc ấy căn bản không có tay để đẩy mấy người xúm lại nhào đến trên cánh tay anh ra.”

Cô đương nhiên biết ngay lúc đó Cao Dương là bất đắc dĩ, nhưng cái cảnh tượng kia thật sự làm cho cô rất khó mà cảm thấy thoải mái.

“Đừng quên em mới là vợ của anh, người con gái anh có thể ôm cũng chỉ có một mình em mà thôi, còn tất cả những người khác đều không có tư cách!” Anh thích cái khoảnh khắc cô bé này dửng dưng cảm thấy cô gái khác ra, công khai biểu thị chủ quyền, đó mới là cô gái mà anh mong muốn.

“Em đương nhiên nhớ rõ mà!” Cô nhìn chằm chằm chiếc nhẫn cưới trên tay mình lè lè lưỡi nói: “Em cũng biết anh sẽ không đi ôm hay lôi kéo cô gái khác. Nhưng hôm nay em phát hiện, không phải anh không muốn thì người ta cũng sẽ không muốn. Em chỉ là thực sự không thích thấy những người khác quần lấy anh như vậy thôi!”

Cho nên anh mới có thể làm động tác đẩy người, sau ngấm lại, thật đúng là không biết cô lúc ấy lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy!

“Anh thật là rất vui vì hôm nay em đã giúp chồng em hành động.” Cao Dương ngậm miệng cười.

“Thật là mắt mắt chết đi được? Anh còn cười!” Cô khẽ lườm anh.

Con ngươi đen của ai đó trong nháy mắt co lại một chút, lúc sau liền bình tĩnh mà nhìn cô, ánh mắt thâm thúy như câu đố, làm cho người ta đoán không ra.

Khao khát mãnh liệt muốn chiếm giữ của cô gái nhỏ này đã vượt ra ngoài dự kiến của anh, có lẽ thời cơ đã tới rồi, hạt giống tình cảm trong lòng cô ấy rốt cục cũng đã ra hoa kết quả. “Thiên Hồng, em thấy Cao Khoát bị bao nhiêu người - ý anh là chỉ con gái - ôm cũng chưa từng ý kiến, vì sao với anh thì lại có cảm giác đó?”

“Em không biết có người lên sờ Cao nhị ca hay không, nhưng em không có cảm giác, chỉ có với Cao đại ca là lòng lại cảm thấy rất khó chịu.” Ôn Thiên Hồng thành thật nói ngay cả chính mình cũng không biết là đang trả lời cái gì, ai bảo về tươi cười ở trước mắt của Cao Dương càng lúc càng say lòng người, hại tư duy của cô không được rõ ràng lắm.

“Vì sao sự yêu thích của em đối với Cao Khoát và đối với anh lại không giống nhau như vậy? Một cái chính là yêu thích đơn thuần mà thôi, một cái là thích đến muốn chiếm làm của mình, tưởng tượng đến nhường cho người khác thì tim sẽ rất đau, có đúng thế không?” Khuôn mặt anh dần tiến tới gần, tiếp tục mê hoặc cô, muốn cô phải nói ra đáp án mà anh muốn nghe.

Câu hỏi của Cao Dương chậm rãi lên men ở trong lòng Ôn Thiên Hồng, vì sao tình cảm của cô đối với hai anh em Cao gia lại không giống nhau như vậy, đối với Cao Khoát thật sự chỉ là anh trai mà thôi; nhưng đối với Cao Dương...

Nếu so với tình cảm thân thích thì còn cao hơn rất nhiều, cái loại tình cảm này thường làm cho cô vừa vui vẻ, vừa khó chịu, thậm chí đã thích đến mức không thể không có anh.

Ôn Thiên Hồng chậm rãi mở miệng, nói ra những lời trong trái tim mình, “Cho nên, em thật sự có thể chiếm anh làm của riêng có được không?”

Đáp án như vậy là đủ rồi!

Cao Dương lưu luyến hôn cô thật sâu, quả nhiên tâm huyết của mình không hề uổng phí. “Thiên Hồng, có muốn anh vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình em không?” Trong con ngươi ngăm đen bùng lên ánh lửa.

Hiểu được tình cảm của mình đối với anh từ lâu đã không hề đơn thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên đỏ hồng, đầu choáng váng mà gật gật, cô rất thích cảm giác khi Cao Dương hôn cô. Nếu như Cao Dương trở thành người của riêng cô thì cô muốn, cô đương nhiên muốn!

“Đinh” một tiếng, thang máy mở ra.

Giây tiếp theo, Cao Dương đã ôm eo Ưông Thiên Hồng mà bế lên.

“Chồng ơ?” Đột nhiên bị bế lên khiến ai đó có chút hoảng sợ. Ngẩng đầu lại thấy là một đôi mắt như muốn dọa người, con ngươi đen dường như là muốn nuốt cô vào bụng, Ưông Thiên Hồng đột nhiên không thể nén được nhịp tim đang đập ngày càng mạnh, gắt gao nín lấy phần áo trước ngực anh.

“Thiên Hồng, mở cửa ra.” Giọng nói của Cao Dương có chút khàn khàn, dường như là cuối cùng cũng không thể che giấu được tình cảm của mình nữa.

Một thứ cảm giác khẩn trương đến khó hiểu làm Ưông Thiên Hồng nhanh chóng lấy chìa khóa từ ví ra để mở cửa phòng.

Trong khoảnh khắc cửa vừa mở đó, môi cô lập tức bị anh điên cuồng hôn lấy.

Giờ khắc này, anh thật sự đã đợi rất lâu, kể từ phút này thể xác và cả trái tim Ưông Thiên Hồng đều thuộc về anh.

~ HẾT CHƯƠNG 6 ~

13. Chương 07 Phần 1

Chương 7

Vừa mơ màng tỉnh lại, Ưông Thiên Hồng đã nhìn thấy người đàn ông nằm ở bên cạnh, bất giác nở nụ cười hạnh phúc.

Chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy Cao Dương ngủ ở bên cạnh, loại cảm giác hạnh phúc này thật sự khó có thể diễn tả thành lời.

Cô càng lúc càng biết hưởng thụ và thưởng thức bức tranh mỹ nam cảnh đẹp ý vui này. Dù là trong lúc ngủ thì nét cười duyên dáng mà lười biếng trên mặt anh kia vẫn làm cho cô khi vừa nhìn thấy, tim sẽ không tự giác mà đập nhanh hơn. Cô theo bản năng dời tầm mắt, lại nhìn thấy khuôn ngực trần của anh, ôi xấu hổ muốn chết!

Nếu Cao Dương về sau có thể nhớ mặc quần áo trước lúc ngủ, không cần hại cô mỗi lần đôi mắt cũng không biết nên nhìn vào chỗ nào là tốt rồi ...

Bỗng dưng, nụ cười cứng đờ.

Toàn bộ ký ức về chuyện đêm qua ủa về trong đầu, cô biết vì sao ngực người đàn ông này lại để trần, đột nhiên một làn hơi nóng bốc lên đỉnh đầu, Ưông Thiên Hồng nhìn không được lấy chăn bông trùm kín đầu lại.

“Chào buổi sáng, bà xã.”

Động tác của cô bị hai cánh tay ngăn lại, tiếp theo trong nháy mắt cả người trần trụi đã nằm ở trên ngực của người đàn ông ấy.

Đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm như dán vào vẻ mặt đang đỏ bừng của người phụ nữ.

“Chào buổi sáng, ông xã.” Gương mặt Ưông Thiên Hồng thật đúng là đã đổ đến nỗi sắp nổ tung.

Cô cũng không phải thật sự ngây thơ không biết gì, cô biết sau khi kết hôn giữa cô với Cao Dương sẽ càng có nhiều tiếp xúc thân mật. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý hai người cùng nhau cởi sạch áo quần, nhưng khi việc đã xảy ra thì cô vẫn không thể không đỏ mặt, tim đập liên hồi khi đối mặt anh.

“Em có biết anh đã chờ giờ khắc này đã bao lâu rồi không?” Một tay mơn trớn tấm lưng cô, một tay đùa bỡn mấy sợi tóc của cô, anh thỏa mãn nói: “Cuối cùng em cũng tỉnh lại bên anh.”

Sẽ không giống trước kia, luôn muốn thừa dịp anh chưa tỉnh mà trốn đi, hại anh mỗi lần tỉnh lại muốn ôm mỹ nhân đều phải đề cao cảnh giác.

“Đương nhiên rồi! Em trên người không có mặc quần áo.” Cô rầu rĩ nói.

Ưông Thiên Hồng lúc này ngoan ngoãn nằm ở trong lòng ngực Cao Dương, không dám cử động, bởi vì chỉ cần vừa động, cô sẽ bị nhìn sạch bách!

Cao Dương nở nụ cười, anh không mang kính, ánh mắt có vẻ càng thêm sáng ngời, rực rỡ mê người, đặc biệt khiến tim người ta đập nhanh hơn. “Anh thật sự thích cảm giác có thể ôm em thế này đến chết mất.”

Nhẹ nhàng xoay người, ánh mắt anh có vẻ hơi nghiêm túc, “Thiên Hồng, đêm qua anh có làm em đau không?”

Thấy cô không nói gì, còn làm vẻ mặt kỳ lạ nhìn chằm chằm mép giường, Cao Dương từ trước đến nay luôn tự tin giờ không khỏi có chút dao động.

Nếu làm cho bà xã nhà mình không hài lòng, chẳng những tổn hại đến lòng tự trọng của đàn ông, mà cuộc sống hạnh phúc sau này cũng khó mà có được. “Sao vậy? Em không vui sao? Hay là có chỗ nào khó chịu? Mau nói cho anh biết đi.” Anh ra vẻ muốn kiểm tra cơ thể của cô.

“Ấy, Không phải!” Ưông Thiên Hồng sốt ruột đẩy tay anh ra, đỏ mặt nói: “Em không có khó chịu mà! Chỉ là em đang nghĩ, về sau... anh có thể nhẹ nhàng hơn một chút, từ từ cởi quần áo người ta một chút.”

Cô chỉ vào đồng quần áo rơi lả tả dưới đất, vài cái cúc áo rơi xung quanh đó, “Anh xem! Anh dùng sức như vậy, quần áo của em đều bị anh xé hỏng hết, em lại quên mang kim chỉ theo, căn bản là không thể sửa lại được! Nếu mỗi đêm phá hỏng một bộ thì em đây chắc sẽ không còn quần áo để mặc mất.”

Qua hơn nửa ngày, Cao Dương cuối cùng cũng không thể tiếp tục nhịn nữa, bật cười thật to.

Thật may, thì ra vợ yêu không hài lòng với tốc độ cởi quần áo của mình, việc này dễ thôi!

Nhìn gương mặt cô gái đang nghiêm túc nhìn anh cười thoải mái, anh cố ý nháy mắt nói: “Được rồi, về sau chúng ta sẽ từ từ cởi, từ từ sẽ đến, được chưa vợ?”

Chỉ là anh cũng không thể cam đoan, đến lúc đó người không nhịn được sẽ là ai, dù sao mấy cái nút áo somi bị xé đứt của anh đều chính là kiệt tác của cô.

Được người quen mời, Cao Dương dành ra một ngày đưa Ưông Thiên Hồng đến khu nhà gỗ du lịch của Steve làm khách.

“Thật vui vì có thể gặp cậu ở Hawaii, Cao Dương, chuyện khiến tôi càng vui hơn chính là biết cậu đã kết hôn, cô dâu còn đáng yêu, thú vị như vậy.” Đại hồ tử Steve cho dù râu ria kín cằm thì vẫn có thể nhìn thấy cái miệng ngoác rộng của cậu ta, đủ thấy cậu ta cười vui vẻ đến mức nào.

“Cám ơn lời khen của cậu.” Cao Dương đương nhiên hiểu được đối phương nói đáng yêu và thú vị là có ý gì.

“Chỉ e cô dâu nhỏ của cậu ở nơi này của tớ sẽ thấy chán, nếu biết trước thì mình cũng nên theo bà xã cố học Hán Ngữ thật chăm chỉ.”

Quả là tuyệt không có cách nào nói chuyện với bà xã của Cao Dương, cũng đều do mình lười!

“Đừng lo, tôi nghĩ cô ấy rất dễ dàng thích nơi này.” Ánh mắt tràn ngập cưng chiều hướng về hình dáng nhỏ bé bên cạnh đang ló đầu ra nhìn.

Anh hoàn toàn không nói sai, sự chú ý của Uông Thiên Hồng giờ phút này đã sớm từ chỗ nghe mớ tiếng Anh xí lơ xí là của bọn họ, chuyển sang căn nhà gỗ nhỏ được bài trí sinh động. Nơi này dùng rất nhiều vật trang trí nhỏ được khắc bằng gỗ, có những hình người bé xíu, động vật, búp bê, thiên sứ, còn có cả rau củ nhỏ... Thật là nhiều vật trang trí nhỏ vô cùng đáng yêu.

“Tất cả những đồ này đều là do vợ của Steve tự tay khắc đấy.” Cao Dương đứng sau giải thích.

“Toàn bộ chỗ này luôn hả anh?” Thật lợi hại.

“Ừ! Bà xã cậu ta là người Singapore, lúc trước khi lấy Steve, cô ấy cũng đã đạt được không ít danh hiệu nghệ nhân điêu khắc, còn được xem là một trong những nghệ nhân điêu khắc châu Á xuất sắc nhất. Sau này lấy Steve, cô ấy mở một cửa hàng bán tượng điêu khắc gỗ ở ngay trên đảo, chuyên bán cho khách du lịch, doanh thu cũng không nhỏ.”

Ánh mắt hiện lên sự khâm phục, quả là một người phụ nữ giỏi giang mà lại mạnh mẽ! “Vậy cô ấy đang ở đâu?”

Đến đây đã một lúc rồi mà vẫn chưa thấy cô ấy.

“Steve bảo là cô ấy đến công ty giao rượu bàn bạc giá rượu mới, em biết không, khi mở một quán bar thì yếu tố quan trọng nhất chính là rượu, nhưng chi phí cũng rất quan trọng. Cho nên phải đến công ty bán hàng inh bàn giá cả và nhiều thứ khác. Nhưng mà tính theo thời gian thì chắc cô ấy cũng sắp về rồi.”

Có tiếng chân người đến, cạnh cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói tiếng Anh rất dễ nghe.

“Hello, Steve, em về rồi này. Ủa? Khách đã đến rồi à!”

Thành thật mà nói, lúc Uông Thiên Hồng nhìn thấy Betty, trong lòng có một chút thất vọng. Cô cứ nghĩ là mình sẽ được gặp một người phụ nữ bề ngoài phải hơi mạnh mẽ một chút, không ngờ xuất hiện trước mắt lại là một cô gái nhỏ nhắn, thoạt nhìn chắc cũng không lớn hơn cô bao nhiêu.

Mặc dù vậy cũng không làm giảm đi sự nể phục và yêu mến của Uông Thiên Hồng dành cho cô.

“Chào Thiên Hồng, tôi tên là Betty, hoan nghênh đến nhà của chúng tôi.” Có nghe ông xã có nói qua nên Betty dùng tiếng Trung để nói chuyện với Uông Thiên Hồng.

“Xin chào, cô còn có thể nói được tiếng Trung nữa à!” Điều này làm cho Uông Thiên Hồng càng thêm thích cô ấy, bởi vì cô không cần lại phải nghe cái thứ tiếng xí lơ xí là không hiểu là gì ấy nữa.

“À tôi là người Singapore nên đều phải học cả tiếng Trung, tiếng Anh và tiếng Mã Lai, tuy rằng chỉ có tiếng Anh là nói lưu loát nhất, nhưng tiếng Trung của tôi cũng không tồi.”

Biết nhiều ngôn ngữ như vậy luôn á! Uông Thiên Hồng đối với Betty càng thêm sùng bái.

“Thiên Hồng, cô tối giúp tôi quyết định bữa tối nay phải ăn cái gì được không? Phòng khách sẽ để lại ấy tên đàn ông nói chuyện phiếm, hôm qua tôi đã chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn, cô tối chọn đi còn tôi sẽ nấu.”

Uông Thiên Hồng gật gật đầu, chỗ mà cô thích nhất không gì khác ngoài nhà bếp.

Betty mở tủ lạnh, lấy ra hết túi này đến hộp kia để chuẩn bị nấu đồ ăn cho bữa tối. “Hôm qua tôi chạy ra chợ, mua rất nhiều thịt cá tươi. Cô xem xem thích ăn cái gì, bò bít tết, gà nướng, tôm chiên, cá nướng hay sashimi gì cũng được...”

“Cô chuẩn bị quá nhiều nguyên liệu rồi đấy!” Uông Thiên Hồng mắt thấy nhiều không đếm xuể, không khỏi hoài nghi, bốn người, bốn cái dạ dày, làm sao mà ăn hết đây?

“Vậy chứ có thể thiếu đấy! Steve mà càng mời nhiều bạn đến, tôi phải chạy ít nhất ba, bốn cái chợ, trời chưa kịp sáng đã phải ra khỏi nhà ấy chứ.”

“Vì sao phải ra ngoài sớm như vậy?”

Betty ngồi xổm xuống, lấy ra hai cái bắp cải ở trong tủ, “Đi muộn quá sẽ không kịp trở về giúp Steve làm bữa sáng. Anh ấy mà đói bụng là sẽ ở nhà kêu gào ầm ĩ chết đi được! Cô biết không cái tiếng rống điên

cường như mỗ lợn của anh ấy nhiều lần làm cho người ta tưởng trong nhà xảy ra án mạng. Có một lần còn dọa hàng xóm phải chạy đi báo cảnh sát, thật là mất mặt quá trời!”

Ông Thiên Hồng lén nhìn đại hồ tử ở bên ngoài kia một chút. Ừm, dáng người cao lớn cứ như người khổng lồ kia nếu tức lên, chắc chắn sẽ làm cho người ta sợ hết hồn! “Vậy sao cô không bảo Steve đi mua đồ ăn với cô, như vậy cô sẽ không phải đi sớm như vậy.”

“Tại vì tôi không nỡ lôi anh ấy ra khỏi giường.” Betty đeo tạp dề lên, chuẩn bị rửa rau, “Cô không biết anh ấy buổi tối phải trông quán bar, thường thường buổi chiều bốn, năm giờ đã phải đi ra ngoài, đến rạng sáng mới có thể trở về. Tôi lo anh ấy cực khổ quá nên chỉ cần ở cửa hàng đỡ bận là buổi tối sẽ đến quán bar hỗ trợ. Như vậy anh ấy mới có thể dọn dẹp xong sớm một chút mà về nhà. Đỡ phải để anh ấy đi theo khách hàng trong quán ồn ào uống rượu, không cái đầu của tôi lại phải điên lên mất.”

Uống rượu cũng có thể phát điên sao? Ông Thiên Hồng không hiểu, cô chỉ biết là vừa phải đi chợ, vừa phải làm việc, buổi tối còn phải đến quán bar hỗ trợ, một người như thế không phải rất bận sao? “Nhưng mà cô không thấy mệt sao?”

“Không đâu!” Betty quay đầu lại mỉm cười với Ông Thiên Hồng, “Có thể vì người đàn ông mình yêu làm chút việc thì sao nói là vất vả được? Huống hồ có thể chia sẻ sự vất vả với anh ấy, có thể đến giúp anh ấy mới là chuyện khiến tôi vui nhất.”

Chia sẻ vất vả ư?

Ông Thiên Hồng nhìn hai tay mình trống trơn, cô hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng giúp Cao Dương chia sẻ vất vả, ngược lại từ trước đến nay toàn là Cao Dương giúp cô để ý chu toàn mọi việc.

Loại cảm giác thất bại này quá tệ, Ông Thiên Hồng đột nhiên muốn làm chút gì đó để khóa lấp cho cảm giác tồi tệ lúc này.

“Betty, có cần tôi giúp cô thái rau không?” Ít nhất cô ở phương diện thái rau này coi như tạm được.

“Thế thì còn gì bằng, nhưng mà nhà bếp này chỉ còn thừa duy nhất một cái tạp dề dùng được, ngặt nỗi nút của nó bị mất nên dây đeo bị đứt không dùng được...”

Ông Thiên Hồng suy nghĩ một lúc “Không sao, Betty, cô có kim chỉ không?”

“Có thì có, chẳng qua...” Betty do dự nói: “Nói thực ra, tôi không thường sử dụng kim chỉ, cho nên rất khó sửa cho tốt.”

“Không sao, việc này cứ giao cho tôi.” Không đến ba phút, Ông Thiên Hồng đã cầm một cái tạp dề đã được sửa dây đeo, mặc lên người. Nhìn cứ y như là lúc mới được mua về, làm Betty bội phục không thôi.

“Cô còn có thể may vá nữa sao! Thật là lợi hại nha!” Betty thật lòng khen ngợi, có trời mới biết thứ cô ấy vụng nhất chính là may vá, chỉ khâu một cái nút áo thôi mà có thể khiến chỉ khâu tắc lại thành một đống.

“Tôi mà lợi hại sao?” Ông Thiên Hồng thì ào ào nói, lại nhìn mấy người đàn ông đang tán gẫu chuyện phiếm vô cùng vui vẻ phía bên ngoài, cười khổ một chút.

Làm gì có! May vá thì là cái đỉnh gì, nếu so với việc Betty giúp ông xã chia sẻ vất vả thì cô một chút cũng không có gì lợi hại.

Lúc hai cô gái cùng nhau dọn bữa tối, hương vị hấp dẫn từ đủ loại món ngon châu Á bắt đầu lan tỏa khắp phòng.

“Wow! Betty, tay nghề của em từ khi nào đã cao như vậy?” Steve không nhịn được kinh hô.

“Mấy thứ này không phải là em làm, em nhiều nhất cũng chỉ là phụ một tay thôi, đồ ăn đều là một mình Thiên Hồng làm hết đấy.” Cô cũng rất ngạc nhiên, nhìn Ông Thiên Hồng nhu mì như vậy mà lại có thể có tay nghề cao đến thế.

Cô chỉ vừa mới rửa mấy thứ nguyên liệu, thì bên kia đã thái đồ xong; cô bên này mới bắt đầu thái rau, bên kia đã bắt đầu nấu súp; đó là còn chưa nói lúc cô vừa phục hồi tinh thần thì con gà đã được làm sạch, rắc lên chút gia vị, chuẩn bị cho vào lò nướng.

“Wow! Cao Dương, anh thật sự là quá may mắn, lấy được một cô vợ nấu ăn giỏi như vậy. Honey, em chắc là phải còn phải học hỏi người ta nhiều đó, để còn nấu cho anh những bữa thật là ngon nữa chứ.”

“Không cần anh nói, em cũng muốn học nha!” Betty quay lại dùng tiếng Trung nói với Ông Thiên Hồng: “Thiên Hồng, chút nữa có thể phiền cô viết cho tôi công thức nấu mấy món này được không? Lúc này ở nhà bếp tôi vốn định nói cô thao tác chậm một chút, để tôi vừa nhìn vừa nhớ. Nhưng mà có thể cô bận quá nên không có nghe được tôi nói cô chậm lại một chút.”

Đã mấy lần Betty muốn gọi Ông Thiên Hồng lại thỉnh giáo cô pha nước chấm như thế nào, nhưng mà Ông Thiên Hồng đều không có đáp lại cô một lần, chỉ tự mình nấu nướng rất nhanh.

14. Chương 07 Phần 2

“Thực xin lỗi, cô có nói chuyện với tôi à?” Ông Thiên Hồng vẻ mặt bối rối, biết căn bệnh cổ hầu của cô là ở trong nhà bếp người ta lại bất lịch sự như vậy, căn bản là không để mắt đến chủ nhân của nó, “Thực xin lỗi, tôi không có nghe thấy cô nói chuyện với tôi...”

“Thật sự xin lỗi nha, Betty, Thiên Hồng một khi đã động vào việc gì là sẽ không chú ý đến những người xung quanh đâu.” Cao Dương thay cô đang chân tay luống cuống thì nói tiếp.

“Không sao đâu, kỳ thật tôi rất thích cái cách cô ấy chăm chú làm ấy chứ!” Đem bộ dạng bối rối của Ông Thiên Hồng đặt ở đáy lòng, Betty giơ ngón tay cái lên, một chút đáng về để bụng hay mắt hững cũng không có.

“Honey, mọi người đang nói cái gì vậy?” Steve nghe mà không hiểu gì hết.

“Bọn em đang nói là nhanh ăn cơm đi!” Betty nhét một cái đùi gà vào trong bát của anh ta, bảo anh ta phải ăn nhanh lên.

“Tôi nghe nói cô có mở một cửa hàng tượng điêu khắc gỗ ở một chỗ khác trên đảo, khi nào rảnh chúng tôi có thể ghé qua tham quan không? Thiên Hồng rất thích tác phẩm của cô.” Cao Dương đem một cái đùi gà khác cho bà xã của mình, còn giúp cô mức canh.

“Đương nhiên là có thể rồi! Nếu Thiên Hồng thật sự thích, có thể chọn mấy cái mang về cũng được.” Betty tiếp tục trả lời bằng tiếng Trung.

“Vừa nãy Steve có nhắc tới, có vị David tiên sinh nào đó muốn mời cô về Singapore mở triển lãm cá nhân. Khi về nếu có cơ hội thì không ngại đến Đài Loan một chuyến, chúng tôi sẽ chiêu đãi cô.”

“Chắc chắn sẽ đến Đài Loan một chuyến, nhưng không phải là do mở triển lãm cá nhân.” Cô lấy khăn tay lau khóe miệng cho ông xã, thật là lớn vậy rồi mà ăn cái gì cũng bôi đầy miệng, “Nếu trở về mở triển lãm cá nhân, chắc chắn một điều là phải nửa tháng không thể trốn đi đâu được. Nhưng mà anh nhìn bộ dáng của Steve xem, tôi làm sao có thể vứt anh ấy lại mà trở về Singapore trong thời gian lâu như vậy? Lúc trước quyết định lấy anh ấy, đi theo anh ấy đến Hawaii, tôi cũng đã quyết định phải từ bỏ rất nhiều việc.”

“Tôi nghĩ, Steve thật là rất may mắn.” Cao Dương chân thành khen ngợi.

Có một cô gái vì cậu ta hi sinh nhiều như vậy, nhất định là do phúc đức tổ tiên cậu ta để lại.

“Cái gì, cái gì? Mọi người lại đang nói gì tôi đây?” Steve bởi vì vẫn nghe thấy tên mình, cho nên cảm thấy đặc biệt hứng thú.

Cao Dương dùng tiếng Anh thuật lại một lần nữa.

“Tất nhiên, có thể lấy được người vợ giỏi giang như vậy, tôi thấy mình chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới.” Steve kiêu ngạo nói.

Cho dù không hiểu tiếng Anh, Ôn Thiên Hồng lại có thể từ biểu cảm trên mặt anh ta mà biết được, anh ta yêu Betty nhiều đến thế nào. Bởi vì Betty là cô gái vừa giỏi giang lại còn biết dịu dàng săn sóc như vậy.

Trái ngược với mình, Ôn Thiên Hồng nuốt một miếng thịt gà mà cảm thấy đắng ngắt - cô có chỗ nào đáng giá mà sao Cao Dương lại tốt với cô như vậy, cưng chiều như vậy?

Ăn xong một bữa cơm, sau đó lại nhìn thấy bà xã người ta hiền lành giỏi giang biết bao nhiêu, liệu Cao Dương có bắt đầu cảm thấy việc lấy mình kỳ thật cũng không phải là quyết định sáng suốt không nhỉ?

“Thiên Hồng, Thiên Hồng.”

“Dạ?” Cô mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng nói dịu dàng ấy.

“Cái này chỉ còn xương thôi, không có thịt, đừng gặm nữa.” Cao Dương cầm cái đùi gà đổi lấy cái đã bị cô gặm tới nỗi còn trơ xương.

Em có phải cún con đâu mà gặm xương chứ!

“Trời ơi! Thiên Hồng, cô đáng yêu quá đi, ngay cả gặm đùi gà cũng có thể chuyên tâm như vậy.” Betty ở một bên cười thâm.

Ôn Thiên Hồng lại mắc cỡ đỏ mặt, vùi đầu vào ăn mấy con tôm, không dám ngẩng đầu.

Cô là đang giải quyết sự hoang mang trong lòng sao? Đương nhiên không phải, chẳng qua là phải làm cái gì đó mới chuyển hướng chú ý của cô.

Lịch trình hôm nay là phải đi xem bầy cá đá san hô dưới đáy biển, như vậy là phải mặc đồ lặn để lặn xuống biển xem cá đúng không?

Sai!

Sợ bà xã gặp nguy hiểm nên Cao Dương quyết định thay đổi thành đi tàu ngầm, lặn xuống vùng nước khoảng một trăm thước dưới đáy biển, để cho cô tham quan những cảnh đẹp, kỳ quan dưới đáy biển.

“Chúng ta không phải là tự mình lặn xuống nước xem cá à?” Ôn Thiên Hồng trước giờ không từng được đi tàu ngầm nên vô cùng phấn khởi, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút mất mát.

“Em muốn lặn tự do thì ngày mai chúng ta có thể đi.”

Không phải là không thấy được sự hi vọng của cô, thế cho nên nếu cô thật sự muốn đi thì anh đương nhiên sẽ đồng ý, vì vậy Cao Dương đã lên kế hoạch dẫn vợ yêu đến một hòn đảo đáng yêu. Ở đó có một cái hồ nhỏ, đối với cô mà nói thì khá an toàn.

“Thật à?”

“Trước khi đi, anh không phải đã đồng ý là dù em muốn nhìn cái gì, chơi cái gì, chỉ cần an toàn là anh nhất định sẽ dẫn em đi còn gì.”

Cao Dương đối với cô vĩnh viễn đều tốt như vậy, cô có phải cũng nên làm cái gì đó để biểu đạt sự biết ơn của cô hay không?

Xúc động trào dâng, Ôn Thiên Hồng vui vẻ tự động tiến lên hôn Cao Dương, sau đó đỏ mặt vội vàng chạy đi.

Sự chủ động của cô làm cho trong lòng Cao Dương vô cùng vui sướng. Chỉ một sự báo đáp bé nhỏ ấy tựa hồ thỏa mãn khao khát bấy lâu nay của anh. Một cánh tay anh vươn ra, kéo cô gái vừa mới chuẩn bị lại, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra kia trực tiếp đòi phần thưởng mà anh muốn.

Xung quanh truyền đến một loạt tiếng huýt sáo - nơi này là địa điểm lý tưởng cho tuần trăng mật, thấy cô dâu mới hôn nồng nhiệt, lại còn có nhiều người hỗ trợ chúc mừng, đôi tình nhân mà không hôn nhau mới là lạ!

Lặn xuống đáy biển, đập vào tầm mắt chỉ toàn là san hô đẹp không sao tả xiết, thậm chí còn có thể nhìn thấy xác tàu đắm dưới đáy biển, nghe Cao Dương ở một bên phiên dịch giải thích, Ôn Thiên Hồng còn không ngừng phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Chạng vạng, hai người lên thuyền tình yêu đến Hawaii, ở trên thuyền thưởng thức bữa tối với nhiều món ăn ngon. Sau bữa cơm, Cao Dương giúp cô gọi một ly rượu cốc tai Hawaii.

“Cạn ly!” Cô kêu to.

Có chút ngọt, có chút chua, làm cho người ta nhin không được muốn một ngụm rồi lại một ngụm.

“Em uống chậm một chút, cái này dù sao cũng là rượu, cẩn thận kéo say.” Anh nhắc nhở, đáng tiếc Cao Dương đã quên chú ý, đối với Ông Thiên Hồng lần đầu nhấp nháp rượu thì loại rượu ngọt này là một loại đồ uống cực kỳ hấp dẫn.

Cô uống cực nhanh, quả nhiên tác dụng chậm về sau cũng mạnh!

Có lẽ do say, Ông Thiên Hồng bỏ sự e lệ và nhất gan trước kia xuống, vui vẻ hòa theo giai điệu của dàn nhạc, cô chủ động kéo Cao Dương cùng khiêu vũ, đứng lên đi theo đám người đang nhảy múa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười thích thú của cô.

Cô thật sự chơi rất vui, nhưng phần vui vẻ này tất cả đều là bởi vì có Cao Dương bầu bạn và cưng chiều cô, mùi vị ngọt ngào hạnh phúc này thật sự là không thể nói thành lời.

“Được rồi, được rồi, đừng đùa nữa, lại đây nghỉ ngơi một chút.” Cao Dương đem bà xã đang cười thoải mái lên boong tàu ngắm cảnh, gió mát chậm chậm thổi qua khuôn mặt, âm nhạc lúc này chuyển sang giai điệu lãng mạn, kết hợp với ánh đèn lấp lánh của các tòa nhà bên bờ biển, tựa như đang ở giữa mộng ảo.

Đầu óc dần tỉnh táo, nhưng Ông Thiên Hồng lại cảm thấy Cao Dương ở trước mắt trở nên càng lúc càng đẹp. Kim lòng không được, bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên khuôn mặt nhìn rất đẹp, tháo mắt kính của anh xuống, thuận tay vứt đi, tiếp theo kề sát mặt lên. “Ông xã, tại sao diện mạo của anh càng nhìn càng đẹp vậy chứ?”

Cao Dương có chút dở khóc dở cười, cô gái này tám phần vẫn còn say.

“Lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh là người anh cả thân thương nhất, nụ cười hé nở vừa làm mê người vừa làm cho người ta an tâm, em lúc ấy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười của anh mỗi ngày là em cũng đã rất vui.”

“Đã nhiều năm như vậy, nụ cười của anh vẫn chưa từng thay đổi, chỉ là em lại thay đổi, em cũng đã quên từ khi nào thì nhìn thấy anh, chỗ này của em lại bắt đầu không yên.” cô chỉ chỉ vào bên ngực trái, nơi trái tim của cô, “Sau đó mỗi ngày nhìn thấy anh, đều cảm thấy anh càng lúc càng đẹp, em càng lúc càng không nỡ dời mắt, em trở nên rất thích cùng anh ở cùng một chỗ, không biết lúc ấy Lam Lam yêu Cao nhị ca chưa nhỉ?” Cô nở nụ cười ngây ngốc.

Đây là lời tỏ tình của cô ấy ư?

Mặc kệ cô ấy say thật hay giả, Cao Dương đều khó có thể nén được ngọn lửa tình thiêu cháy điên cuồng trong ngực, có vẻ như điệu bộ muốn hôn của bà xã kia rất dễ dàng khơi lên khao khát trong anh.

Đáng tiếc, căn cứ theo sự phát triển của tình yêu trên mấy bộ phim truyền hình, kết cảnh bao giờ cũng là có bất ngờ tìm đến đôi tình nhân.

“Xoảng” một tiếng, một đầu khác của boong tàu truyền đến tiếng chén đĩa vỡ vụn.

Hai người đồng thời nhìn về phía trước, hóa ra là một cô phục vụ lúc chạy đi dọn bàn, không cẩn thận làm rơi đĩa cạnh chân của khách. Chỉ thấy cô phục vụ bối rối cúi người gom các mảnh vỡ.

“Xin lỗi, tiên sinh, trên tay tôi có nhiều chén đĩa quá, nhất thời không giữ được thăng bằng, không kịp tránh đã va vào ngài.”

“Các người ở đây phục vụ cái kiểu gì vậy, đụng vào người còn làm dơ quần của tôi, cô phải đền cái quần của ta như thế nào đây!” Về mặt say khướt của người đàn ông da trắng vừa thấy phục vụ là người da đen, thái độ lại trở nên hung hăng càn quấy, “Hừ! Tại sao du thuyền danh tiếng như vậy lại có thể thuê loại người da đen thấp kém thế này, khó trách sao mà lộn xộn, tôi nhất định phải khiếu nại cô!”

Cô phục vụ lại càng bối rối, không ngừng cúi người xin lỗi, thậm chí quỳ trên mặt đất chà lau ống quần anh ta.

“Cái quần này của tôi ít nhất cũng phải hơn một ngàn đô, cô nghĩ chỉ cần lau lau là sẽ hết chuyện sao?” Gã đàn ông mắt nhú lại, bị cái mông phụ nữ ngồi xổm phía trước hấp dẫn, “Không ngờ người cô nhìn gầy gầy, mà có da có thịt quá ha...”

“Tiên sinh!” Mông bị người ta sờ soạng khiến vẻ mặt cô phục vụ tràn đầy sợ hãi và hoang mang.

“Kêu la cái gì? Quần của tôi đều bị cô làm bẩn, mới sờ cô một chút làm gì mà kêu loạn lên hả?” Hắn làm ra vẻ muốn bắt cô gái lại để sờ thêm mấy cái nữa.

Cảnh tượng ỷ thế ức hiếp người khác này đều bị Uông Thiên Hồng và Cao Dương nhìn thấy, cô tuy rằng nghe không hiểu, nhưng chỉ cần nhìn như vậy là cũng đủ rồi.

“Cô phục vụ ấy cũng không cố ý làm bẩn quần của hắn, hắn vì cái gì phải tức giận như vậy? Còn sờ soạng người ta...” Uông Thiên Hồng nhìn xem tứ phía, thấy mọi người đều thờ ơ thì không khỏi kinh ngạc, “Hơn nữa tại sao lại không có ai chịu ra mặt giúp đỡ chứ?”

Đối với loại chuyện ngoài ý muốn này, rất nhiều người chỉ biết ôm khư khư cái suy nghĩ không muốn chuốc lấy rắc rối, nhất là khi đối phương hình như là có chút men trong người, không ngờ kẻ gây chuyện kia lại quá ồn ào làm cho hai người phải đi vào trong khoang thuyền.

“Mọi người đều tới đây để nghỉ ngơi, hơn nữa nơi này cũng không phải quốc gia của mình, đối phương lại là nhân viên da đen, cho nên đại bộ phận mọi người đều nghĩ là thêm một chuyện chi bằng ít đi một chuyện.” Cao Dương giải thích.

Không thể nói rõ là do mọi người không có lòng cảm thông. Bình thường loại chuyện khách say rượu quấy rầy nhân viên phục vụ ở trên thuyền cũng không phải ít, chờ hành khách xuống thuyền rồi mới giải quyết, không cần phải so đo tranh chấp. Nhỡ xảy ra chuyện gì, chính mình cũng sẽ gặp phiền toái.

“Nhưng mà...” Uông Thiên Hồng nắm chặt tay lại, cô thấy cô gái phục vụ bởi vì bàn tay của con heo dè xồm kia mà sắp phát khóc.

Cao Dương thở dài, anh biết nên làm như thế nào. “Thiên Hồng, em đứng đây chờ anh một chút.” Anh đi về phía mấy người vừa mới rời đi kia liếc nhìn hai nam nữ nhân vật trước mặt, vỗ vỗ bả vai người đàn ông.

“Làm gì vậy?”

Đối mặt với đối phương trả lời không một chút lịch sự, Cao Dương trước tiên thường nén giận nở nụ cười vô hại “Tiên sinh, ngài không phát hiện cô phục vụ này hoàn toàn không muốn bị ngài túm lấy như vậy sao? Ngài ép cô ấy như thế hình như có chút làm người khác khó xử đấy!”

Người da trắng đó vẻ mặt rất xấu xa, tức tối buông cô phục vụ đang không ngừng giãy giụa ra, nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông trước mắt.

“Tất cả mọi người đều đến đây để vui chơi, cậu vì sao lại muốn tới phá hỏng sự hứng thú của tôi?” Thực mất hứng!

Cao Dương chỉ cười không nói, rút một tấm danh thiếp từ trong bóp da ra. Anh dùng bút ký tên viết lên mặt sau mấy cái tên và mấy dãy số, sau đó chuyển cho cô phục vụ vẻ mặt còn đang e ngại kia. “Tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi, tuy rằng tôi không có làm việc ở đây, nhưng tôi có quen hai, ba vị luật sư đang làm việc tại đây. Nếu vị khách này vẫn tiếp tục làm phiền cô, cô có thể kiện ông ta tội quấy rối!”

“Nếu không biết nên làm như thế nào, cô hãy gọi đến số điện thoại ở mặt sau danh thiếp tìm mấy vị luật sư này. Cô cứ đưa danh thiếp của tôi cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ hết sức giúp cô giành công bằng; nếu cần nhân chứng, cứ nói bọn họ liên lạc với tôi, nếu cần thiết, tôi và vợ tôi đều sẽ vui lòng làm chứng cho cô.”

“Tiên sinh, cảm ơn ngài.” Cho đến lúc này, cô phục vụ mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, vẻ sợ hãi trên mặt cuối cùng cũng tan đi.

Ngược lại sắc mặt của người đàn ông da trắng càng lúc càng khó coi, hần hừ một tiếng thật mạnh, “Được, cho là cậu lợi hại, nhưng mà tôi vẫn phải khiếu nại vì cái quần của tôi.” Nói xong, cũng không quay đầu lại mà lủi đi thật nhanh, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.

“Cô yên tâm, tôi cho rằng vị kia tiên sinh cũng sẽ không thật sự đi kiện cô đâu, cho nên việc làm của cô vẫn có thể giữ được. Cô không cần quá lo lắng, cứ tiếp tục đi làm công việc của cô đi!”

Bởi vì tên kia một khi đã nói ra, chuyện về sau sẽ rất khó xem. Chỉ riêng vấn đề mặt mũi, anh tin cái tên kia sẽ không xuất hiện làm khó dễ.

“Tiên sinh, tôi thật sự rất biết ơn ngài.” Cô phục vụ luôn miệng nói cảm ơn, lúc này mới rời đi.

Cao Dương trở lại đầu boong tàu, đem cách mình xử lý từ đầu đến cuối giải thích cho Uông Thiên Hồng nghe.

Cô ngoại trừ sùng bái ông xã mình ở bên ngoài thật là lợi hại trong lòng còn có một chút nghi hoặc. “Ông xã, không phải anh nói là ít chuốc lấy phiền phức vẫn tốt hơn mà, vì sao lại đi giúp cái cô phục vụ kia?”

“Đây không phải là ý em muốn sao?”

Tất cả đều là vì muốn làm cho cô vui.

Lòng rung động, trong ngực không ngừng trào dâng cảm giác tên là cảm động, Uông Thiên Hồng giờ này khắc này cuối cùng cũng có thể hiểu được rồi.

“Chồng à, cảm ơn anh đã đối xử tốt với em như vậy!”

Cô hiểu được, người đàn ông trước mắt này chỉ cần có thể làm cho cô vui hoặc là chuyện mà cô ao ước thì anh sẽ luôn sẵn lòng làm bất cứ điều gì.

Tuy nhiên ngoại trừ cảm động ra, cô cũng không nén được bắt đầu suy tư, cô lấy được một người chồng lúc nào cũng luôn lo nghĩ ình như vậy, thì cô phải làm thế nào mới có thể trở thành một người vợ tốt thật sự xứng đôi với anh ấy đây?

~ HẾT CHƯƠNG 7 ~

15. Chương 08 Phần 1

Chương 8

“Ồ? Chồng à, kính của anh đâu?” Cô cuối cùng cũng phát hiện ở trên mặt chồng mình thiếu đi cái gì.

“Chắc là tối hôm qua bị rơi ở bên ngoài rồi.” Tối hôm qua lúc cô chơi trên thuyền không biết đã ném đi đâu.

“Tối hôm qua đang chơi thì bị rơi mất? Vậy là không có kính, anh vẫn có thể nhìn rõ được ạ?”

Cao Dương trong lòng âm thầm kêu một tiếng hồng rồi, anh khụ khụ, chớp chớp mắt nói: “Anh có mang kính áp tròng dự bị, em quên hôm nay chúng ta muốn đi lặn tự do sao, anh đeo kính thì làm sao mà lặn được?”

Cô tin thật, không tiếp tục hỏi thêm nữa, Cao Dương thở phào nhẹ nhõm. Thiếu chút nữa là lộ tẩy, anh thật không biết nên giải thích như thế nào, cận thị thật ra chỉ là một cái cố, còn đeo kính là vì anh không muốn người ta qua đôi mắt có thể phát hiện ra suy tính của anh.

Đi lặn tự do, tham quan Trân Châu Cảng, dạo hết đàn Hương Sơn, sau đó mua vài thứ đồ lưu niệm, hành trình tuần trăng mật mười ngày nói dài cũng không dài lắm đã đến những ngày cuối cùng.

Một tối trước khi trở về, vợ chồng Steve mời hai người ăn một chút đồ nướng Hawaii vô cùng phong phú. Vào lúc đang chờ điểm tâm ngọt thì Betty đem túi giấy cầm theo bên người dúi vào tay Uông Thiên Hồng.

“Đây là...”

Lúc lấy món quà thần bí ở trong túi giấy ra, mắt Ưông Thiên Hồng mở to, kêu lên: “Ôi đáng yêu quá!”

Đó là một đôi thiên sứ nhỏ vô cùng đáng yêu, to gần bằng bàn tay, lại tương đối nhẹ, ngũ quan đẹp đẽ, tinh tế làm cho người ta yêu thích không buông tay.

“Tôi nhớ Cao tiên sinh có nói cô rất thích tượng điêu khắc gỗ của tôi, cho nên tôi đặc biệt khắc một đôi thiên sứ, để chúng nó ở Đài Loan bảo hộ hai vợ chồng cô.”

“Đây là cô đặc biệt khắc cho tôi?”, Ưông Thiên Hồng thấy rất cảm động, “Nhưng mà tôi lại không có gì đồ vật gì có thể tặng cho cô...”

“Mọi người không phải ai cũng đều cần người khác báo đáp cả đâu, Thiên Hồng.” Betty nở nụ cười, “Tặng đồ cho cô chỉ là thể hiện tôi rất thích cô, tôi rất vui có thể quen được một người bạn như cô, chỉ cần cô thích món quà của tôi, như vậy là đủ rồi.”

Nhưng hiển nhiên Ưông Thiên Hồng rất cố chấp, cái đầu của cô suy nghĩ vòng vo một lúc, có rồi! “Có thể viết địa chỉ của cô cho tôi không?”

“Đương nhiên có thể.” Thuận tay xé ra một mẫu giấy, Betty lập tức viết lên đó.

Ưông Thiên Hồng thật cẩn thận nhận lấy, “Sau khi trở về tôi sẽ lập tức làm một cái túi xách, sau đó gửi cho cô, nhưng mà nó chỉ là một cái túi vải bình thường thôi, hi vọng cô không chê.”

“Cô còn có thể tự làm túi xách nữa sao?” Betty kinh ngạc kêu lên, “Thiên Hồng, cô thật sự rất là lợi hại! Cao tiên sinh lấy được cô, thật đúng là lấy được báu vật biết làm việc nhà rồi, tôi thật sự rất hâm mộ cô nha!”

“Tôi mới phải hâm mộ cô ấy chứ!” Cười một cái, ánh mắt Ưông Thiên Hồng chợt trở nên buồn bã, “Tôi đâu có giống như cô, ngoại trừ một chút việc nhà những chuyện khác tôi đều không hề biết, năng lực học tập của tôi lại rất chậm, rất nhiều thứ đều là tôi phải cố gắng nhớ thật nhiều năm mới có thể để vào trong đầu được; cô mới là một người vợ giỏi giang thực sự, còn có thể giúp Steve lúc bận rộn, khó trách anh ấy lại yêu cô nhiều như vậy.”

“Ý cô muốn nói Cao tiên sinh không yêu cô sao?” Cô hồ nghi liếc qua một cái, Cao Dương không giống một người đàn ông xấu nha!

“Đương nhiên không phải.” Bởi vì anh rất yêu cô, mới có thể làm cho cô cảm thấy áy náy như vậy, nhìn chung cô cảm thấy anh lúc nào cũng luôn luôn cố gắng, mà cô lại chưa từng giúp anh làm được việc gì, “Trước kia tôi không hiểu, hóa ra anh ấy ở trong lòng tôi lại quan trọng đến như vậy, muốn làm chút gì đó cho anh ấy, nhưng chẳng biết phải làm gì, còn luôn cần anh ấy đến giúp tôi, anh ấy thật sự sẽ muốn một người vợ như vậy ở bên mình sao?”

Cô vừa cảm thấy hoang mang lại lo lắng, thực sự có thể sẽ có một ngày Cao Dương cảm thấy hối hận về cuộc hôn nhân này của hai người hay không?

“Vấn đề này, cô có thể tự hỏi Cao tiên sinh mà!”

Hỏi Cao Dương?

“Anh ấy là chồng cô, cô có nghi ngờ lại không hỏi anh ấy, ai ở trong tình huống này đều nghĩ mình thật vô dụng, có đúng không?” Betty trăm phần trăm tin tưởng Cao Dương tuyệt đối sẽ cho Ưông Thiên Hồng một đáp án vừa lòng.

Đúng rồi! Ưông Thiên Hồng nhìn chồng mình đang cùng Steve mồm to uống bia, anh ấy luôn nói, có vấn đề gì phải lập tức hỏi anh không cần phải giấu ở trong lòng.

Nhưng mà cô phải trực tiếp hỏi anh: “Chồng ơi, vì sao anh lại muốn kết hôn với một cô gái vô dụng như em”, hoặc là: “Mình à, anh có hối hận vì đã cưới em không?”, nếu mấy vấn đề này thực sự làm cho Cao Dương bắt đầu phân vân mình có phải nên hối hận hay không thì cô biết làm sao?

Cho nên, cô thật sự là không thể mở miệng ra hỏi được!

“Thiên Hồng, cô có tin chồng mình không?”

“Tin chứ!” Cô không chút nghi ngại nói thẳng. Cô từ nhỏ đến giờ vẫn đều rất tin tưởng Cao Dương.

Betty nhìn nhìn cô, cười lắc đầu, “Cô không có toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy, bằng không cô sẽ không sẽ có cảm giác hoang mang này.”

Uông Thiên Hồng nhăn mặt nhíu mày, cô nghe mà không có hiểu!

Nhưng cô vừa muốn hỏi lại, Betty đã bị Steve giành lại, lôi đi theo anh ta.

“Xin lỗi, hai người hàn huyên lâu như vậy, tôi có thể đưa bà xã đi được chưa? Cụng ly, bà xã chúng ta đi thôi!”

“Steve, em còn chưa nói chuyện xong mà! Nay, anh uống nhiều quá lại phát điên rồi phải không?”

Con hồ ly Steve ôm bà xã ở bờ cát bên kia vừa chạy vừa quay vài vòng, dọa Betty liên tiếp thét chói tai.

Uông Thiên Hồng nghĩ thầm, cô rút cuộc cũng hiểu được ý Betty nói nổi điên là cái gì rồi - say khướt!

Cho dù luyến tiếc, hai người vẫn phải đáp máy bay về nhà.

Hành trình từ sân bay về đến nhà quả thực rất mệt mỏi khiến Uông Thiên Hồng mới định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đã không chú ý ngủ luôn ở trên xe.

“Thiên Hồng, về đến nhà rồi em.”

Bị đánh thức, Uông Thiên Hồng dụi dụi mắt, cảnh tượng phố phường quen thuộc dần hiện ra trước mắt.

“Thiên Hồng, ngoan, em lên lầu mở cửa, sau đó về phòng ngủ trước đi nhé, anh đi đậu xe rồi lát nữa sẽ lên, em không cần phải chờ anh đâu.”

Bên tai có người dùng tiếng nói dịu dàng dỗ dành cô.

“Vâng!” Ngoan ngoãn xuống xe, Uông Thiên Hồng rất nghe lời dùng chìa khóa mở cửa đi vào nhà.

Mãi đến khi thấy bóng dáng của cô đã an toàn đi vào nhà, Cao Dương mới lái xe đến gara bên trái. Tiếp đó xách hết bao lớn này đến bao nhỏ nọ, khóa xe, rồi trở về nhà.

Vừa bước qua cửa hàng tạp hóa trước khu chung cư, bỗng một giọng nói lạnh lùng truyền đến - “Cao tiên sinh, vừa đi hưởng tuần trăng mật về à?”

Con người đen hướng về phía lề đường bên hông chăm chú nhìn, ở góc cửa hàng tạp hóa có mắc một ngọn đèn vàng tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ, ngoài ra còn có kê một cái ghế dựa cũ đã gần gãy, nằm trên ghế chính là ông chủ tiệm tạp hóa.

“Ông chủ, tối như vậy vì sao không bật đèn sáng hơn một chút?” Mới đầu nhìn qua rất khó thấy được có người đang nằm ở nơi đó.

“Bóng đèn có chút vấn đề, chờ nó hư đến mức không sáng nổi, tôi sẽ lại đi kiểm một cái khác về là được ấy mà.”

Lão Cửu Tân là ông chủ của cửa hàng tạp hóa nhỏ gia truyền đã ba đời này, bình sinh lão ta rất thích nhặt những đồ vật quái lạ mà người khác đã vất đi về bán ở cửa hàng, gọi hoa mỹ là tái sử dụng tài nguyên, nói trắng ra là một quái nhân chuyên nhặt đồng nát.

Cao Dương đẩy cửa ra, mới bước vào một bước, phía sau lại có thanh âm truyền đến.

“Cao tiên sinh.”

Lại gì nữa đây? Cao Dương không kiên nhẫn quay đầu lại.

“Không ngại tán gẫu vài câu chứ?” Nhìn ông ta đồ uống đều đã chuẩn bị tốt, chính là muốn xây dựng quan hệ với người đàn ông trước mắt.

“Tôi thấy hiện tại cũng đã mười giờ rồi, tôi vừa mới bay hơn nửa vòng trái đất về, trong người không được khỏe cho lắm.”

Đáng tiếc lại có người không thấy như vậy. “Đừng không nể mặt mũi người khác như vậy chứ! Đều là hàng xóm với nhau, nói thế không phải xa lạ quá sao, này, này, cậu đừng đi mà! Tôi còn chưa có tâm sự với cậu về kế hoạch nuôi dưỡng cá con của cậu cơ mà, sao cậu lại vội đi như vậy chứ?”

Người vừa bước vào nhà một chút, Cao Dương đột nhiên nổi lên một sự đề phòng đối với người ở đằng sau, anh xoay người, nheo mắt, một lần nữa đánh giá người hàng xóm kỳ lạ chưa bao giờ gặp qua này. “Ông vừa mới nói tới kế hoạch gì?”

“Cao tiên sinh cũng có hứng thú với chuyện này đúng không?” Vậy lão sẽ không vòng vo nữa, trực tiếp đi vào vấn đề chính, “Chính là kế hoạch nuôi dưỡng mà Cao tiên sinh một tay thiết kế ấy - đem cá nhỏ nuôi bên người, làm cô ấy quen thuộc đến mức không thể không có cậu, lại lợi dụng người thân của cá nhỏ làm lá chắn, loại trừ đám tình địch có thể xuất hiện xung quanh. Tiếp đó tìm một người thể thân, đánh lạc hướng sự chú ý của người thân kia, sẽ không ai có thể nghi ngờ kế hoạch của cậu. Chờ sau khi cá nhỏ lớn lên, lại dùng kế làm cho người thân của cá nhỏ phải rời đi, cô lập cá nhỏ, để có thể dễ như trở bàn tay đem cá nhỏ chà đạp hết lần này đến lần khác... Khụ khụ, thật xin lỗi đã nói lạc đề, tôi bảo này, Cao tiên sinh, cậu thật đúng là mưu đồ thâm độc!”

Con người trước nay giấu đằng sau gọng kính bỗng nhiên vô thần một hồi không hề giống với bình thường, trong nháy mắt con người đen kịt phát ra tia nhìn sắc bén như thiêu đốt người, không hề dấu diếm nhìn chằm chằm ông chủ trước mắt. “Ông đang nói cái gì, tôi không hiểu!”

Nhưng thật ra trong lòng Cao Dương rất hiểu, mình quả thực đã xem thường ông ta.

Đã biết Cao Dương sẽ tỏ ra thái độ thế này, nhưng ông ta trước khi đến cũng đã có sự chuẩn bị, ông ta the the cười hai tiếng, từ phía sau lấy ra một tờ báo... Trên đó có dính một mẩu giấy rất nhỏ, nhưng nháy mắt có thể làm cho Cao Dương chân mày nhíu hết lại.

“Sao ông có được cái này?”

“Là ta nhặt được!” Sở thích duy nhất của ông ta chính là nhặt rác rưởi... Không phải, là kiếm về chút gì đó giá trị có thể kiếm chút lợi.

Ngày đó bác A Thủy đem báo chí ném vào trong thùng rác, là ông ta kịp thời chạy tới nhặt lại, không ngờ trong lúc đó lại vô tình phát hiện một bí mật, sau đó qua ý nghĩ tưởng tượng linh hoạt của ông ta, lại tiếp tục tìm thêm thông tin, rất nhiều sự việc tự nhiên lại có thể xâu chuỗi với nhau.

“Một tờ báo thì có thể chứng minh cái gì?”

“Báo cũ thì không có gì quan trọng lắm, gay là kẹp ở bên trong nó là một mẩu giấy cũ. Thật đúng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, có người ngốc đến mức không cất tờ giấy đi mà lại để lẫn trong đồng báo cũ ném xuống sân khu nhà!”

Nụ cười trên mặt lão chủ làm cho người ta rất muốn đâm ột cái.

“Chắc chắn! Cái làm cho tôi nhớ nhất chính là trên tờ giấy đó có viết cái gì đó, hình như là kế hoạch từng bước nuôi cá gì gì đó, đầu tiên phải làm thân với Ông tiểu muội, tiếp theo lợi dụng Cao tiểu đệ để đánh lạc hướng, lại muốn Cao tiểu đệ quần lấy Ông tiểu muội, cô lập mục tiêu của cậu, làm cho cô ấy chỉ có thể dựa vào cậu, cuối cùng sẽ lừa mục tiêu đến nhà mình để lấy sắc dụ người ta...”

Cậu coi như là lợi hại, lừa người ta một lần còn chưa đủ, lại lợi dụng tin tức đăng trên báo, nhờ bác A Thủy miệng to nhất toàn bộ khu nhà thay cậu loan tin, để làm cho cô gái ngây thơ để ý đến, tiếp tục làm cho cá nhỏ mềm lòng, cam tâm tình nguyện đi vào hang sói để cậu tiếp tục cắn nuốt, ngấm lại, nếu đem toàn bộ bí mật này nói cho người trong cả khu nhà biết, không rõ chị em nhà họ Ông sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?”

Ở bên này Cao Dương mím chặt môi, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác lạnh lẽo.

Còn ở đầu bên kia lão chủ lại là càng nói càng vui vẻ. “Thì ra cậu bề ngoài luôn tỏ ra là một người đàn ông tốt, còn bên trong lại có thể sánh với một con sói quỷ kể đa đoan, đầu tiên là lợi dụng em gái người ta loại bỏ một đối thủ ngấp nghé theo đuổi cá nhỏ, lại còn lên kế hoạch để cho cô ấy và em trai cậu yêu nhau, thật

là vong ân phụ nghĩa, lợi dụng người ta xong xuôi lập tức đá văng người ta, thử hỏi xem về sau Uông tiểu muội còn tin tưởng cậu nữa sao?”

Lão chủ tấm tắc vài tiếng, cố ý nheo mắt lại đánh giá, “Nhìn Cao tiên sinh không mang kính thật cũng có vài phần nhìn ra được tâm cơ, cậu không phải là cố ý dùng kính để che lấp hình tượng người xấu trên mặt của cậu, rồi lợi dụng bề ngoài hoa mỹ nam và hình tượng nhã nhặn để tiếp cận hai chị em người ta đấy chứ? Ta không tin là ta còn chưa lột được mặt nạ của cậu xuống.”

Cao Dương sắc mặt càng lúc càng khó coi, trên trán nổi đầy gân xanh. “Trả lại cho tôi!” Anh muốn quay lại đòi tờ giấy mà mấy năm trước đã tùy tay viết xuống.

“Không được! Tôi nhặt được thì đó là của tôi.” Nguyên tắc làm người của ông ta chính là không trả của rơi!

“Vậy rốt cuộc ông muốn như thế nào?”

“Một giá thôi, tám ngàn.”

Cao Dương hai con ngươi tức giận chầm chầm trừng mắt nhìn ông ta, khó trách em trai luôn mắng ông chủ dưới lầu là con quỷ hút máu, hiện tại anh rốt cuộc đã được tự mình lĩnh hội. “Ông đang uy hiếp tôi sao?” Chẳng lẽ ông ta quên anh là luật sư rồi sao?

“Chín ngàn”

“Ông...”

Cao Dương còn chưa dứt lời, lại bị lão ta lừa đi. “Uông tiểu thư, đã trễ thế này, cô còn ra ngoài làm gì?”

Lần đầu tiên, Cao Dương trên mặt xuất hiện vẻ thất kinh, anh vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt đường như có chút đăm chiêu của Uông Thiên Hồng đang đứng ở đằng sau anh.

“Chín ngàn rưỡi...”

Cao Dương chuyển hướng, hung tợn trừng mắt nhìn về phía lão ta, “Câm miệng của ông lại, tôi cho ông một vạn, được rồi chứ?”

Mặc cả đã xong!

Lão chủ cửa hàng lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn lùi về một bên.

“Thiên Hồng, không phải anh nói em về nhà nghỉ ngơi trước rồi mà, sao lại còn ra đây?” Cao Dương bắt đầu sốt ruột, cô ấy có nghe thấy gì không nhỉ?

Uông Thiên Hồng miễn cưỡng mỉm cười một chút, nhìn chằm chằm mấy túi quà trong tay Cao Dương phía sau anh còn kéo theo mấy cái vali cồng kềnh.

“Em vừa mới nhớ ra em còn chưa có lấy mấy túi quà cho nên muốn xuống xách giúp anh.”

Ba người ngay tại cửa thang máy người trừng ta, ta trừng người.

Hắc hắc - lão chủ cửa hàng đắc ý bĩu môi, ai nói người đàn ông này không có nhược điểm, chỉ cần là đàn ông một khi đã rơi vào lưới tình ắt sẽ để lộ nhược điểm.

Có thể thành công moi được không ít tiền từ trên người hai gã đàn ông nhà họ Cao, Lão Cửu Tân ta thật sự chỉ có ba chữ, thích thích thích!

16. Chương 08 Phần 2

Chương 8

“Ồ? Chồng à, kính của anh đâu?” Cô cuối cùng cũng phát hiện ở trên mặt chồng mình thiếu đi cái gì.

“Chắc là tối hôm qua bị rơi ở bên ngoài rồi.” Tối hôm qua lúc cô chơi trên thuyền không biết đã ném đi đâu.

“Tối hôm qua đang chơi thì bị rơi mất? Vậy là không có kính, anh vẫn có thể nhìn rõ được ă?”

Cao Dương trong lòng âm thầm kêu một tiếng hồng rồi, anh khụ khụ, chớp chớp mắt nói: “Anh có mang kính áp tròng dự bị, em quên hôm nay chúng ta muốn đi lặn tự do sao, anh đeo kính thì làm sao mà lặn được?”

Cô tin thật, không tiếp tục hỏi thêm nữa, Cao Dương thở phào nhẹ nhõm. Thiếu chút nữa là lộ tẩy, anh thật không biết nên giải thích như thế nào, cận thị thật ra chỉ là một cái cố, còn đeo kính là vì anh không muốn người ta qua đôi mắt có thể phát hiện ra suy tính của anh.

Đi lặn tự do, tham quan Trân Châu Cảng, dạo hết đàn Hương Sơn, sau đó mua vài thứ đồ lưu niệm, hành trình tuần trăng mật mười ngày nói dài cũng không dài lắm đã đến những ngày cuối cùng.

Một tối trước khi trở về, vợ chồng Steve mời hai người ăn một chút đồ nướng Hawaii vô cùng phong phú. Vào lúc đang chờ điểm tâm ngọt thì Betty đem túi giấy cầm theo bên người dúi vào tay Ông Thiên Hồng.

“Đây là...”

Lúc lấy món quà thần bí ở trong túi giấy ra, mắt Ông Thiên Hồng mở to, kêu lên: “Ồi đáng yêu quá!”

Đó là một đôi thiên sứ nhỏ vô cùng đáng yêu, to gần bằng bàn tay, lại tương đối nhẹ, ngũ quan đẹp đẽ, tinh tế làm cho người ta yêu thích không buông tay.

“Tôi nhớ Cao tiên sinh có nói cô rất thích tượng điêu khắc gỗ của tôi, cho nên tôi đặc biệt khắc một đôi thiên sứ, để chúng nó ở Đài Loan bảo hộ hai vợ chồng cô.”

“Đây là cô đặc biệt khắc cho tôi?”, Ông Thiên Hồng thấy rất cảm động, “Nhưng mà tôi lại không có gì đồ vật gì có thể tặng cho cô...”

“Mọi người không phải ai cũng đều cần người khác báo đáp cả đâu, Thiên Hồng.” Betty nở nụ cười, “Tặng đồ cho cô chỉ là thể hiện tôi rất thích cô, tôi rất vui có thể quen được một người bạn như cô, chỉ cần cô thích món quà của tôi, như vậy là đủ rồi.”

Nhưng hiển nhiên Ông Thiên Hồng rất cố chấp, cái đầu của cô suy nghĩ vòng vo một lúc, có rồi! “Có thể viết địa chỉ của cô cho tôi không?”

“Đương nhiên có thể.” Thuận tay xé ra một mẫu giấy, Betty lập tức viết lên đó.

Ông Thiên Hồng thật cẩn thận nhận lấy, “Sau khi trở về tôi sẽ lập tức làm một cái túi xách, sau đó gửi cho cô, nhưng mà nó chỉ là một cái túi vải bình thường thôi, hi vọng cô không chê.”

“Cô còn có thể tự làm túi xách nữa sao?” Betty kinh ngạc kêu lên, “Thiên Hồng, cô thật sự rất là lợi hại! Cao tiên sinh lấy được cô, thật đúng là lấy được báu vật biết làm việc nhà rồi, tôi thật sự rất hâm mộ cô nha!”

“Tôi mới phải hâm mộ cô ấy chứ!” Cười một cái, ánh mắt Ông Thiên Hồng chợt trở nên buồn bã, “Tôi đâu có giống như cô, ngoại trừ một chút việc nhà những chuyện khác tôi đều không hề biết, năng lực học tập của tôi lại rất chậm, rất nhiều thứ đều là tôi phải cố gắng nhớ thiết nhiều năm mới có thể để vào trong đầu được; cô mới là một người vợ giỏi giang thực sự, còn có thể giúp Steve lúc bận rộn, khó trách anh ấy lại yêu cô nhiều như vậy.”

“Ý cô muốn nói Cao tiên sinh không yêu cô sao?” Cô hồ nghi liếc qua một cái, Cao Dương không giống một người đàn ông xấu nha!

“Đương nhiên không phải.” Bởi vì anh rất yêu cô, mới có thể làm cho cô cảm thấy áy náy như vậy, nhìn chung cô cảm thấy anh lúc nào cũng luôn luôn cố gắng, mà cô lại chưa từng giúp anh làm được việc gì, “Trước kia tôi không hiểu, hóa ra anh ấy ở trong lòng tôi lại quan trọng đến như vậy, muốn làm chút gì đó cho anh ấy, nhưng chẳng biết phải làm gì, còn luôn cần anh ấy đến giúp tôi, anh ấy thật sự sẽ muốn một người vợ như vậy ở bên mình sao?”

Cô vừa cảm thấy hoang mang lại lo lắng, thực sự có thể sẽ có một ngày Cao Dương cảm thấy hối hận về cuộc hôn nhân này của hai người hay không?

“Vấn đề này, cô có thể tự hỏi Cao tiên sinh mà!”

Hỏi Cao Dương?

“Anh ấy là chồng cô, cô có nghi ngờ lại không hỏi anh ấy, ai ở trong tình huống này đều nghĩ mình thật vô dụng, có đúng không?” Betty trăm phần trăm tin tưởng Cao Dương tuyệt đối sẽ cho Ôn Thiên Hồng một đáp án vừa lòng.

Đúng rồi! Ôn Thiên Hồng nhìn chồng mình đang cùng Steve mồm to uống bia, anh ấy luôn nói, có vấn đề gì phải lập tức hỏi anh không cần phải giấu ở trong lòng.

Nhưng mà cô phải trực tiếp hỏi anh: “Chồng ơi, vì sao anh lại muốn kết hôn với một cô gái vô dụng như em”, hoặc là: “Mình à, anh có hối hận vì đã cưới em không?”, nếu mấy vấn đề này thực sự làm cho Cao Dương bắt đầu phân vân mình có phải nên hối hận hay không thì cô biết làm sao?

Cho nên, cô thật sự là không thể mở miệng ra hỏi được!

“Thiên Hồng, cô có tin chồng mình không?”

“Tin chứ!” Cô không chút nghi ngại nói thẳng. Cô từ nhỏ đến giờ vẫn đều rất tin tưởng Cao Dương.

Betty nhìn nhìn cô, cười lắc đầu, “Cô không có toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy, bằng không cô sẽ không sẽ có cảm giác hoang mang này.”

Ôn Thiên Hồng nhăn mặt nhíu mày, cô nghe mà không có hiểu!

Nhưng cô vừa muốn hỏi lại, Betty đã bị Steve giành lại, lôi đi theo anh ta.

“Xin lỗi, hai người hàn huyên lâu như vậy, tôi có thể đưa bà xã đi được chưa? Cụng ly, bà xã chúng ta đi thôi!”

“Steve, em còn chưa nói chuyện xong mà! Đây, anh uống nhiều quá lại phát điên rồi phải không?”

Con hồ ly Steve ôm bà xã ở bờ cát bên kia vừa chạy vừa quay vài vòng, dọa Betty liên tiếp thét chói tai.

Ôn Thiên Hồng nghĩ thầm, cô rút cuộc cũng hiểu được ý Betty nói nổi điên là cái gì rồi - say khướt!

Cho dù luyến tiếc, hai người vẫn phải đáp máy bay về nhà.

Hành trình từ sân bay về đến nhà quả thực rất mệt mỏi khiến Ôn Thiên Hồng mới định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đã không chú ý ngủ luôn ở trên xe.

“Thiên Hồng, về đến nhà rồi em.”

Bị đánh thức, Ôn Thiên Hồng dụi dụi mắt, cảnh tượng phố phường quen thuộc dần hiện ra trước mắt.

“Thiên Hồng, ngoan, em lên lầu mở cửa, sau đó về phòng ngủ trước đi nhé, anh đi đậu xe rồi lát nữa sẽ lên, em không cần phải chờ anh đâu.”

Bên tai có người dùng tiếng nói dịu dàng dỗ dành cô.

“Vâng!” Ngoan ngoãn xuống xe, Ôn Thiên Hồng rất nghe lời dùng chìa khóa mở cửa đi vào nhà.

Mãi đến khi thấy bóng dáng của cô đã an toàn đi vào nhà, Cao Dương mới lái xe đến gara bên trái. Tiếp đó xách hết bao lớn này đến bao nhỏ nọ, khóa xe, rồi trở về nhà.

Vừa bước qua cửa hàng tạp hóa trước khu chung cư, bỗng một giọng nói lạnh lùng truyền đến - “Cao tiên sinh, vừa đi hưởng tuần trăng mật về à?”

Con người đen hướng về phía lề đường bên hông chăm chú nhìn, ở góc cửa hàng tạp hóa có mắc một ngọn đèn vàng tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ, ngoài ra còn có kê một cái ghế dựa cũ đã gần gãy, nằm trên ghế chính là ông chủ tiệm tạp hóa.

“Ông chủ, tối như vậy vì sao không bật đèn sáng hơn một chút?” Mới đầu nhìn qua rất khó thấy được có người đang nằm ở nơi đó.

“Bóng đèn có chút vấn đề, chờ nó hư đến mức không sáng nổi, tôi sẽ lại đi kiểm một cái khác về là được ấy mà.”

Lão Cửu Tân là ông chủ của cửa hàng tạp hóa nhỏ gia truyền đã ba đời này, bình sinh lão ta rất thích nhặt những đồ vật quái lạ mà người khác đã vất đi về bán ở cửa hàng, gọi hoa mỹ là tái sử dụng tài nguyên, nói trắng ra là một quái nhân chuyên nhặt đồng nát.

Cao Dương đẩy cửa ra, mới bước vào một bước, phía sau lại có thanh âm truyền đến.

“Cao tiên sinh.”

Lại gì nữa đây? Cao Dương không kiên nhẫn quay đầu lại.

“Không ngại tán gẫu vài câu chứ?” Nhìn ông ta đồ uống đều đã chuẩn bị tốt, chính là muốn xây dựng quan hệ với người đàn ông trước mắt.

“Tôi thấy hiện tại cũng đã mười giờ rồi, tôi vừa mới bay hơn nửa vòng trái đất về, trong người không được khỏe cho lắm.”

Đáng tiếc lại có người không thấy như vậy. “Đừng không nể mặt mũi người khác như vậy chứ! Đây là hàng xóm với nhau, nói thế không phải xa lạ quá sao, này, này, cậu đừng đi mà! Tôi còn chưa có tâm sự với cậu về kế hoạch nuôi dưỡng cá con của cậu cơ mà, sao cậu lại vội đi như vậy chứ?”

Người vừa bước vào nhà một chút, Cao Dương đột nhiên nổi lên một sự đề phòng đối với người ở đằng sau, anh xoay người, nheo mắt, một lần nữa đánh giá người hàng xóm kỳ lạ chưa bao giờ gặp qua này. “Ông vừa mới nói tới kế hoạch gì?”

“Cao tiên sinh cũng có hứng thú với chuyện này đúng không?” Vậy lão sẽ không vòng vo nữa, trực tiếp đi vào vấn đề chính, “Chính là kế hoạch nuôi dưỡng mà Cao tiên sinh một tay thiết kế ấy - đem cá nhỏ nuôi bên người, làm cô ấy quen thuộc đến mức không thể không có cậu, lại lợi dụng người thân của cá nhỏ làm lá chắn, loại trừ đám tình địch có thể xuất hiện xung quanh. Tiếp đó tìm một người thế thân, đánh lạc hướng sự chú ý của người thân kia, sẽ không ai có thể nghi ngờ kế hoạch của cậu. Chờ sau khi cá nhỏ lớn lên, lại dùng kế làm cho người thân của cá nhỏ phải rời đi, cô lập cá nhỏ, để có thể dễ như trở bàn tay đem cá nhỏ chà đạp hết lần này đến lần khác... Khụ khụ, thật xin lỗi đã nói lạc đề, tôi bảo này, Cao tiên sinh, cậu thật đúng là mưu đồ thâm độc!”

Con người trước nay giấu đằng sau gọng kính bỗng nhiên vô thần một mỗi không hề giống với bình thường, trong nháy mắt con người đen kịt phát ra tia nhìn sắc bén như thiêu đốt người, không hề dấu diếm nhìn chằm chằm ông chủ trước mắt. “Ông đang nói cái gì, tôi không hiểu!”

Nhưng thật ra trong lòng Cao Dương rất hiểu, mình quả thực đã xem thường ông ta.

Đã biết Cao Dương sẽ tỏ ra thái độ thế này, nhưng ông ta trước khi đến cũng đã có sự chuẩn bị, ông ta the the cười hai tiếng, từ phía sau lấy ra một tờ báo... Trên đó có dính một mẩu giấy rất nhỏ, nhưng nháy mắt có thể làm cho Cao Dương chân mày nhíu hết lại.

“Sao ông có được cái này?”

“Là ta nhặt được!” Sở thích duy nhất của ông ta chính là nhặt rác rưởi... Không phải, là kiếm về chút gì đó giá trị có thể kiếm chút lợi.

Ngày đó bác A Thủy đem báo chí ném vào trong thùng rác, là ông ta kịp thời chạy tới nhặt lại, không ngờ trong lúc đó lại vô tình phát hiện một bí mật, sau đó qua ý nghĩ tưởng tượng linh hoạt của ông ta, lại tiếp tục tìm thêm thông tin, rất nhiều sự việc tự nhiên lại có thể xâu chuỗi với nhau.

“Một tờ báo thì có thể chứng minh cái gì?”

“Báo cũ thì không có gì quan trọng lắm, gay là kẹp ở bên trong nó là một mẩu giấy cũ. Thật đúng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, có người ngốc đến mức không cất tờ giấy đi mà lại để lẫn trong đồng báo cũ ném xuống sân khu nhà!”

Nụ cười trên mặt lão chủ làm cho người ta rất muốn đắm ột cái.

“Chắc chắc! Cái làm cho tôi nhớ nhất chính là trên tờ giấy đó có viết cái gì đó, hình như là kế hoạch từng bước nuôi cá gì gì đó, đầu tiên phải làm thân với Ông tiểu muội, tiếp theo lợi dụng Cao tiểu đệ để đánh lạc hướng, lại muốn Cao tiểu đệ quần lấy Ông tiểu muội, cô lập mục tiêu của cậu, làm cho cô ấy chỉ có thể dựa vào cậu, cuối cùng sẽ lừa mục tiêu đến nhà mình để lấy sắc dụ người ta...”

Cậu coi như là lợi hại, lừa người ta một lần còn chưa đủ, lại lợi dụng tin tức đăng trên báo, nhờ bác A Thủy miệng to nhất toàn bộ khu nhà thay cậu loan tin, để làm cho cô gái ngây thơ để ý đến, tiếp tục làm cho cá nhỏ mềm lòng, cam tâm tình nguyện đi vào hang sói để cậu tiếp tục cám dỗ, ngấm lại, nếu đem toàn bộ bí mật này nói cho người trong cả khu nhà biết, không rõ chị em nhà họ Ông sẽ nghĩ như thế nào nhỉ?”

Ở bên này Cao Dương mím chặt môi, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác lạnh lẽo.

Còn ở đầu bên kia lão chủ lại là càng nói càng vui vẻ. “Thì ra cậu bề ngoài luôn tỏ ra là một người đàn ông tốt, còn bên trong lại có thể sánh với một con sói quỷ kế đa đoan, đầu tiên là lợi dụng em gái người ta loại bỏ một đối thủ ngấp nghé theo đuổi cá nhỏ, lại còn lên kế hoạch để cho cô ấy và em trai cậu yêu nhau, thật là vong ân phụ nghĩa, lợi dụng người ta xong xuôi lập tức đá văng người ta, thử hỏi xem về sau Ông tiểu muội còn tin tưởng cậu nữa sao?”

Lão chủ tấm tắc vài tiếng, cổ ý nheo mắt lại đánh giá, “Nhìn Cao tiên sinh không mang kính thật cũng có vài phần nhìn ra được tâm cơ, cậu không phải là cổ ý dùng kính để che lấp hình tượng người xấu trên mặt của cậu, rồi lợi dụng bề ngoài hoa mỹ nam và hình tượng nhã nhặn để tiếp cận hai chị em người ta đấy chứ? Ta không tin là ta còn chưa lột được mặt nạ của cậu xuống.”

Cao Dương sắc mặt càng lúc càng khó coi, trên trán nổi đầy gân xanh. “Trả lại cho tôi!” Anh muốn quay lại đòi tờ giấy mà mấy năm trước đã tùy tay viết xuống.

“Không được! Tôi nhặt được thì đó là của tôi.” Nguyên tắc làm người của ông ta chính là không trả của rơi!

“Vây rối cuộc ông muốn như thế nào?”

“Một giá thôi, tám ngàn.”

Cao Dương hai con ngươi tức giận chằm chằm trừng mắt nhìn ông ta, khó trách em trai luôn mắng ông chủ dưới lầu là con quỷ hút máu, hiện tại anh rối cuộc đã được tự mình lĩnh hội. “Ông đang uy hiếp tôi sao?” Chẳng lẽ ông ta quên anh là luật sư rồi sao?

“Chín ngàn”

“Ông...”

Cao Dương còn chưa dứt lời, lại bị lão ta lờ đi. “Ông tiểu thư, đã trẻ thế này, cô còn ra ngoài làm gì?”

Lần đầu tiên, Cao Dương trên mặt xuất hiện vẻ thất kinh, anh vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt đường như có chút đăm chiêu của Ông Thiên Hồng đang đứng ở đằng sau anh.

“Chín ngàn rưỡi...”

Cao Dương chuyển hướng, hung tợn trừng mắt nhìn về phía lão ta, “Câm miệng của ông lại, tôi cho ông một vạn, được rồi chứ?”

Mặc cả đã xong!

Lão chủ cửa hàng lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn lùi về một bên.

“Thiên Hồng, không phải anh nói em về nhà nghỉ ngơi trước rồi mà, sao lại còn ra đây?” Cao Dương bắt đầu sốt ruột, cô ấy có nghe thấy gì không nhỉ?

Ông Thiên Hồng miễn cưỡng mím cười một chút, nhìn chằm chằm mấy túi quà trong tay Cao Dương phía sau anh còn kéo theo mấy cái vali công kênh.

“Em vừa mới nhớ ra em còn chưa có lấy mấy túi quà cho nên muốn xuống dưới xách giúp anh.”

Ba người ngay tại cửa thang máy người trừng ta, ta trừng người.

Hắc hắc - lão chủ cửa hàng đắc ý bĩu môi, ai nói người đàn ông này không có nhược điểm, chỉ cần là đàn ông một khi đã rơi vào lưới tình ắt sẽ để lộ nhược điểm.

Có thể thành công moi được không ít tiền từ trên người hai gã đàn ông nhà họ Cao, Lão Cửu Tân ta thật sự chỉ có ba chữ, thích thích thích!

17. Chương 09

Chương 9

Ngọt ngào đường mật là một chuyện, còn hiện thực lại là một chuyện khác. Cao Dương thân là luật sư, tất nhiên không thể ngày nào cũng có thể ngoạn ngoạn tan tâm về nhà đúng giờ, mỗi buổi sáng anh đều phải thức dậy thật sớm, có khi còn không thể về nhà.

Hiện tại, Ưông Thiên Hồng ngoài việc có thể giúp anh lo ba bữa cơm, còn phải nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt, tránh cho ông xã đang cực kỳ bận bịu còn phải lo lắng cho cô. Nhân lúc rảnh rỗi cũng nhận không ít đơn đặt hàng, tiết kiệm được kha khá tiền tiêu vặt. Sinh nhật Cao Dương cũng sắp tới, cô tính dùng khoản tiền này đi mua một cái cặp tốt tốt một chút làm quà tặng cho ông xã.

Mới có một năm thôi mà không biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, đầu tiên là chuyện tình cảm giữa Lam Lam và Cao nhị ca bắt đầu sáng tỏ, rồi đến chuyện cô gả cho Cao Dương, sau đó lại phát hiện thì ra mình đã yêu Cao Dương từ lâu, cuối cùng chính là, cô rốt cuộc cũng hiểu được như thế nào mới là một người vợ tốt xứng đáng với Cao Dương.

Nhưng mà làm người vợ tốt cũng không có nghĩa là sẽ thích chồng mình cứ ra ngoài làm việc mãi mà không thấy về.

Vì có một vụ kiện quan trọng mà Cao Dương phải bay qua Hong Kong năm ngày, hôm nay mới chỉ là ngày thứ ba mà cô đã thấy nhớ anh vô cùng!

Lúc trước hai người ngày nào cũng gặp mặt, giờ lại chỉ có thể nghe giọng anh qua điện thoại, không được nhìn thấy gương mặt anh, tuy rằng tối hôm qua chồng yêu đã cố ý làm nũng nói nhớ cô, trêu cô cười không ngớt, nhưng cũng không thể nào xoa dịu được trái tim đang cô đơn của cô.

“Không được! Ưông Thiên Hồng, mi phải tỉnh lại một chút, bằng không về sau mỗi khi đi công tác xa Cao đại ca lại không yên tâm!”

Cô tự nói với bản thân tuyệt đối không thể để ột cái khoảng cách nho nhỏ ấy hạ gục. Cầm lấy ví tiền, nghe nói nhân kỷ niệm sinh nhật một năm cửa hàng bách hóa ở khu vực trung tâm kia có chương trình giảm giá lớn, không bằng nhân dịp này xuống dưới đó chọn quà cho Cao Dương luôn một thể.

Cô mới đi ra khỏi khu nhà, một chiếc xe máy vừa vặn dừng ở trước đó, mũ bảo hiểm vừa gỡ xuống để lộ ra một gương mặt quen thuộc.

“Hàn tiểu thư.”

Đối phương đầu tiên là sững sốt, “May quá gặp cô ở đây, vậy là khỏi cần xách gói đồ này lên nữa rồi.”

Nói cho hết lời, Hàn Kim Linh xuống xe lấy ra một cái túi đưa cho Ưông Thiên Hồng.

“Cái này là...”

“Là bưu kiện của ông chủ, phía trên có ghi thời hạn, tôi nghĩ chắc là vật gì đó rất quan trọng, sẵn tiện đường đi đưa văn kiện nên tôi qua đưa luôn.”

Kỳ thật, con người của Hàn Kim Linh cũng không đến nỗi tệ!

Tay cầm gói bưu kiện chỉ to bằng bàn tay, Ưông Thiên Hồng bỏ vào trong túi xách, vừa vắn, cũng không quá nặng.

“Cô định đi ra ngoài sao?”, Hàn Kim Linh quan sát dáng vẻ của Ưông Thiên Hồng từ trên xuống dưới.

“Ừm, tôi định đi đến khu trung tâm.”

Đi có một mình sao?

Không biết vì sao, Ưông Thiên Hồng có thể cảm nhận được sự nghi hoặc của Hàn Kim Linh: “Tôi có thể đi xe bus, rất thuận tiện, hơn nữa tôi sẽ không bị lạc đường đâu.”

Vừa nói xong, Ưông Thiên Hồng liền cảm thấy rất xấu hổ - cô thường hay nói như vậy với Lam Lam, nhưng đối với một người xa lạ như Hàn Kim Linh, người ta đâu thèm để ý đến chuyện cô có bị lạc đường hay không!

Hàn Kim Linh đầu tiên là nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, mới từ sau chỗ ngồi lấy ra một cái mũ bảo hiểm. “Đội vào đi.”

Ưông Thiên Hồng nhìn chằm chằm cái mũ bảo hiểm trong tay, có chút không rõ.

Hàn Kim Linh rất kiên nhẫn giải thích: “Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, cô đội mũ vào, tôi sẽ chở cô vào khu trung tâm.”

“Ồ?”

“Còn ơ cái gì nữa, nhanh ngồi lên đi.” Hàn Kim Linh ra lệnh.

Với bản tính nghe lời trời sinh, Ưông Thiên Hồng “Ừm” một tiếng rồi ngoan ngoãn ngồi lên xe, hai người xa lạ vốn được coi là tình địch, lúc này lại cùng nhau cưỡi xe máy... hự, đi dạo phố?

...

Nói đi đến cửa hàng bách hóa, nhưng không biết vì sao, lại đến một cửa hàng ăn uống.

Nhìn thấy cô gái đối diện cứ ngầu ngẩn từng ngum từng ngum cơm cà ri, Ưông Thiên Hồng thật cẩn thận nói: “Hàn tiểu thư, cô đói bụng lắm hả?”

“Không, tôi đang rất bực mình.” Mỗi khi tức giận, là cô lại đặc biệt thèm ăn.

Ưông Thiên Hồng cũng nhìn ra được điều đó, xem cô mỗi một muỗng đều xúc rất mạnh, cứ như là hạt cơm có thù oán gì với cô ấy vậy. “Là chuyện gì đã khiến cô tức giận như vậy?”

“Còn không phải là do cái tên đại đầu heo mới gặp buổi sáng nay sao!”

Đã nói rõ là công ty luật của bọn họ sẽ không theo vụ kiện tấn công tình dục của anh ta. Rõ ràng chính anh ta đi cưỡng bạo người khác, lại còn muốn bọn họ thay anh ta biện hộ là do cô gái kia âm mưu hãm hại, loại chuyện bất lương này, bọn họ sẽ không bao giờ nhận.

Không ngờ cái con heo dê tiện đó lại khóa trái cô ở trong phòng làm việc ý đồ động tay động chân với cô, cho nên cô mới đứng lên tát cho cái kia đầu heo kia ba bạt tai, cộng thêm một cú đá mạnh.

Biết rõ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến công việc trong tương lai, nhưng cô thật sự chịu không nổi nữa rồi, vì sao cô luôn gặp phải cái loại đàn ông thối này chứ?

Suy nghĩ vừa chuyển, Hàn Kim Linh nhìn cô gái trước mắt, cảm thán nói: “Cô thì tốt rồi, tìm được một người chồng yêu cô như vậy, là phụ nữ ai cũng phải hâm mộ cô.”

Đợi cả nửa ngày cũng chưa thấy đáp lại, Hàn Kim Linh ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, lại bị vẻ mặt khó tin của cô gái ấy làm cho hoảng sợ.

“Cô nói, anh Cao Dương... yêu tôi?” Ưông Thiên Hồng kinh ngạc nói.

“Ừ, tôi nhớ tôi có nói như vậy.” Chuyện này căn bản là sự thật, chỉ có người mù mới không thấy, không phải sao?

Đáng tiếc Hàn Kim Linh lại xem nhẹ một người đặc biệt ở trước mặt, đồng thời cũng là đương sự!

“Nhưng mà chuyện này không đúng nha!”

“Tiểu thư, cô đừng có nói với tôi là cô đã kết hôn mà còn không biết chồng cô có yêu cô hay không nha?” Cô gái này thật đúng là đang có phúc mà không biết hưởng.

“Bởi vì tôi thật sự không biết mình có điểm nào có thể làm cho Cao đại ca yêu tôi.” Ưông Thiên Hồng thẳng thắn nói.

Chuyện đó nói thật Hàn Kim Linh cũng không biết.

“Vậy cô có nghĩ vì sao Cao Dương lại muốn kết hôn với cô không?” Hàn Kim Linh sắc mặt quái dị, sớm biết thế này lúc trước phải cố gắng tranh thủ thêm một chút, thất bại dưới tay cô gái gốc ghêch này đúng là mất mặt quá đi.

“Tôi, tôi thật sự không biết, tôi chỉ nghĩ là Cao đại ca thích tôi, cũng thích đồ ăn tôi làm, càng hi vọng tôi có thể cho anh ấy một cảm giác gia đình...”

Hàn Kim Linh xua xua tay, tỏ ý không muốn nghe mấy lời vô nghĩa. “Tôi nói cho cô biết, không có một người đàn ông nào lại vô tư sủng ái một cô gái cả, lại còn chỉ đối xử tốt với một mình cô ấy, nếu không phải có ý đồ khác thì chỉ có thể vì một nguyên nhân, đó là yêu!”

“Là như thế sao?” Ưông Thiên Hồng vẻ mặt vẫn còn hoài nghi, cô nghĩ chỉ có mình mới thích Cao Dương, không ngờ Cao Dương cũng thích cô như vậy.

Nhưng cô vẫn không sao tự tin là Cao Dương sẽ yêu cô.

“Ưông Thiên Hồng, cô không phải muốn đến cửa hàng bách hóa sao? Đây, ngay phía đối diện, cô nhanh qua đó đi! Bằng không vừa đến tan tầm, người ta đổ về nhiều, cô đừng có mong mà mua được cái gì.” Hàn Kim Linh vẻ mặt hứng thú, xem ra mình đã làm vợ ông chủ hồ đồ rồi, cũng tốt, ai bảo người kia rõ ràng đã kết hôn rồi mà vẫn không chịu thổ lộ.

Nhưng mà như vậy lại khiến cho cô có cảm giác thích thú khi được trả đũa một chút - nếu trong lòng Cao Dương đã có ý trung nhân, thì không nên ở khắp nơi đối xử dịu dàng với những người khác, hại cô ngay ngày đầu tiên đi làm đã say đắm anh, kết quả thất bại thảm hại.

“Được rồi, tôi đi đây, cô cứ từ từ ăn đi!” Ưông Thiên Hồng ngơ ngàng đứng dậy, đầu lại không hiểu sao bị người ta dùng lực túm lấy, cô quay đầu.

Hàn Kim Linh không quên nhắc nhở, “Cẩn thận một chút, đi ra bên ngoài kị nhất là vẻ mặt hoảng hốt, nhớ kỹ, cô có tâm sự gì thì đợi về nhà rồi từ từ nghĩ, đến cửa hàng bách hóa chỉ cần nghĩ phải mua gì là được rồi.”

Bị dặn dò như vậy, Ưông Thiên Hồng cuối cùng cũng nhớ ra mục đích ra ngoài của mình lần này. “Cảm ơn cô, tôi sẽ nhớ kỹ.”

Nhìn theo Ưông Thiên Hồng rời đi, Hàn Kim Linh nhịn không được mà thở dài, cô vì sao lại phải đi quan tâm vợ của người khác vậy chứ?

Vì sao lúc nào cô ngấm trúng anh chàng nào thì y như rằng họ đều đã có nơi có chốn, chẳng lẽ cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp được một người đàn ông tốt sao?

“Tiểu thư, xin hỏi cô đã muốn thanh toán chưa ạ?”

Hàn Kim Linh nhìn chằm chằm anh chàng phục vụ vừa mới tới một lát.

“Từ từ, cho tôi một cốc bia.” Tâm trạng của cô rất xấu, người khác ai cũng có đôi có cặp, chỉ có cô là một mình lạc lõng, cảm giác cô độc của kẻ độc thân hiện lên hết sức rõ ràng.

“Tiểu thư, chỗ chúng tôi không bán bia rượu.” Anh chàng phục vụ cứng đờ, vị tiểu thư này ở trong quán cafe gọi bia, không phải là muốn làm loạn đây chứ?

“Quán ăn uống không bán rượu thì còn gọi là quán ăn uống làm cái gì nữa chứ!”

“Tiểu thư, chỗ chúng tôi là quán cà phê có phục vụ ăn uống, muốn uống bia mời cô đến quán bar ở trong ngõ nhỏ đối diện kia!”

...

Người ta nếu một lần gặp cướp là vận khí xấu, nếu gặp hai lần, thì phải nói là xui xẻo!

Ông Thiên Hồng quả thực không dám tin, ban ngày ban mặt lại có người dám cả gan dùng súng đi cướp tại một kiốt lớn trong cửa hàng bách hóa như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ bảo vệ trong cửa hàng sao?

“Nhanh lên, tao bảo mày hạ cửa cuốn xuống có nghe không?”

Người nhân viên bị uy hiếp vội vàng kéo cửa sắt ngăn cách giữa hành lang cửa hàng bách hóa và bên ngoài xuống.

Tên béo hơn trong hai tên bịt mặt mở miệng, “Bọn mày muốn bình an ra khỏi đây, thì khôn hồn đem hết mấy thứ đáng giá trên người giao ra đây! Ví tiền, trang sức còn có đồng hồ, động tác mau một chút!”

Hơn mười khách hàng thêm nhân viên cửa hàng, trên mặt ai nấy cũng lộ vẻ kinh hoàng khiếp sợ, nhìn chằm chằm không chớp mắt khẩu súng trong tay tên cướp, chỉ sợ viên đạn không có mắt, bắn trúng mình thì phải làm sao bây giờ?

“Nhóc con, sững sờ ở bên kia làm cái gì đó? Chúng ta còn phải về quê, còn không mau bỏ trang sức vào túi!” Tên béo ra lệnh cho tên gầy hành động.

“Ừa!” Tên gầy sờ khắp cả người, “Đại ca, trên người em không có túi to!”

“Đồ ngu! Đây là công ty bách hóa, mày qua quầy bên kia tha hồ mà lấy túi!”

Cũng không thể trách hắn, lúc đại ca ra khỏi cửa đầu có nói hắn phải cầm theo túi to!

Nén giận phải nén giận, tên gầy vẫn đi tìm mấy cái túi to, đưa tới trước mặt người khách đang sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Các người đừng sợ, đem tiền và đồ trang sức bỏ vào trong túi sẽ không có chuyện gì xảy ra.”

“Bảo mày đi thu đồ thì cứ im lặng mà làm đi, dong dài làm cái gì?” Tên béo thật sự là tức chết rồi, thực không nên mang cái tên đàn độn này theo, có tên cướp nào cướp của còn an ủi người ta không cơ chứ.

Rất nhanh sau đó, cái túi đã đưa đến trước mặt Ông Thiên Hồng.

Ôm chặt số tiền vừa mới lãnh được, lại một lần nữa cô do dự, vì sao những người này luôn muốn cướp đi một chút tiền mà cô đã tự mình cố gắng mới kiếm được chứ?

“Cô gái, cô mau một chút, tôi còn có rất nhiều người phải lấy nữa!” Tên gầy hảo tâm nhắc nhở.

“Tôi phải làm rất nhiều túi mới kiếm được chút tiền này, các người đừng lấy nó có được không? Tôi chỉ muốn giúp chồng tôi mua quà sinh nhật mà thôi.”

Nghe qua cũng có chút đáng thương!

Tên gầy quay đầu lại kêu lên: “Đại ca, chúng ta không cần lấy tiền của cô này được không? Để cho cô ấy mua quà tặng cho ông xã đi!”

Lời vừa nói xong, một bạt tai liền giáng xuống!

“Tao thật sự là lú lẫn rồi mới mang mày đi theo, có điên nó không chứ, chúng ta là cướp đó! Ai ày cò kè mặc cả!” Tên béo không lưu tình dưới tay ra, tính đem cái túi đến chặn trước mặt Ông Thiên Hồng.

Bất ngờ không kịp đề phòng bị người ta cướp lấy, Ông Thiên Hồng theo bản năng nắm chặt lấy, ngay trong lúc lúi lúi kéo kéo thì cái túi bị xé toạc ra, toàn bộ đồ trong túi đều rớt hết ra ngoài, một cái bọc giấy đập vào mắt tên bịt mặt.

“Cái gì đây?” Tên béo nhặt lên hỏi.

“Nó chẳng có giá trị gì đâu, trả lại cho tôi! Các người cần tiền, tôi cho các người là được.” Ông Thiên Hồng đem ví tiền ném cho tên gầy, rồi đi về phía tên mập trước mặt, định lấy lại cái bọc.

“Mày ồn ào cái gì? Tao chắc chắn trong này có gì đó đáng giá, tao nói rồi, đồ đáng giá tất cả đều phải giao ra đây...” Tên béo không chịu buông tay.

“Ông trả lại cho tôi, đây là đồ của chồng tôi, có thể là tài liệu rất quan trọng, tôi đưa tiền cho ông là được chứ gì! Không được lấy thứ này...”

Sau một hồi giằng co, cái bọc bị xé “Roạt” một tiếng!

Hơn mười tấm ảnh từ chỗ cái bọc bị rách rớt xuống.

“Xi! Ông đây còn tưởng là cái gì quan trọng, hóa ra chỉ là mấy tấm ảnh!” Tên béo giẫm lên mấy tấm ảnh vô dụng, cầm cái túi to trên mặt đất tiếp tục đi cướp những người khác.

Bỏ lại Ông Thiên Hồng ngồi xồm xuống, nhìn bộ dáng xấu xí như con ba ba của tên béo vừa rồi, chỉ tại hần mà ảnh đều bị rút ra ngoài hết, không nhìn được mà bật khóc, nhìn thật đáng thương!

À phải nhặt lại, đại khái cũng nhặt lại được mười tấm, ánh mắt tên gầy lơ đãng lướt qua người trên ảnh, lại nhìn xuống đồng ảnh trên mặt đất, ồ? “Cô gái, những tấm ảnh này toàn bộ đều là ảnh của cô mà!”

Ông Thiên Hồng sửng sốt, bắt đầu nhìn kỹ vào mấy tấm ảnh vừa mới nhặt lại, đáy lòng tràn đầy kinh ngạc, “Đúng rồi! Toàn bộ đều là tôi.”

Có ảnh cô khi 14 tuổi, lần đầu tiên cùng anh em họ Cao ra ngoài câu cá, cô cầm cần câu, vẻ mặt hoảng sợ; có tấm chụp cô ngược lưng tốt nghiệp trường dạy nghề, còn có tấm chụp cô đáng vẻ hưng phấn khi lần đầu tiên thầy giáo khen tác phẩm của cô trước mọi người; còn có vẻ mặt lúng túng, vẻ mặt ngốc nghếch, còn có vẻ mặt đáng yêu của cô, tất cả đều có đủ.

“Nhìn cũng thấy người chụp ảnh thật đúng là có tâm, có thể chụp được nhiều nét mặt của cô như vậy, oa! Còn chụp được nhiều tấm lúc cô trông còn rất trẻ như vậy, người chụp ảnh chắc đã quen biết cô từ lâu rồi nhỉ?” Tên gầy lơ đãng hỏi.

Ông Thiên Hồng lúc này mới nhớ, mấy tấm này đều là lúc ấy Cao đại ca giúp cô chụp, cô cũng không nhớ chụp chúng khi nào, nhưng vì sao Cao đại ca muốn đem rửa ảnh ra? “Mấy tấm ảnh này đều là chồng tôi chụp.”

“Oa! Vậy chồng cô nhất định là rất yêu cô đúng không?”

Ông Thiên Hồng ngỡ ngàng ngẩng đầu, ánh mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm tên cướp trước mặt, “Cậu cũng cảm thấy như vậy sao?”

“Cô xem, mỗi tấm ảnh đều được chụp cẩn thận như vậy, nếu không phải trong lòng có cô làm sao có thể chụp cho ra được? Đó là còn chưa nói tới mấy tấm ảnh chụp cô hồi còn thiếu niên, thật là có tâm nha! Tôi nghĩ chồng cô nhất định đã yêu cô từ lâu rồi!” Thật sự là đáng để cho người ta cảm động mà.

“Mày còn ở bên đó lằng nhằng với cô ta nữa hả?” Tên béo đã đi tới: “Thu được cũng khá rồi đó, chuẩn mau thôi...”

“Không được giẫm lên ảnh của tôi!” Ông Thiên Hồng đột nhiên đẩy tên béo ra, nhặt tấm ảnh cuối cùng ở trên mặt đất lên.

“Con này mày chán sống rồi phải không? Còn dám ra lệnh cho tao!” Tên béo giơ súng lên, nhắm ngay đầu Ông Thiên Hồng, “Chẳng qua cũng chỉ là mấy thứ rác rưởi, ông đây thích giẫm thì giẫm, mày còn dám đẩy tao...”

“Đối với ông thì đó là rác rưởi, nhưng mấy tấm ảnh này đối với tôi đều là bảo bối!” Không biết lấy can đảm từ đâu ra, Ông Thiên Hồng tuyệt không sợ hãi chỉ vào khẩu súng trên đỉnh đầu, nhưng ánh mắt của cô dường như không nhìn về bọn cướp, mà là nhìn thấy ảo ảnh xa xôi vô dụng của chính mình, “Tôi thật sự rất ngu ngốc, vẫn không chịu tin tưởng Cao đại ca sẽ yêu tôi như vậy, cho nên tôi chỉ hi vọng có thể làm người vợ tốt, để anh ấy không chán ghét tôi là tốt rồi.”

Tầm mắt của cô chuyển qua tấm ảnh trong tay, cười khổ nói: “Khó trách Betty nói tôi chưa tin tưởng Cao đại ca, nếu tôi thật sự tin tưởng anh ấy, nên biết cái hôm chúng tôi kết hôn anh ấy đã nói toàn tâm toàn ý yêu tôi, sẽ đối xử tốt với tôi đều là thật, vậy mà tôi lại tưởng đó chỉ là câu đáp theo nghi thức, tôi ngốc

đến hiện tại mới phát hiện ra, mà cũng vẫn là do người khác tới nói nên tôi mới biết, hóa ra Cao đại ca đã thích tôi nhiều năm như vậy...”

Nghe thấy bên cạnh truyền đến sột sột, tên béo quay lại..., đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó chửi ầm lên, “Mày khóc cái rắm á! Đã kêu mày bình thường ít đọc mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình thôi, đó toàn là thứ cho đàn bà con gái đọc, muốn đọc thì tìm mấy cuốn truyện cổ hay trinh thám mà đọc, mày xem mày bây giờ là cái đức hạnh gì!”

“Nhưng mà... nhưng mà thật sự rất cảm động mà!” Nhịn không được, tên gầy lại sịt mũi một cái.

“Mẹ nó, mày thử khóc nữa đi tao xem...”

Ngay lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến một câu rất quen thuộc – “Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, mau buông vũ khí đầu hàng...”

Tên béo mặt xanh mét, phần hân trùng mắt nhìn tên gầy vừa làm hỏng chuyện, đều là do thằng đàn này lãng phí thời gian, bằng không tao đã sớm thoát ra cửa sau. Nhưng mà cũng không phải hoàn toàn không còn đường thối lui, chỉ có thể cùng liều mạng!

Hắn ta túm lấy Ông Thiên Hồng, kè súng vào đầu cô. “Các người không được làm gì hết, có tin tôi một phát bắn nát đầu cô ta không! Muốn cứu mạng cô ta, lập tức đi gọi một chiếc xe, giải phóng cửa sau, để chúng tôi an toàn rời đi!”

“Không được đâu! Đại ca, không được đối xử với cô ấy như vậy.” Tên gầy thật sự không đành lòng nhìn nữ nhân vật chính mới vừa rời còn trong vở kịch tình yêu đã bị uy hiếp, mới xem có một lần mà lòng cậu ta đến bây giờ còn rất cảm động!

“Mày câm miệng cho tao!”

“Không được! Trừ phi anh buông cô ấy ra, bằng không...” Tên gầy đột nhiên xoay người về phía mấy người cảnh sát bên ngoài kêu to, “Mấy người mau vào đi! Súng của chúng tôi chỉ là đồ giả, là súng đồ chơi thôi!”

“Đồ con lợn! Nói ra làm gì?” Tên béo liều mạng dùng súng đồ chơi đập đầu cậu ta.

Rất nhanh, cảnh sát thành công tiến vào, chế ngự hai tên cướp ngu ngốc về sở cảnh sát lãnh án.

Dùng hai khẩu súng đồ chơi đi cướp cửa hàng bách hóa, tuyệt tuyệt đối đối sẽ trở thành tiêu điểm lớn của báo chí chiều nay, tiêu đề sẽ là: hai kẻ trộm ngu ngốc!

-

Đem ảnh bày ra trên sàn nhà, cuộn tròn đầu gối, cô một mặt xem từng tấm ảnh, mặt khác nghiền ngẫm xem người chụp ảnh khi chụp cô có tâm trạng như thế nào?

Lúc này, cô nghe thấy tiếng mở khóa, trong lòng giật một cái.

Quả nhiên, người đàn ông trong lòng đang nhớ mong lập tức nóng lòng xuất hiện ở trước mặt cô.

“Thiên Hồng, em không sao chứ?”

“Chồng ơi, anh có yêu em không?”

Cao Dương sững sốt, đầu óc thông minh hiếm có trong lúc nhất thời lại không thể hiểu nổi hiện tại là có vấn đề gì?

Anh đầu tiên là liếc nhìn người con gái vừa mới ào vào trong lòng một cái, tiếp theo nhìn đến mấy tấm ảnh chụp quen thuộc ở trên sàn nhà, lập tức, trong con người đen xuất hiện vẻ mặt hiểu rõ.

Anh nhẹ nhàng đẩy cô vợ bé nhỏ ra, nâng cằm cô lên, xem kỹ cô từ đầu tới cuối một lần. “Lúc trên máy bay anh nghe tin cửa hàng bách hóa bị cướp, em cũng xuất hiện trên tin tức, chuyện lớn như vậy vì sao còn không sớm nói cho anh biết?”

“Em không sao mà! Huống hồ anh khi đó đang ở Hong Kong, cho dù lập tức báo cho anh cũng không có tác dụng mà!” Đối với chuyện bị cướp ngày đó, Ông Thiên Hồng từ đầu vẫn giấu không nói cho Cao Dương biết.

“Ai nói không có tác dụng, anh biết có thể lập tức trở về liền!”

Uông Thiên Hồng bình tĩnh nhìn anh - từ khi bắt đầu biết Cao Dương, anh ấy vẫn đều như vậy, luôn đem cô và Lam Lam đặt ở vị trí đầu tiên, mà đó cũng là lý do cô chú ý đến anh, đặc biệt thích ở bên cạnh anh; mỗi khi cô học được kỹ thuật nào mới, thì Cao Dương sẽ tuyệt đối là người thứ nhất được thưởng thức.

Cô chỉ vào một tấm ảnh, hỏi ra thắc mắc trong lòng: “Vì sao anh lại rửa nhiều ảnh chụp em như vậy?”

“Em đã quên cuối tuần này là ngày gì rồi à?”

“Là sinh nhật của anh ạ!” “Cốp” một tiếng, Uông Thiên Hồng lập tức ôm đầu, “Sao anh lại cóc đầu em?”

“Là sinh nhật em.”

“Dạ? Sinh nhật em...” Uông Thiên Hồng nhanh chóng nhíu mày, sinh nhật của cô là... ngày mười bảy, hình như là vào cuối tuần, sớm hơn sinh nhật Cao Dương hai ngày!

Anh không nhịn được mà thở dài: “Em vĩnh viễn vẫn thế, luôn nhớ rõ sinh nhật mọi người, bất kể lễ tết lớn nhỏ, em cũng đều nhiệt tâm chúc mừng, ngược lại sinh nhật của mình thì lại không để ý tới.” Cô ấy là một cô gái nhân hậu, đối với người khác thì quan tâm, còn với mình thì thờ ơ.

“Cho nên mấy tấm ảnh này là quà anh muốn tặng cho em sao?” Đây đích thật là món quà lớn nhất mà cô có được, bởi vì tất cả đều là tâm ý của Cao Dương.

“Ừ, nhưng mà nó chưa có hoàn thiện, vốn anh định sắp xếp nó lại thành một album rồi mới tặng cho em.”

Uông Thiên Hồng cảm động nhìn anh, đột nhiên ngượng ngùng mở miệng, “Chồng à, thật ra anh rất thích em đúng không?”

Khuôn mặt mê người kia khẽ gật.

Uông Thiên Hồng ôm ngực hỏi lại: “Anh cũng rất yêu em đúng không?”

Khuôn mặt anh tuần kia lại gật một cái, đồng thời cất lời hỏi: “Em không tin anh sao?”

“Em tin.” Cô không chút do dự nói: “Chỉ là em không biết anh rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu thích em?”

“Nói thực ra, anh cũng không nhớ.”

Đáp án kiểu gì vậy!

Cô nhăn khuôn mặt nhỏ truy hỏi: “Sao lại không nhớ?”

“Lúc mới bắt đầu, anh quả thật là chỉ thương em như em gái thôi, nhưng thời gian qua đi, tình cảm yêu thương đó không biết từ lúc nào lại biến thành tình yêu nam nữ.” Đợi cho đến khi cô hiểu rõ con tim của anh, anh liền bắt tay vào sắp xếp toàn bộ kế hoạch, cũng chỉ vì có thể được đến với cô!

Cô đỏ mặt gật gật đầu, chuyện này cô cũng giống như anh. “Vậy đúng là anh đã xác định người khi đó anh thích là em chứ không phải Lam Lam? Lam Lam với em có gương mặt rất giống nhau, con bé cũng thông minh hơn em, chiếu theo đạo lý mà nói, anh với Cao nhị ca hẳn là đều thích con bé mới phải...”

Lại là “Cốp” một tiếng, ngắt lời cô.

“Sao anh lại cóc đầu em nữa vậy?” Lúc này Cao đại ca một chút cũng không dịu dàng, lại còn cóc đầu cô hai cái!

“Em cho là mình không có ưu điểm gì có thể làm cho anh thích em đúng không?”

Cô đúng là nghĩ như vậy!

Cao Dương từ trên mặt Uông Thiên Hồng đọc được sự khó hiểu, anh tiến lên phía trước nhặt ảnh chụp lên, đưa cho cô nói: “Em sai rồi! Em so với người khác còn chu đáo và kiên nhẫn hơn nhiều, cái gì cũng không nhớ, người khác bốn ngày có thể học xong khóa học may, em lại phải hai năm, trong thời gian đó vất vả biết bao nhiêu, thất bại hết lần này đến lần khác, luôn không nhớ được các bước sử dụng máy may, toàn làm cho đầu chỉ mắc vào một chỗ không sao ra được hoa văn gì, nhưng mà em chưa bao giờ bỏ cuộc, cho nên bây giờ em mới có thể thành công giúp người khác làm túi.”

Đó là tấm ảnh chụp cô cuối cùng đem một đồng vải đủ màu sắc may lại thành một cái gối, bên trong ảnh là Ưông Thiên Hồng đang cười xán lạn, bởi vì đó là tác phẩm đầu tiên của cô.

Sự cố gắng của cô, Cao Dương tất cả đều đặt ở trong lòng - so với những người khác anh biết cô đã phải trả cái giá vật vả như thế nào.

“Em còn nhớ không, phải mất nửa năm em mới học được cách nướng một cái bánh ngọt, kết quả lập tức quyết định đúng vào ngày sinh nhật của anh làm một cái tặng cho anh.” Trong tấm ảnh thứ hai, là một thiếu nữ đang cầm một cái bánh ngọt hình thù méo mó.

Sinh nhật năm đó, anh bị mấy người bạn kéo đi chơi bởi, hát hò suốt đêm nhưng vẫn có một nữ sinh cầm một cái bánh ngọt đứng ở trước cửa chờ anh. Cũng chỉ biết chờ mà không biết khi nào người ta mới về, cô gái này thật là ngốc. Năm thứ nhất là đồ ngốc, năm thứ hai là đồ ngốc, năm thứ ba vẫn vậy, rồi năm thứ tư...

Cao Dương không thể không đem bóng dáng của cô đặt ở một chỗ nào đó trong đáy lòng, anh bắt đầu suy nghĩ, nếu như có một năm nào đó trước cửa nhà không hề có một người đứng một chỗ chờ anh về nhà ăn bánh ngọt, thì anh sẽ như thế nào đây? Chắc chắn là khó chịu và hụt hẫng rồi!

Năm thứ năm, anh tham gia quân ngũ trở về, cô gái vẫn như trước còn nhớ đem bánh ngọt xuất hiện ở ngoài cửa nhà anh, đã lớn như vậy rồi, ai còn thích sinh nhật chứ? Ngay vào giờ phút đó, trái tim anh như tan chảy. Ưông Thiên Hồng nhìn chằm chằm tấm ảnh này, hốc mắt đỏ lên.

“Đối mặt với một cái cô gái vừa thân thiết vừa đáng yêu, mặc dù đôi lúc cố chấp một chút, em còn dám nói cô ấy không có ưu điểm, không đáng để cho anh yêu cô ấy sao?” Anh đem tấm ảnh trên sàn nhà nhặt lên, đặt vào tay cô, “Đây là cô ấy lúc còn nhỏ, anh phải chờ cô ấy chậm rãi lớn lên, chờ một ngày cô ấy sẽ hiểu được lòng anh.”

Đôi mắt ngấn nước mông lung dừng ở đôi mắt đen thâm thúy của anh, lòng cô vì tình cảm sâu nặng của anh mà chấn động không thôi, hóa ra Cao Dương vẫn luôn đợi cô lớn lên, một mực chờ cô hiểu được lòng anh.

Lại một lần nữa, cô nhào vào trong lòng Cao Dương, vừa cảm động rơi lệ, vừa không ngừng hôn lên mặt anh. “Rất xin lỗi, ông xã, em đã để anh đợi lâu như vậy.”

Cao Dương hôn cô: “Không lâu chút nào, bởi vì anh biết một ngày nào đó cũng đợi được em.”

Nỗ lực trù tính của anh có thể nói là cuối cùng cũng có kết quả.

~ HẾT CHƯƠNG 9 ~

18. Chương 10 (hết)

Chương 10

Cuối thu khí trời mát mẻ, nhà nhà lại đoàn viên đón tết Trung thu.

Nếu chính phủ thực hiện chính sách giảm khí thải cacbon thì khu nhà nơi Ưông Thiên Hồng ở cũng sẵn lòng góp một phần sức lực để bảo vệ môi trường, tuân theo bác tổ trưởng A Thủy đã cố gắng tuyên truyền, năm nay bọn họ sẽ không nướng thịt để mở tiệc liên hoan mừng Trung thu nữa.

Địa điểm ngay tại sân thượng của khu nhà, không hạn chế thành viên khu nhà đến tham gia, mặt khác cũng hoan nghênh hàng xóm kêu thêm bạn bè đến, lấy náo nhiệt là việc chính, hàng xóm láng giềng mỗi nhà trở tài biểu diễn một tiết mục văn nghệ nhỏ, cuối cùng sau tiết mục trao giải thưởng vô cùng vui vẻ.

Phần thưởng là do mỗi nhà tự mang đến góp theo tấm lòng, không quy định giá trị; về phần tiệc liên hoan món chính quan trọng nhất cũng do mọi người trong xóm cùng nấu, mỗi người đều tự tay làm lấy mấy món sở trường là đủ rồi.

Cứ như vậy, một buổi long trọng... Ấc, phải nói là một bữa tiệc nhỏ khá đơn giản lại có đặc sắc riêng của khu nhà, âm thanh náo nhiệt từng bừng từ sân thượng vang lên - “Oa! Đây là bánh tôm giòn này ăn ngon quá đi, chiên giòn không thua gì mấy đầu bếp chuyên nghiệp của mấy quán vẫn thường bán nha!”

“Tôi lại thấy ăn ba chén gà này mới ngon, nước sốt nồng đậm, chỉ có thể giơ ngón tay cái lên khen ngon!”

“Còn tôi thì thấy, gia đình này chẳng những tay nghề tốt, ở bên trong còn có không ít anh chàng đẹp trai nữa ấy!”

Nhìn qua nhìn lại, ở phía trước, một cơ thể rắn chắc khoác trên mình áo vest trắng ngắn tay đơn giản, đáng người quả thực đẹp thôi rồi!

Nhìn về phía bên phải lại là một thân áo sơ mi bình thường, nhưng vẫn không giấu được khí chất chín chắn vững vàng, cảm giác đúng là một mỹ nam siêu đẹp trai!

“Sớm biết thế, lúc trước lâu hai có cho thuê, thì tôi đã xin vào ở rồi, làm hàng xóm mỗi ngày cũng có thể nhìn cho đã con mắt.”

Mấy người bị bạn của bạn bắt chuyện rồi tới nhóm hàng xóm kiêm bà tám, sau khi ăn uống no say thì ngồi một bên thì thà thì thầm, nói dài nói ngắn, đến nỗi phía bên sân khấu kia rốt cuộc là hát cái gì, diễn cái gì, các cô cũng không có chú ý.

“Chi bằng chúng ta đến làm quen với người ta.” Biết đâu lại hợp với nhau, hai người hài lòng nhìn nhau, người dễ nhìn chính là của cô.

Có người đề nghị nói ra tiếng lòng của mình, làm sao có người phản đối được!

Một đám người vội vàng chọn một mục tiêu, giống như đàn kiến gặp được thức ăn nhất loạt xông lên.

“A ha! Anh chàng đẹp trai, anh cũng là người trong khu nhà này đúng không?”

Đang chuẩn bị nhét cái bánh chèo (sủi cảo) của cuối cùng vào trong miệng, phía sau đột nhiên có người nói chuyện lớn tiếng như vậy, người đàn ông ngượng ngùng rút tay lại.

Cao Khoát xoay người, có chút ngập ngừng nói: “Các cô... vừa rồi gọi tôi sao?”

“Đương nhiên rồi! Đẹp trai không phải gọi anh thì gọi ai?” Mấy cô gái nhất loạt thi nhau nở nụ cười đẹp nhất của mình.

Cao Khoát gật gật đầu, nói cũng đúng, phía trước tất cả đều là một đám cha chú, ông nội đương nhiên không có khả năng là gọi họ.

“Chào các cô, người đẹp trai tôi đây họ Cao, đúng là người ở nơi này, nhưng mà hình như chưa từng gặp qua mấy muội muội các cô thì phải!” Không cố ý để giọng nói dịu dàng nhưng mà kiểu khách sáo này Cao Khoát anh đã quen mất rồi!

“Trời ơi! Bọn em ở căn nhà cách vách cách vách cách vách trong ngõ nhỏ quẹo vào kia kìa!” Đám con gái bị gọi là mấy muội muội thì vô cùng oán hận, lập tức giả bộ thẹn thùng.

À! Cách xa như vậy, khó trách chưa từng gặp qua. “Các cô ăn cơm chưa?”

“Bọn em có dùng qua rồi, mấy nhà trong khu của anh đều nấu ăn ngon ghê.”

“Các cô cũng thấy như vậy đúng không?” Cao Khoát cười lớn, không phải anh khoe khoang, nhưng mà Thiên Hồng muội muội tay nghề đúng là rất cừ, ai ăn một lần cũng đều bị chinh phục.

Nhìn anh cười vui vẻ đến như vậy, mấy cô gái trong lòng không khỏi xuất hiện một suy nghĩ không ổn rồi - “Không biết người làm đồ ăn là Cao tiên sinh hay là bạn gái anh vậy?” Mọi người nín thở hỏi.

“Bạn gái? Đương nhiên không phải.” Anh ngừng một chút... Không được! Không được tư tưởng đến chị dâu.

Tuy là anh em ruột nhưng mà anh cũng không biết anh trai lại thích Thiên Hồng muội muội nhiều năm như vậy, cũng may người mà mình thích là Ưng Thiên Lam, bằng không hậu quả chắc chắn sẽ là huynh đệ cùng tàn, anh chắc chắn sẽ thất bại trước anh trai đầu óc đầy mưu kế rồi.

“Cho nên Cao tiên sinh còn chưa có bạn gái ha?” Mấy cô gái thở ra một hơi, phù... có thể yên tâm rồi.

“Ai nói không có!”

Lại nín thở!

“Tôi rất yêu bạn gái, cô ấy cũng sẽ là vợ tương lai của tôi, ấy cô ấy đang lên kia!” Anh đưa ngón tay chỉ về phía sau.

Mấy cô gái quay đầu nhìn, từ cửa thang máy đi ra là hai cô gái có gương mặt giống nhau như đúc, vậy cuối cùng người nào mới là bạn gái của anh đẹp trai...

Cặp sinh đôi đến gần, trong đó một cô gái đột nhiên không nói hai lời, đập thật mạnh vào bả vai của anh đẹp trai!

Ồi! Bạo lực nha!

Ưng Thiên Lam hừ lạnh nói: “Mới vài phút không thấy, anh lại bắt đầu muốn giở trò cũ ra phải không?” Muốn cưa mấy em gái này sao?

“Thật là oan uổng nha!” Ăn một quyền Cao Khoát chỉ có thể nén đau, trên mặt giả bộ không có việc gì kéo cô vào lòng, “Đó đều là hàng xóm, hàng xóm thôi mà, mọi người ở cùng một chỗ, vừa vặn đến Trung thu, mọi người cùng tụ tập nói chuyện thôi!”

Nhìn đến đây, mấy cô gái một nửa trái tim đều đã tan nát hết, lại nhìn về phía kia mỹ nam phong độ tuấn tú đang đi tới, thân mật nắm tay cô gái còn lại, nửa trái tim kia cũng không còn!

“Lại đây nào, giới thiệu với các em một chút, đây chính là bảo bối oan gia của tôi Ưng Thiên Lam, còn đây là Thiên Hồng muội muội, là chị của bạn gái tôi, cũng là bà xã của anh trai tôi, tức là chị dâu của tôi, đây chính là đầu bếp mà các cô mới khen đó!”

Mấy cô gái khác đấm ngực giậm chân, hai người đàn ông chất lượng tốt lại đẹp trai đều bị người ta đoạt đi rồi, đối thủ lại còn là hai cô gái song sinh, thật sự là làm kẻ khác không cam lòng mà.

Nhưng mà Ưng Thiên Hồng cũng không có rảnh theo Cao Khoát ở trong này tự giới thiệu, cô giẫy tay Cao Khoát ra, đi về phía chị: “Chị, không phải chị nói muốn đem quà lên sân khấu trước à.”

“Đúng đúng đúng!” Ưng Thiên Hồng nhìn ông xã cười, rồi mang theo gói to chạy về phía em gái, hai chị em cùng nhau đi về khu phần thưởng.

Ưng Thiên Hồng một lòng muốn đem món quà đã được chuẩn bị tốt rút ra khỏi túi nilon kiểm tra một chút, nhưng tay chân lại có chút luống cuống, không cẩn thận va phải vài người, lại đụng ngã vài cái ghế trống, chỉ là tất cả mọi người đều là hàng xóm thân quen, tự nhiên sẽ không để ý.

Thật vất vả lấy ra túi chữ nhật tự tay mình may, Ưng Thiên Hồng lại không phát hiện cầu thang trên sân khấu, cả người “Ầm” một tiếng ngã xuống.

Nhất thời hiện trường lặng ngắt như tờ!

“Chị ơi!”

“Không sao, không sao.” Ưng Thiên Hồng ngượng ngùng đứng lên, cười cười đi về phía chú hàng xóm ở trên sân khấu vừa mới bị dọa hết hồn, “Chị chỉ là quá chuyên tâm kiểm tra quà có làm sao hay không đường may có đẹp không, dù sao đây cũng là quà tặng mà!”

Vừa mới nói xong, chân cô lại vấp phải dây nối micro, tức thì vừa kéo dây micro, vừa không cẩn thận đụng rớt mấy món quà để trên bàn.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Ưng Thiên Hồng vội vàng đem mấy món quà bị mình đụng rớt để lại chỗ cũ.

Lúc này, ở phía dưới sân khấu mấy cô gái vốn dĩ đã không cam lòng oán hận kia bắt đầu nhao nhao lên - “Mất mặt thật! Sao lại có người đi mà không thèm nhìn cầu thang chứ?”

“Ngã một lần thì không nói làm gì, lại còn ngã đến hai lần, thật là đàn quá đi!”

“Tay chân vụng về thế làm sao xứng với người đàn ông đẹp trai như vậy chứ! Tôi thật sự thấy xót xa thay anh đẹp trai kia.”

“Cái cô ấy cầm trên tay lúc nãy là cái gì vậy? Hình như là một miếng vải à! Thứ đó mà cũng gọi là quà sao, thật là nực cười!”

“Tôi thấy một ngày nào đó, chồng cô ta nhất định sẽ chịu không nổi cái loại người ngu ngốc tồi tệ này ở bên cạnh mình.”

Mới vừa rồi bởi vì mấy cú ngã của Ưông Thiên Hồng, hiện trường nhất thời an tĩnh lại, cho nên mấy lời chua ngoa này mọi người đều nghe không sót một chữ; Ưông Thiên Lam nghe thấy chị mình bị người ngoài cười nhạo như vậy, trực giác phản ứng chính là rất muốn mắng mấy cho cô gái rảnh rồi không có việc gì làm này một trận.

“Mấy người phụ nữ các người từ đâu tới? Ăn no nhàn rồi...”

Có người kéo kéo cánh tay của cô. “Lam Lam, không sao.” Ưông Thiên Hồng dường như rất giống người không có liên quan, cười tủm tỉm không tức giận.

“Nhưng mà các cô ấy nói thật khó nghe!” Ưông Thiên Hồng trừng mắt nhìn bác A Thủy ở dưới sân khấu liếc một cái, đều tại ông ta, không có việc gì kêu người ngoài tới làm cái gì!

Ưông Thiên Hồng một lần nữa đứng ở trên sân khấu, lúc này micro đã nối được, cô nhìn đám người mới vừa rồi cười nhạo mình, lớn tiếng nói: “Các cô nói đúng, tôi cũng biết mình ngu ngốc tồi tệ.”

Trên sân khấu bác A Thủy đã lấy khăn tay lau lau chùi chùi - Ưông tiểu thư này không thấy ánh mắt muội muội mình đã như muốn bắt ông ta chém chết sao? Tại sao còn toàn nói là mình ngu ngốc?

“Tôi đây ngờ nghệch đối rất nhiều chuyện tôi đều không hiểu, nhưng tôi chỉ biết nấu ăn với may vá, lần này để làm quà tặng cho hàng xóm láng giềng là tôi thiết kế một cái túi chữ nhật, nó có lẽ không có đẹp như mấy cái bán ở cửa hàng bách hóa, nhưng là do tôi đã dành thời gian một tuần để may, chỉ hi vọng người dùng đến nó có thể cảm thụ được sự ấm áp và thoải mái.” Cô thề lưỡi.

Mà tâm ý của cô bắt ngờ lại giành được tình cảm của rất nhiều bà, nhiều mẹ dưới sân khấu. “Tôi biết rất nhiều cô gái so với tôi rất tài giỏi, ngay cả bản thân tôi cũng hiểu có thể gả ột người chồng tốt như vậy, thật sự có chút khó tin. Tôi không thông minh, cũng không có bản lĩnh tài giỏi, đối với mấy việc phức tạp tôi lại ứng phó không nổi, nhưng có một điểm tôi rất có tự tin, tuyệt đối sẽ không thua ai, đó chính là tôi rất yêu chồng tôi, có lẽ tôi không thể giúp được anh làm việc, nhưng tôi có thể làm chính là toàn tâm toàn ý tin tưởng và yêu anh ấy, còn mang đến cho anh ấy một mái ấm gia đình.”

Ưông Thiên Hồng lần này đơn giản đều nói từ thật tâm, lập tức át được tiếng cụng ly của cả bữa tiệc.

“Ưông tiểu thư, tất cả mọi người trong khu nhà không cảm thấy cháu ngốc đâu, tất cả mọi người đều thương cháu như cháu gái của mình mà.” Các bà, các mẹ mắt đỏ hoe.

“Đúng đó! Bác A Thủy ta chính là người thương con nhất, ai dám cười con, ta cầm chổi đánh người đó!”

Mấy cô gái vừa nói xấu kia cúi đầu không dám đối mặt cô; còn cái túi chữ nhật do Ưông Thiên Hồng tự tay làm bắt ngờ trở thành phần thưởng trọng đại nhất của đêm nay, nụ cười trên môi dường như không hề tắt, cá nhỏ do anh nuôi cuối cùng đã lớn, có đủ dũng khí và khả năng đối mặt với thái độ của những người khác.

“Ông xã, anh thấy em nói có được không?”

Sau một tràng vỗ tay, Ưông Thiên Hồng đi đến trước mặt Cao Dương.

“Không tốt.”

Sao lại thế?

Cao Dương ôm lấy thắt lưng của cô, anh hiện tại đã không còn cần đôi kính kia nữa, mặc cho người ta thấy được tình cảm nồng nàn trong mắt anh. “Vào lúc này tại nơi này, bà xã phải cho ông xã một nụ hôn nồng nàn, như vậy mới coi là tốt!” Anh nói như vậy.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Uông Thiên Hồng kiễ mũi chân, hôn lên môi anh.

Dưới một màn khiến người ta cảm thấy hạnh phúc ngay ngày hội Trung thu đoàn viên đang náo nhiệt này, trên bức tranh hiện lên một điểm.

Cửa khu nhà mở ra.

“Thật sự là không đơn giản nha! Đầu tiên là dùng kế tiếp cận với cá nhỏ, kế tiếp còn phải lo lắng đem cá nhỏ dưỡng béo, nuôi lớn đến mức có thể độc lập, tôi thật sự rất là bội phục, không hổ danh người học luật, đầu óc đúng là giảo hoạt, muốn cái gì đều đạt được cái đó.”

Bóng dáng thật rác rưởi đi ra rồi ngừng lại, chậm rãi xoay người.

“Cao tiên sinh, cậu nói tôi nói có đúng không?”

Mây rậm nhướng lên, đúng rồi, anh thiếu chút nữa là quên còn có cái tên đáng ghét cần giải quyết này, như vậy mới có thể làm cho bức tranh chuyện xưa được kết thúc hoàn mỹ. “Lần trước vợ vét tài sản của tôi một vạn tệ vẫn chưa đủ sao? Ông hiện tại lại muốn nói cái gì?” Cao Dương lạnh nhạt nhìn ông ta.

Nhắc tới tài nguyên lần trước kiếm được thật là tốt giá, Lão Cửu Tân vui vẻ cười chớp mắt. “Đừng khẩn trương như vậy, bản nhân ta chỉ là rất bội phục Cao tiên sinh, chẳng lẽ khen một chút cũng không được sao không? Cậu thật không hổ là cao thủ, có thể an bài một tình địch giả xuất hiện đến kích thích cá nhỏ, làm cho cá nhỏ vừa ghen vừa đau lòng, dùng loại phương pháp này buộc cá nhỏ phải bộc lộ tấm lòng, cuối cùng lại dùng chiêu ảnh chụp đến giải quyết khúc mắc của cá nhỏ, dùng tình cảm sâu nặng làm xúc động cá nhỏ, tôi thật sự rất xúc động, biết người biết mặt không biết lòng, về sau quyết không thể bị hoa mỹ nam dụ dỗ lừa gạt.”

Dường như Lão Cửu Tân đã nói ra hết những gì ông ta tình cờ biết được, Cao Dương khoanh hai tay lại, khẩu khí cực kỳ lạnh nhạt nói: “Cho nên? Lúc này ông lại muốn vợ vét tài sản của tôi chứ gì?”

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

“Đừng đem quan hệ hàng xóm tốt đẹp của chúng ta nói thành như vậy chứ!” Lão chủ già xoa xoa tay, bộ dạng thật đúng là giống mấy kẻ đê tiện tiểu nhân, “Tôi chỉ là muốn nhắc nhở Cao tiên sinh một chút, nếu hàng xóm trong khu nhà biết Cao tiên sinh hóa ra lòng dạ sâu như vậy, tuần tú lịch sự mà mưu kế đầy mình, như vậy mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ có lời ong tiếng ve như thế nào nhỉ! Ví như không thể tin tưởng lời nói của Cao tiên sinh, có khi còn ở nhà thì ăn hiếp vợ, ở ngoài nuôi bồ nhí gì đó!”

“Vậy bây giờ ông có nhớ được cái gì chứng minh tôi là kẻ đê tiện tiểu nhân như vậy?”

“Tôi có nhân chứng!” Hắc hắc hắc, mấy ngày qua ông trời đều giúp ta, ra ngoài nhặt ve chai, lại có thể nhặt cả nhân chứng trở về.

Cao Dương đôi môi bạc mở ra, cười đến làm cho người ta rét run. “Ông chủ Lão, ông nhặt ve chai đã lâu, có thật đã quên tôi là làm nghề gì rồi sao?”

“Làm sao quên được, ngài chính là đại luật sư mà!” Lão Cửu Tân run rẩy thân mình, đột nhiên cảm thấy rét run.

Quái, vì sao Cao Dương không sợ chứ?

“Tôi đây không ngại nhắc nhở ông một chút, bắt người chiếm đoạt tài sản cũng không phải là tội nhỏ.” Cao Dương dường như có chút dăm chiêu nhìn cửa hàng tạp hóa âm u, biểu tình trên mặt khó lường.

“Cái gì bắt người chiếm đoạt tài sản, cậu không có việc gì dùng dùng từ bậy bạ nha muốn làm tôi sợ sao!” Lão Cửu Tân ánh mắt bắt đầu đảo quanh, nhưng mà không dám nhìn về phía anh.

“Ông thực nghĩ tôi cái gì cũng không biết sao? Tốt xấu gì tôi cũng là một ông chủ lo lắng cho nhân viên của mình, nhân viên bỏ việc mất tích, tôi sẽ không đi quan tâm một chút, nhìn xem nhân viên đã xảy ra chuyện

gì sao? Tôi nói cho ông biết, tôi đã sớm báo cảnh sát tìm người, cái này không biết ai mới chân chính là đại sự không ổn à!”

Hàn Kim Linh bỏ việc mấy ngày, anh đã tìm người chung quanh hỏi thăm - theo lời khai của bà xã, nhân viên cửa hàng ăn uống, còn có ông chủ quán bar, Hàn Kim Linh có một đêm uống say sau đó đã không thấy tăm hơi, hơn nữa hiện tại từ lời ông chủ Lão nói, anh cũng đoán được ra bảy, tám phần.

Thật đúng là bội phục Lão Cứu Tân, thì ra ngoài nhặt đồng nát, còn nhặt cả người ta.

Không sợ cảnh cáo, ông chủ Lão đúng lý hợp tình nói: “Người tôi nhặt được thì đó là của tôi!”

Cao Dương căn bản không để ý đến lão ta, “Ầm” một tiếng, thật mạnh đóng cửa khu nhà lại.

“Ông cứ việc nghĩ như vậy đi! Tóm lại ông tốt nhất ít đến gây chuyện với tôi, bằng không đừng trách tôi tố cáo ông ngay cả cửa hàng cũng không có, đến lúc đó tôi xem ông giấu phụ nữ ở chỗ nào!”

Thanh âm lạnh lùng theo khe cửa đóng chặt bay ra, Lão Cứu Tân hận đến nghiến răng, nhưng mà lão ta sẽ không vi phạm nguyên tắc của lão - nhặt được của rơi nhất định phải giấu, bất kể đó là người hay là đồ vật.

Nói tóm lại, là ông trời cho lão ta nhặt được một cô gái uống rượu say, cho nên cô gái kia chính là của lão ta, không cho phép ai giành lại!

~ End ~

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

Thảo Little – Du Ca - tuongmy

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/am-muu-cua-hoa-my-nam>